

Giới thiệu Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi

Gặp được một con tiểu linh chi tinh làm sao bây giờ?

Mọi người: Bắt lấy, ăn hết!

Tiểu linh chi: Chớ ăn ta, ta vừa mới thành hình, ta sẽ... Ta sẽ... (thương tâm khóc lớn) ô ô ô, ta cái gì cũng không hội...

Thiên Giác: (sờ đầu ấm áp cười) không quan hệ, chờ người lớn lên liền hội. (khom lưng, ôm đi.)

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tiên Thảo (1)

Sáng sớm sương mai chưa tan, tia nắng ban mai lười biếng nghiêng mình chiếu xuống hẻm nhỏ của đường phố, nhiễu loạn một đêm yên lặng thân nhiên của trấn cổ .

Trấn Tiên Lâm, một trấn nhỏ an nhàn bình yên, nằm ngay phía Nam của sơn mạch Hằng Đoạn, hàng năm bốn mùa như xuân. Giống như tên của nó vậy, nơi này là một trong những điểm dừng chân của người tu chân .

Sơn mạch Hằng Đoạn chiếm diện tích cực lớn, vắt ngang đại lục Hoàn Thần, phân cách đại lục Hoàn Thần thành hai vùng nam bắc. Là sơn mạch lớn nhất của đại lục Hoàn Thần, sơn mạch Hằng Đoạn chẳng những có tuyến núi non dài nhất, chiếm diện tích rộng lớn nhất, còn có sản vật tài nguyên phong phú nhất.

Linh thực, quặng bảo, thần thú, thậm chí là linh khí trong núi cũng hấp dẫn vô số người tu chân, chẳng sợ Sơn mạch Hằng Đoạn bị liệt vào hiểm địa đứng đầu Nam Cảnh, người tu chân vẫn như thiêu thân lao vào lửa mà ùa vào núi non.

Ngày hôm nay, trấn Tiên Lâm trở nên náo nhiệt khác thường, người tu chân càng ngày càng nhiều, thậm chí có thể nhìn thấy không ít đội ngũ mặc phục sức của các môn phái, nguyên nhân gây ra là do một tiểu đội thám hiểm truyền về tin tức. Chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn, có tiên thảo linh chi hiện thế!

Tiên thảo cũng không phải một cách gọi thảo dược, mà là cách gọi chung cho linh thực ẩn chứa linh khí, có thể hòa vào đan dược, tuổi ít nhất trên một ngàn năm.

Nói tóm lại, linh thực càng lâu năm, giá trị càng cao, nhưng những năm gần đây phẩm chất càng ngày càng quan trọng. Tiên thảo khó có được nhất, cũng là cực phẩm linh thảo, không gì ngoài nhân sâm, linh chi, tuyết liên, hà thủ ô.

Tiên thảo phẩm chất càng tốt càng khó kiếm, bởi vì loại linh thực này một khi bị người phát hiện, chẳng sợ tuổi không đủ, cũng sẽ bị người ngắt lấy, huống chi, trong núi non không chỉ có người tu chân, mà còn có các loại linh thú, khả năng chúng nó tìm thấy linh thực cao hơn con người nhiều lần.

Linh chi không độc, vị ôn tính bình, không kị người dùng, nói cách khác, người nào cũng có thể ăn, cho dù là phạm nhân, cũng có thể trực tiếp ăn mà sẽ không nổ tan xác mà chết.

Một gốc linh chi trăm năm thì có thể tăng lên tu vi, tinh lọc đan độc trong cơ thể, tinh luyện tư chất bản thân, kéo dài tuổi thọ. Linh chi cũng là một trong số rất ít linh thực không cần luyện đan sư luyện chế mà có thể trực tiếp dùng.

Chúng loại linh chi có rất nhiều, nhưng dù là loại nào, người phàm cũng nghĩ : Có thể ăn, giúp kéo dài tuổi trẻ, trợ giúp tu hành. Đây là công hiệu của linh chi phàm tục, huống chi linh chi ngàn năm. Bởi vậy, một gốc linh chi tiên thảo xuất hiện gây nên oanh động là điều tất nhiên.

“Thanh Đan Môn, bọn họ cũng tới.” Trong trấn Tiên Lâm, người tới càng ngày càng nhiều, tin tức tiên thảo linh chi hiện thế trong vòng một ngày ngắn ngủn nhanh chóng khuếch tán, tán tu và các đại môn phái nhận được tin tức không ngừng nhanh chóng chạy tới, hiện giờ tới trấn Tiên Lâm còn tính là số ít, theo tin tức khuếch tán, người tới sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

“Đâu chỉ có Thanh Đan Môn, người của Nam Cảnh chỉ cần được tin tức đều đang chạy tới Sơn mạch Hằng Đoạn.” Mấy người tu chân đồng hành tụ cạnh nhau, hơi nóng vội chờ ánh mặt trời xua tan sương mù trong Sơn mạch Hằng Đoạn .

Mặt trời lên cao, sương mù bên ngoài núi non cuối cùng cũng dần dần tan biến, có người sớm đã chờ không kịp, dùng giải độc đan nhảy vào đám sương.

Ban đêm của Sơn mạch Hằng Đoạn giống như bãi săn, các loại linh thú tùy thời hành động, bọn chúng sinh ra đã có sẵn kỹ năng đi săn, người tu chân cùng cấp bậc cũng khó lòng phòng bị, huống chi, bên ngoài núi non mỗi lúc mặt trời lặn, sẽ dâng lên sương mù dày đặc, chẳng những làm người bị lạc phương hướng, còn có công hiệu như thuốc mê, vô số sinh vật ngã xuống bên ngoài núi non, trở thành chất dinh dưỡng của Sơn mạch Hằng Đoạn.

Theo sau người đầu tiên hành động, càng ngày càng nhiều người bước vào Sơn mạch Hằng Đoạn. Căn cứ tin tức được đến lúc trước, mọi người sôi nổi tràn về phía có linh chi tiên thảo.

Hai ngày sau, cuối cùng đội ngũ đầu tiên tới mục đích, một đường mạo hiểm khó khăn tạm thời không đề cập tới, bọn họ dừng chân ngoài một dặm, nửa bước khó đi.

Tiểu đội truyền tin tức quay lại là thật, nơi này quả thật có một mảnh cây cối quý hiếm tụ tập, hơn nữa lấy Hóa Kinh thụ làm chủ, trên nhánh Hóa Kinh thụ mọi dây gai độc bén nhọn, một khi đâm vào thân thể con người, nọc độc sẽ nhanh chóng xâm nhập, giống như lửa đốt ăn mòn*, nhánh cây dây dưa lẫn nhau làm cho phạm vi ngàn dặm không chỗ đặt chân.

Trong không khí có mùi dược liệu tinh khiết nồng đậm và linh lực tinh thuần khiến mọi

Sáng sớm sương mai chưa tan, tia nắng ban mai lười biếng nghiêng mình chiếu xuống hẻm nhỏ của đường phố, nhiễu loạn một đêm yên lặng thân nhiên của trần cổ.

Trần Tiên Lâm, một trấn nhỏ an nhàn bình yên, nằm ngay phía Nam của sơn mạch Hằng Đoạn, hàng năm bốn mùa như xuân. Giống như tên của nó vậy, nơi này là một trong những điểm dừng chân của người tu chân.

Sơn mạch Hằng Đoạn chiếm diện tích cực lớn, vắt ngang đại lục Hoàn Thần, phân cách đại lục Hoàn Thần thành hai vùng nam bắc. Là sơn mạch lớn nhất của đại lục Hoàn Thần, sơn mạch Hằng Đoạn chẳng những có tuyến núi non dài nhất, chiếm diện tích rộng lớn nhất, còn có sản vật tài nguyên phong phú nhất.

Linh thực, quặng bảo, thần thú, thậm chí là linh khí trong núi cũng hấp dẫn vô số người tu chân, chẳng sợ Sơn mạch Hằng Đoạn bị liệt vào hiểm địa đứng đầu Nam Cảnh, người tu chân vẫn như thiêu thân lao vào lửa mà ùa vào núi non.

Ngày hôm nay, trấn Tiên Lâm trở nên náo nhiệt khác thường, người tu chân càng ngày càng nhiều, thậm chí có thể nhìn thấy không ít đội ngũ mặc phục sức của các môn phái, nguyên nhân gây ra là do một tiểu đội thám hiểm truyền về tin tức. Chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn, có tiên thảo linh chi hiện thể!

Tiên thảo cũng không phải một cách gọi thảo dược, mà là cách gọi chung cho linh thực ẩn chứa linh khí, có thể hòa vào đan dược, tuổi ít nhất trên một ngàn năm.

Nói tóm lại, linh thực càng lâu năm, giá trị càng cao, nhưng những năm gần đây phẩm chất càng ngày càng quan trọng. Tiên thảo khó có được nhất, cũng là cực phẩm linh thảo, không gì ngoài nhân sâm, linh chi, tuyết liên, hà thủ ô.

Tiên thảo phẩm chất càng tốt càng khó kiếm, bởi vì loại linh thực này một khi bị người phát hiện, chẳng sợ tuổi không đủ, cũng sẽ bị người ngắt lấy, huống chi, trong núi non không chỉ có người tu chân, mà còn có các loại linh thú, khả năng chúng nó tìm thấy linh thực cao hơn con người nhiều lần.

Linh chi không độc, vị ôn tính bình, không kị người dùng, nói cách khác, người nào cũng có thể ăn, cho dù là phạm nhân, cũng có thể trực tiếp ăn mà sẽ không nổ tan xác mà chết.

Một gốc linh chi trăm năm thì có thể tăng lên tu vi, tinh lọc đan độc trong cơ thể, tinh luyện tư chất bản thân, kéo dài tuổi thọ. Linh chi cũng là một trong số rất ít linh thực không cần luyện đan sư luyện chế mà có thể trực tiếp dùng.

Chúng loại linh chi có rất nhiều, nhưng dù là loại nào, người phạm cũng nghĩ: Có thể ăn, giúp kéo dài tuổi trẻ, trợ giúp tu hành. Đây là công hiệu của linh chi phạm tục, huống chi linh chi ngàn năm. Bởi vậy, một gốc linh chi tiên thảo xuất hiện gây nên oanh động là điều tất nhiên.

“Thanh Đan Môn, bọn họ cũng tới.” Trong trấn Tiên Lâm, người tới càng ngày càng nhiều, tin tức tiên thảo linh chi hiện thể trong vòng một ngày gần gũi nhanh chóng khuếch tán, tán tu và các đại môn phái nhận được tin tức không ngừng nhanh chóng chạy tới, hiện giờ tới trấn Tiên Lâm còn tính là số ít, theo tin tức khuếch tán, người tới sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

“Đầu chỉ có Thanh Đan Môn, người của Nam Cảnh chỉ cần được tin tức đều đang chạy tới Sơn mạch Hằng Đoạn.” Mấy người tu chân đồng hành tụ cạnh nhau, hơi nóng vội chờ ánh mặt trời xua tan sương mù trong Sơn mạch Hằng Đoạn.

Mặt trời lên cao, sương mù bên ngoài núi non cuối cùng cũng dần dần tan biến, có người sớm đã chờ không kịp, dùng giải độc đan nhảy vào đám sương.

Ban đêm của Sơn mạch Hằng Đoạn giống như bãi săn, các loại linh thú tùy thời hành động, bọn chúng sinh ra đã có sẵn kỹ năng đi săn, người tu chân cùng cấp bậc cũng khó lòng phòng bị, huống chi, bên ngoài núi non mỗi lúc mặt trời lên, sẽ dâng lên sương mù dày đặc, chẳng những làm người bị lạc phương hướng, còn có công hiệu như thuốc mê, vô số sinh vật ngã xuống bên ngoài núi non, trở thành chất dinh dưỡng của Sơn mạch Hằng Đoạn.

Theo sau người đầu tiên hành động, càng ngày càng nhiều người bước vào Sơn mạch Hằng Đoạn. Căn cứ tin tức được đến lúc trước, mọi người sôi nổi tràn về phía có linh chi tiên thảo.

Hai ngày sau, cuối cùng đội ngũ đầu tiên tới mục đích, một đường mạo hiểm khó khăn tạm thời không đề cập tới, bọn họ dừng chân ngoài một dặm, nửa bước khó đi.

Tiểu đội truyền tin tức quay lại là thật, nơi này quả thật có một mảnh cây cối quý hiếm tụ tập, hơn nữa lấy Hóa Kinh thụ làm chủ, trên nhánh Hóa Kinh

thụ mọi đầy gai độc bén nhọn, một khi đâm vào thân thể con người, nọc độc sẽ nhanh chóng xâm nhập, giống như lửa đốt ăn mòn *, nhánh cây dây dưa lẫn nhau làm cho phạm vi ngăn dậm không chỗ đặt chân.

Trong không khí có mùi được liệu tinh khiết nồng đậm và linh lực tinh thuần khiến mọi người mất dần kiên nhẫn, bọn họ nhìn chỗ trung tâm linh lực phát ra, tầm mắt lại bị cành lá dày đặc ngăn trở, nghĩ đến tiểu đội thám hiểm tử thương nặng nề, không người nào dám tùy tiện bước vào địa bàn của Hỏa Kinh thụ.

Mọi người ở đây do dự thời điểm, chỗ sâu trong rừng cây đột nhiên bộc phát ra một mảnh ánh sáng tím hoa mỵ, chiếu sáng cả nửa bầu trời, giữa không trung, có người tu chân ngự kiếm mà đi phát hiện rất nhanh, trên không nơi của tiên thảo linh chi nhanh chóng ngưng tụ tầng mây dày nặng, đó là, lôi vân!

“Là tử chi! Là tử chi! Hơn nữa lập tức sẽ hóa hình!”

“Trời ạ, tiên thảo hóa hình, tiên thảo linh chi này không có khả năng chỉ là ngàn năm”

Đám người tức khắc nổ tung, tử chi! Trừ việc có công hiệu của linh chi bình thường, còn có thêm một công hiệu làm vô số người điên cuồng công hiệu, đó chính là khí vận nghịch thiên. Chỉ cần dùng tử chi tiên thảo, thì đạt được mây tím phù trợ, một đường tu chân tất sẽ cơ duyên không ngừng, con đường phi thăng giống như nước chảy thành sông.

Dưới dự hoặc như thế, cuối cùng mọi người không thể giữ được lý trí, nếu tử chi tiên thảo hóa hình thành công, muốn bắt được chỉ sợ không dễ, nếu không thành công, tiên thảo sẽ bị lôi kiếp đánh cho thần hồn câu diệt, không còn tồn tại trên đời, cho nên, muốn đạt được tử chi, chỉ có thừa dịp lôi kiếp còn chưa rơi xuống.

Dự hoặc trước mặt thật lớn, Hỏa Kinh thụ đã không thể ngăn cản bước chân mọi người, các loại pháp thuật và Linh Khí sôi nổi hiện lên, mọi người một đường vượt mọi chông gai, cho dù là bị hỏa kinh thụ ăn mòn thân thể, cũng dùng hết toàn lực đi về trung tâm.

Lôi vân càng tích càng nặng, cho dù nhìn không thấy không trung, đang ở trong rừng cây rậm rạp, mọi người cũng cảm thấy uy áp lôi kiếp buông xuống.

Rất cuộc, dưới sự hợp lực công kích, mọi người mở ra một con đường nhỏ, nhưng người thứ nhất vọt tới trung tâm lại bị một dây leo màu đỏ sậm đánh bay ra trong nháy mắt, tu vi người nọ trong một đám người đã là không thấp, nhưng lại không có sức chống cự, Linh Khí phòng ngự trên người cũng bị đánh nát trong nháy mắt.

“Long Huyết Kiệt! Là Long Huyết Kiệt thụ, dừng hành động thiếu suy nghĩ!” Trường hợp lại một lần lâm vào bế tắc, mà đồng thời, giữa không trung truyền ra tiếng người tu chân hoảng sợ. “Lôi vân không đúng! Đây không phải cửu thiên kiếp! Cho dù là tử chi cũng không có khả năng có lôi vân như vậy, là song lôi kiếp!”

“Cái gì!”

“Xem ra muốn hóa hình không chỉ có tử chi, còn có huyết kiệt thụ!”

Lôi vân đen như màu mực đã bao phủ một mảnh không trung, giữa tầng mây, tia chớp chói mắt như ẩn như hiện, tựa như một con du long màu bạc. Uy áp kinh người chậm rãi ngưng tụ, uy lực của song lôi kiếp mạnh mẽ hơn hai lôi kiếp riêng lẻ nhiều lần, hóa hình lôi kiếp tối cao chỉ có tứ cửu* thiên kiếp, nhưng dưới ảnh hưởng của song lôi kiếp, lôi kiếp thể nhưng nhảy đến cửu cửu** thiên kiếp!

*bốn lần chín 36 lôi kiếp

** chín lần chín 81 lôi kiếp

Là lui là chiến, cùng với uy áp dày đặc, tim mọi người đập như trống. Nhiều nhất ba mươi phút nữa, lôi kiếp sẽ giáng xuống, nếu không lui ra, lôi kiếp rất có thể sẽ tính toán bọn họ ở bên trong.

Nắm chặt vũ khí trong tay, rốt cuộc vẫn là không thắng nổi dự hoặc của tử chi và long huyết kiệt thụ, hai loại tiên thảo sắp hóa hình này, dù loại nào cũng có ma lực làm người ta điên cuồng.

Công kích giây lát đã đến, tuy rằng long huyết kiệt bị chặt đứt một bộ phận dây leo, nhưng chủ thể lại không chịu thương tổn quá lớn. Trái lại người tu chân, thương vong hơn phân nửa.

“Sư huynh, chúng ta vẫn là về đi, căn bản không thắng được.” Thanh Đan Môn là chính tông đan môn trên đại lục Hoàn Thần, ở bên trong Nam Cảnh đã ẩn ẩn đoạt xu thế dần dần. Vừa lúc gặp môn phái thí luyện, bởi vậy mới có thể xuất hiện ở gần Sơn mạch Hằng Đoạn. Tiểu đội thí luyện do hai tu sĩ Kim Đan kỳ dẫn dắt, lại vẫn không địch lại công kích của long huyết kiệt.

“Long huyết kiệt có được năng lực công kích vượt cấp, nhưng tử chi cũng không thuộc về linh thực công kích, bản thân cơ hồ không có lực công kích, thừa dịp ánh mắt mọi người tụ tập trên người long huyết kiệt, các người tìm kiếm tử chi, hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Một tu sĩ Thanh Đan Môn không cam tâm dùng tay như vậy, trực tiếp truyền âm cho đồng môn.

Không cam lòng tay không mà về có khối người, mọi người phần lớn muốn buông tay, đương nhiên cũng từng người đề phòng, chỉ là công kích của long huyết kiệt quá mức cường hãn, làm cho bọn họ rất khó phân ra tâm thần đi chú ý việc khác.

Trong một mảnh chiến cuộc hỗn loạn, người muốn đục nước béo cò cũng không ít, bọn họ vây quanh huyết kiệt thụ dạo một vòng lại một vòng, cũng

không phát hiện bóng dáng tử chi, nhưng là ánh sáng tím vừa mới bùng nổ và linh lực tinh thuần trong không khí đều đang nói rằng, nơi này tồn tại tử chi.

Thời gian tiêu hao, uy áp càng ngày càng nặng, mọi người không dám ở trì hoãn, sôi nổi lấy ra át chủ bài của mình, chẳng sợ tìm không thấy tử chi, long huyết kiệt cũng là trần bảo khả ngộ bất khả cầu. Dưới vây công hết sức lực, long huyết kiệt đã bị thương nặng, trên mặt mỗi người không tự chủ được xuất hiện vui sướng và kích động, công kích không giảm.

Nhưng, khi mọi người ở đây cho rằng đắc thủ, sắp đại công cáo thành thì, trận ánh sáng tím kia lại lóng lánh lần nữa, lấy long huyết kiệt làm trung tâm, gọn sóng như nước từng vòng đẩy ra, linh lực nồng đậm làm người ta giống như đặt mình trong suối nước nóng, mỗi một lỗ chân lông đều thoải mái mở ra.

Cùng lúc đó, long huyết kiệt bị thương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khôi phục, những dây leo nhánh cây bị chặt đứt lại hồi sinh lần nữa, thậm chí kiểm thương lớn lớn bé bé trên thân cây cũng biến mất không thấy.

Trung tâm của ánh sáng tím, cuối cùng các tu sĩ phát hiện bóng dáng tử chi, tựa như cảm thấy lời kiếp buông xuống, tử chi cũng không che dấu nữa, trên mặt đất dựa gần long huyết kiệt, dây leo màu đỏ sậm chậm rãi mở ra, lộ ra chân thân của tử chi tiên thảo!

So với long huyết kiệt cao tới gần trăm mét, tử chi bé nhỏ đến đáng thương, chỉ lớn như một nắm tay trẻ con, nhưng không ai có thể bỏ qua tồn tại của nó.

Trong suốt như băng, tinh xảo đặc sắc, phảng phất một ngưng nước suối màu tím, ẩn chứa linh lực tinh thuần làm người mê say, tản ra từng trận hơi thở chữa khỏi. Đây là tử chi tiên thảo làm vô số người điên cuồng, chẳng sợ chỉ nghĩ một ngưng không khí xung quanh, cũng có thể cảm thấy rõ ràng cảm giác thoải mái khi tạp chất bị tinh lọc trong cơ thể.

Tỷ kinh phạt tủy, thoát thai hoán cốt, không phải cực phẩm tiên thảo thì không làm được! Trên đại lục Hoàn Thần, có bao nhiêu người có thể chính mắt thấy sự tồn tại của tử chi tiên thảo, linh vật trong truyền thuyết hiện giờ trước mặt bọn họ.

Tu sĩ không ai không kích động, lúc nghe nói linh chi tiên thảo bọn họ điên cuồng, lúc thấy ánh sáng tím bọn họ mắt không chế, nhưng hiện giờ, trong nháy mắt nhìn thấy chân thân tử chi, bọn họ lại ngây người, khó mà tin được mọi thứ trước mắt.

Không biết qua bao lâu, một tiếng sét điếc tai trên không, làm mọi người bừng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lôi Kiếp

“Không còn kịp rồi, mau rời khỏi nơi này, độ kiếp sắp bắt đầu rồi!” Trong lúc giằng co, không biết tiếng của ai vang lên, cảm nhận được uy áp kinh người kia, các tu sĩ nhanh chóng chạy về, rời xa chỗ của Long Huyết kiệt tử chi.

Đương nhiên, cũng có người làm theo cách trái ngược, bị nghịch thiên trần bảo làm đầu óc mê muội, chẳng những không lùi, ngược lại còn phóng tới chỗ tử chi, nhưng không ngoại lệ đều bị dây leo của Long Huyết kiệt đánh bay.

Cục diện như vậy cũng không tiếp diễn lâu lắm, lôi kiếp quay cuồng mang theo khí thế nghiền ép rơi thẳng xuống, phảng phất muốn phá hủy tất cả mọi vật thể trong không gian.

Đạo lôi kiếp thứ nhất đánh xuống không chút lưu tình, tu sĩ không kịp trốn xa đến cả tiếng hét cũng chưa phát ra đã hóa thành tro bụi, phạm vi ngàn dặm nháy mắt thành một mảnh đất khô cằn. Trái lại Long Huyết kiệt, vẫn chưa chịu thương tổn quá lớn, chúng tu sĩ lúc này mới ý thức được, có lẽ vừa nãy, Long Huyết kiệt vẫn chưa lấy thực lực thực sự ra đối phó bọn họ.

Hết sức rung động lòng người, đạo lôi kiếp thứ hai theo sát tới, ngay sau đó, đạo thứ ba, đạo thứ tư, không để lại cơ hội thở dốc, một đạo lại mạnh mẽ hơn một đạo làm mặt đất cũng run lên nhẹ nhẹ.

Không trung một mảnh u ám, tiếng gió ầm nập vu vu, trừ điện quang lóng lánh, khu rừng này yên tĩnh phảng phất một mảnh đất chết.

Chúng tu sĩ đứng ở khoảng cách đủ xa, hô hấp trở nên cẩn thận, bọn họ không có rời khỏi như vậy, mà là muốn nhìn thấy, hai loại hi thể trần bảo này có vượt qua song lôi kiếp không. Đương nhiên, trong lòng cũng ôm một tia may mắn, hy vọng sau lôi kiếp, bọn họ còn có thể có cơ hội bắt linh thực.

Long Huyết kiệt bằng bản thể mạnh mẽ của mình chịu đựng hơn hai mươi đạo lôi kiếp, nhưng theo uy lực lôi kiếp dần dần tăng lên, Long Huyết kiệt cũng có vẻ uể oải, dây leo tụ tập ở ngọn cây cháy đen không ít, sôi nổi rơi xuống.

Quả nhiên như thế, chúng tu sĩ trong lòng đuổi tới vài phần tiếc hận, Long Huyết kiệt có lực công kích và lực phòng ngự đứng đầu trong linh thực, nhưng tính tình táo bạo thích giết chóc nên rất khó có thể tu luyện ra linh thức, càng không cần nói tới hóa hình.

“Đáng tiếc.” Có người ở nhẹ giọng cảm thán, nếu Long Huyết kiệt này là đơn độc độ kiếp, còn có khả năng hóa hình thành công.

Linh chi tiên thảo tuy là hi thể chi bảo, nhưng chưa bao giờ nghe nói hóa hình thành công, bởi vì bản thể linh chi phòng ngự và công kích đều không mạnh, một khi Long Huyết kiệt thất bại, cũng có nghĩa là từ chi tiên thảo cũng không còn tồn tại nữa.

“Ta thấy chưa chắc, đừng quên, khí vận nghịch thiên và tác dụng chữa khỏi của từ chi.” Rốt cuộc cũng chưa ai thấy qua từ chi, càng không cần phải nói độ kiếp, kết quả như thế nào còn rất khó nói.

Lúc tinh thần chúng tu sĩ căng thẳng cực độ, đạo lôi kiếp thứ hai mươi lăm đánh xuống, Long Huyết kiệt nỗ lực chịu đựng, nhưng dây đẳng ở ngọn cây không ngừng rơi xuống, ngay cả tán cây cũng cháy đen một mảnh, thậm chí rơi rụng lan tràn xuống theo lôi kiếp, có một sợi thật nhỏ rơi xuống trên người từ chi, trái tim các tu sĩ không tự chủ treo cao lên.

Từ chi tựa như run rẩy, sau đó nháy mắt bộc phát ra ánh sáng hoa mỹ, ánh sáng tím kia đậm đặc hơn trước, qua mấy hô hấp, huyết kiệt thụ cháy đen đã khôi phục sức sống, dây đẳng mọc ra tụ tập một lần nữa.

Các tu sĩ tròn mắt há hốc mồm, thương tổn của lôi kiếp cao bao nhiêu, bản thể Long Huyết kiệt lớn bao nhiêu, một quả từ chi nhỏ nhỏ như vậy, thế nhưng có thể năm lần bảy lượt tuyệt đối chữa khỏi cho Long Huyết kiệt.

Dần dần, mọi người phát hiện, mỗi lần Long Huyết mọc dây leo mới thì lực phòng ngự đều mạnh hơn trước, theo từng đạo lôi kiếp rơi xuống, bản thể Long Huyết kiệt cũng càng thêm mạnh mẽ, sau vài lần chữa khỏi, từ chi phảng phất cũng tới đỉnh điểm rồi, mà lôi kiếp còn dư lại chín đạo chưa hạ xuống.

Mà chín đạo lôi kiếp này cũng sẽ là công kích mạnh nhất. Chín đạo thiên lôi cuối cùng chậm chạp chưa hạ xuống, lôi vân màu đen bắt đầu chậm rãi ngưng tụ ánh sáng tím, mọi người chỉ cảm thấy bị áp thờ đến không nổi, không tự chủ được lại lui về phía sau lần nữa.

Lôi kiếp vậy mà biến thành màu tím, có thể thấy được năng lượng ẩn chứa có bao nhiêu đáng sợ, nhìn về huyết kiệt thụ, mất đi chữa khỏi của từ chi, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

“Đó là cái gì!” Có người đột nhiên sợ hãi kêu ra tiếng, tràn đầy không dám tin tưởng nhìn tán cây trên không của huyết kiệt thụ. Dây leo của Long Huyết kiệt bị đánh chỉ còn lại có mấy cây, nhưng vẫn giờ lên cao cao, bảo vệ ở tán cây phía sau, mà lúc này, trên dây leo tựa như còn có thêm một khối khoáng thạch phát ra ánh sáng màu đen.

“Hắc diệu thạch!”

“Sao có thể!”

“Là thật kia.”

Bảo quảng cấp bậc truyền kỳ, chỉ cần một khối lớn bằng bàn tay, có thể luyện chế ra Thánh Khí, gấp luyện khí sư tốt, thậm chí có thể luyện chế ra bảo khí truyền kỳ. Mà hiện tại, một khối hắc diệu thạch lớn bằng một người trưởng thành thế nhưng bị lấy ra chắn lôi kiếp! Quả thực là phí phạm của trời!

Lôi kiếp màu tím nhạt ngưng tụ xong, sức mạnh hoàn toàn khác với lúc trước đánh sâu xuống.

A a a! Chúng tu sĩ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, năng lượng hủy thiên diệt địa này thật là đáng sợ, càng đau lòng là, lôi kiếp kia bỏ vào hắc diệu thạch.

Sau mấy đạo lôi kiếp màu tím, cho dù là khoáng thạch truyền kỳ cũng chịu đựng không nổi oanh kích của lôi kiếp, hắc diệu thạch đen như mực mặt ngoài trơn như lụa răng rắc một tiếng xuất hiện vết rách.

Vết rạn kia tuy rằng thật nhỏ, lại bị người tu chân ngũ cảm mạnh mẽ phát hiện, tức khắc lại là một trận tim gan còn cao khó chịu, quả nhiên, lại một tia sét tím qua đi, hắc diệu thạch hoàn toàn bị đánh nát, mảnh nhỏ dần dần biến mất không thấy trong lôi kiếp.

Sắc mặt mọi người ngoài dự đoán duy trì nhất trí, chính mắt thấy khoáng thạch truyền kỳ thật lớn bị đánh thành bụi như thế, cái loại đau lòng và đánh vào này thật sự khó mà giải thích.

Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện, mình kinh hoàng quá sớm, một mảnh sò biển thật lớn bị Long Huyết kiệt giờ cao qua đỉnh đầu, sò biển kia lớn bằng hai người trưởng thành, một mặt thô ráp tự nhiên, bình thường không có gì lạ, một mặt lại giống như lưu li bảy màu, tựa như ảo mộng.

Trong truyền thuyết chỉ sinh hoạt ở biển chết chỗ sâu trong Lưu Ly Đế Vương bãi, ăn thịt sò này có thể kéo dài thọ nguyên trăm năm, ngâm châu dung nhan bất lão, mà vỏ sò này, luyện vào đan dược, luyện thể rèn cốt, còn luyện khí sẽ thành thần binh.

Từng đạo lôi kiếp đánh xuống, dưới ánh mắt của mọi người, đế vương bãi cũng giống như hắc diệu thạch, dần dần nứt nẻ, cuối cùng trở thành tro bụi.

Lôi kiếp đã kết thúc, tầng mây tan đi, ánh mặt trời chợt phá, ánh sáng vàng lộng lẫy chiếu nghiêng mà xuống, bao phủ trên một mảnh đất cháy đen.

Chúng tu sĩ từ lúc độ kiếp bắt đầu vẫn luôn lo lắng đề phòng ở yên tại chỗ, độ kiếp rõ ràng là từ chi và Long Huyết kiệt, vì cái gì mình ngược lại sắp chết vậy, cũng không biết, nhìn người ta độ kiếp cũng kinh tâm động phách như thế, tinh thần căng thẳng như thế. Nghĩ đến hắc diệu thạch và đế vương bãi hóa thành tro bụi, mọi người tức khắc muốn cào tường.

Nhưng chấn động nhất đại khái vẫn là chính mắt thấy hai hi thể linh thực hóa hình. Lôi vân vừa mới tan đi, đã có người khó dần nổi vọt qua, linh thực hóa hình, ý nghĩa là gì! Ý nghĩa hi thể linh thực biến thành xưa nay chưa từng có. Dù là Long Huyết kiệt hay là tử chi, cũng có thể điên đảo cuộc sống của mình!

Chúng tu sĩ còn chưa tới trung tâm, một ánh sáng đỏ bao vây lấy ánh sáng tím nhanh chóng bay vào chỗ sâu của sơn mạch Hằng Đoạn.

“Là Long Huyết kiệt, mau đuổi theo!”

Không cần nhắc nhở, tất cả mọi người ý thức được điểm này, Long Huyết kiệt muốn mang tử chi chạy trốn, đúng rồi, tu sĩ nghe tin tới rồi sơn mạch Hằng Đoạn càng ngày càng nhiều, tu vi cũng càng ngày càng cao, Long Huyết kiệt cho dù mạnh mẽ, cũng không thắng nổi biển người tấp nập, không muốn bị bắt phải thuần hóa, chỉ có thể chạy trốn.

Ngắn ngủn mười lăm phút sau, trên mảnh đất khô cằn đã không còn bóng người, dù thực lực thế nào, đều đuổi theo phương hướng Long Huyết kiệt chạy trốn.

Lại mười lăm phút sau, chính giữa mảnh đất đã từng bị lôi kiếp oanh kích, đất hơi hơi trồi lên thành một cái bọc nhỏ, sau vài lần pháp phong, một bé con chui từ dưới đất lên, đầu tóc đen nhánh như lụa, mặt bánh bao tròn trĩnh, mắt tím linh động chớp vài cái rồi biến thành màu đen sâu thẳm.

Bé con vươn tay trắng nõn vỗ vỗ đất trên đầu mình, sau đó đôi tay chống mặt đất, giống rút củ cải mà rút mình ra ngoài, đầu nhỏ nhìn nhìn khắp nơi, tìm một phương hướng vui sướng nhảy nhót đi mất, trên mảnh đất khô cằn, chỉ để lại một hố đất nhọt nhọt.

Sáng sớm ba ngày sau, trong rừng rậm rạp của sơn mạch Hằng Đoạn, dưới tàng cây trúc rừng thật lớn.

Ánh nắng sáng sớm mang theo hơi lạnh, giọt sương trong suốt trên lá cây theo gân lá chậm rãi chảy xuống, làm bùng tình một bóng dáng nhỏ bé dựa vào cỏ xanh ngù gù ngù gặt, tóc màu đen, mặt bánh bao non nót, đứng là tử chi tiên thảo độ lôi kiếp ngày đó.

Long Tiểu Chi xoa xoa đôi mắt, đuổi thất lưng. Long Tiểu Chi là tên của nàng, tên đương nhiên là Long Huyết kiệt kia đặt cho, tên của Long Huyết kiệt là Long Phong Triệt.

Lúc Long Tiểu Chi có linh thức thì Long Phong Triệt đã tồn tại thật lâu, mà sở dĩ nàng có thể sống an ổn ở sơn mạch Hằng Đoạn như thế, không thể thiếu che chở của Long Phong Triệt. Long Tiểu Chi chỉ dùng một trăm năm đã khai mở linh thức, lại tiêu phí hơn ba trăm năm thời gian hóa hình.

Linh thực muốn hóa hình tự nhiên thì không có khả năng nhanh như vậy, nhưng tử chi vốn được Thiên Đạo chăm sóc, linh lực của sơn mạch Hằng Đoạn sung túc, hơn nữa Long Tiểu Chi năng sống trên một khoáng mạch, tự thân lại có sức mạnh tinh lọc, tăng lên tư chất, dưới rất nhiều điều kiện thuận lợi, Long Tiểu Chi dùng không đến 500 năm thời gian đã hóa hình.

Kỳ thật đối với linh thực mà nói, trước khi hóa hình phần lớn là lưỡng tính, sau hóa hình mới có phân chia giới tính, mà vì thiên tính, linh thực hóa hình cơ bản đều sẽ lựa chọn trở thành giống đực, bởi vì giống cái linh thực trời sinh yếu hơn giống đực, bất lợi cho việc sinh tồn.

Long Tiểu Chi đối với khái niệm giới tính còn rất mơ hồ, nhưng lại theo bản năng muốn lựa chọn cường giả, mà Long Phong Triệt lại nói, nếu nàng dám hóa hình thành giống đực, thì sẽ dùng một dây leo đánh chết nàng, Long Tiểu Chi rất uất ức, nhưng ngẫm lại mình không hề có thiên phú công kích, tức khắc cảm thấy giới tính cũng không quan trọng, vì thế quyết định hóa hình thành giống cái.

Long Phong Triệt vừa lòng dùng dây leo vỗ vỗ đầu nàng, tỏ vẻ nhất định sẽ bảo vệ tốt nàng.

Trên thực tế, nếu không phải ngoài ý muốn đưa tới đại lượng tu sĩ, Long Phong Triệt và nàng đều là có thể an ổn vượt qua lôi kiếp, sau khi hóa hình, Long Phong Triệt truyền âm cho nàng, bảo nàng giấu mình dưới đất, hắn sẽ dẫn dắt truy binh rồi khỏi, mà nàng chỉ cần ở địa điểm chỉ định chờ hắn là được rồi.

Long Tiểu Chi tìm được một mảnh lá, mặt trên là giọt sương sớm mát mẻ, trực tiếp cúi đầu uống hết, giọt sương không có hương vị gì, Long Tiểu Chi lại cảm thấy mới lạ, lại dùng giọt sương rửa mặt.

Một ngày trước Long Tiểu Chi đã đến nơi này, nhưng chờ mãi chờ mãi cũng không thấy bóng dáng Long Phong Triệt, Long Tiểu Chi cũng không hoảng sợ, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích chờ đợi, từ thật xa nhìn lại, phảng phất một pho tượng nho nhỏ tinh xảo.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sống Sốt

Đứng cả ngày, Long Tiểu Chi lắc lư hai cái ngã sắp xuống, lúc này mới ý thức được, mình đã không còn là linh chi, trong lúc buồn ngủ, tìm một gốc cây dựa vào bắt đầu ngủ.

Mặc dù Long Tiểu Chi hóa hình, nhưng dù sao chỉ có tu vi năm trăm năm không đến, còn chưa tích cốc, từ lúc Long Tiểu Chi chào đời tới nay lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác đói bụng. Hai tay chống gò má, Long Tiểu Chi đang suy nghĩ có nên hóa thành nguyên hình, một lần nữa cắm rễ vào trong đất hay không.

Trong lúc suy tư, từ cây son trúc trên đỉnh đầu, một trái son trúc chín mọng rơi xuống từ ngọn cây, vừa vặn rơi xuống trước mặt Long Tiểu Chi. Long Tiểu Chi sững sờ, khoan khoái nâng chân gần chạy tới, lớn như vậy, nặng còn chưa từng ăn cái gì cả.

Quả son trúc rơi trên mặt đất không có bị nát, ngược lại nứt ra một kẽ hở, Long Tiểu Chi thoải mái tách vỏ ngoài son trúc ra, từ đấy mở ra hành trình ăn hàng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, một tháng sau, Long Tiểu Chi như cũ không đợi được Long Phong Triệt, lại chờ được một người tu sĩ, Long Tiểu Chi giấu mình trong bụi cỏ rậm rạp tránh khỏi dò xét, hình như tu sĩ chưa từ bỏ ý định, di chuyển rất lâu ở xung quanh.

Mặc dù Long Tiểu Chi không có lực công kích gì, lại có kỹ năng trời cho khác, một là tuyệt đối chữa khỏi sinh ra đã có, còn có một là sau khi biến hóa thì có được - ngụy trang hoàn mỹ.

Cái gọi là ngụy trang, chính là hoàn mỹ ẩn núp hơi thở của mình, chỉ cần không biến về nguyên hình, thì không ai có thể khám phá bản thể của nàng, tự nhiên cũng sẽ không bại lộ thân phận Từ Chi. Còn có thể hoàn mỹ kết hợp sinh linh với khác, linh hoạt nắm giữ các năng lực khác nhau.

Năm trăm năm đối với linh thực mà nói, biến hóa căn bản không có khả năng, nhưng đối với yêu linh mà nói thì hết sức thường gặp, động vật có tuệ căn hơn thực vật, năm trăm năm mới biến hóa đã được cho là muộn.

Sau khi tu sĩ rời khỏi, Long Tiểu Chi ngồi thật lâu dưới tàng cây son trúc, cuối cùng quyết định rời khỏi. Từ trong linh phủ* lấy ra một đôi cánh bướm bướm màu tím, gấp vào trên lưng, Long Tiểu Chi thử phẩy phẩy, rất nhanh đã thuần thục nắm giữ tiết tấu.

*kiểu không gian gắn kết với linh hồn

Sử dụng cánh từ điệp đương nhiên không sẽ đơn giản như thế, tu sĩ cần thu thập cánh từ điệp, đi qua luyện khí sư rèn đúc, mới có thể được tu sĩ sử dụng, Long Tiểu Chi có thể sử dụng thoải mái như thế, cũng vì kỹ năng ngụy trang hoàn mỹ trời cho.

Long Tiểu Chi hải lòng bay múa một trận, sau đó nhanh chóng bay lên núi trúc, ôm một mảnh son trúc, Long Tiểu Chi liều mạng vỗ cánh, thành công tháo xuống một miếng son trúc, nhưng bản thân cũng bởi vì quán tính mà lộn hai vòng giữa không trung.

Giữa trưa, linh phủ của Long Tiểu Chi đã tích lũy một ngọn núi son trúc nhỏ, Long Tiểu Chi vỗ vỗ tay, đứng trên một ngọn cây, nàng không cảm nhận được Long Phong Triệt ở chỗ nào, cuối cùng quyết định đi tìm theo hướng Long Phong Triệt rời khỏi.

Linh lực trên Hoàn Thần đại lục dư thừa, giống loài phong phú, đạo tu, phật tu, yêu tu, linh tu, ma tu nhiều không kể xiết, tuy giữa các tu sĩ có ma sát, nhưng cũng không có tranh đấu lớn.

Như Long Tiểu Chi từ linh thực biến hóa mà thành là linh tu, ở trên đại đạo là một chi vô cùng ít ỏi. Tiếp theo chính là yêu tu, cũng chính là chi mà Long Tiểu Chi đang ngụy trang, từ động vật biến hóa mà thành, chưa biến hóa gọi chung là linh thú. Linh tu và yêu tu là chủng tộc có linh phủ trữ vật tự mang của đại lục.

Linh tu và yêu tu sinh tồn trên đại lục không dễ, linh tu thì không cần phải nói, bản thân phần lớn có giá trị làm thuốc, là thật tài liệu luyện đan tốt, yêu tu cũng là thân ngậm yêu đan, các bộ phận trên thân thể phần lớn có thể luyện chế thành pháp khí.

Hơn nữa, nữ tu trong hai loại tu sĩ này, vẫn là lộ đỉnh tốt, nữ tu vận khí tốt có thể trở thành đối tượng tu sĩ song tu, vận khí kém thì biến thành vật sở hữu, tu vi bị phế, trở thành công cụ cho tu sĩ thăng cấp.

Linh tu và yêu tu sẽ lựa chọn ẩn cư, hoặc là dựa vào đại môn phái mà sống sót.

Đạo tu là tu sĩ nhiều nhất đại lục, chủ yếu thông qua tu luyện và độ kiếp để đạt tới tiên cảnh, phật tu là thông qua độ hóa chúng sinh, tích lũy công đức mà tạo nên kim thân, đây là hai loại tu sĩ mà nhân loại tu luyện chủ yếu.

Còn ma tu, bọn họ sống ở lĩnh vực truyền thuyết, rất ít giao thiệp với đại lục, cũng không thích lui tới với con người, đối với thiện ác cũng không có giới hạn rõ ràng. Cũng có con người tu ma, lấy giết chóc nuôi linh hồn, bị thế nhân bài xích.

Dù là loại tu sĩ nào, cũng có thiện có ác, không thể lấy một mặt khái quát.

Long Tiểu Chi mở linh thức, chẳng những ý nghĩa có trí tuệ và năng lực học tập, còn có kiến thức căn bản và truyền thừa. Trong linh phủ của Long Tiểu Chi cũng không có quá nhiều vật phẩm, trừ đôi cánh từ điệp này, chỉ còn lại vỏ linh chi mình sinh trưởng mấy trăm năm qua, và một đồng son trúc nhỏ.

Bản thể của nàng là một cây linh chi, trước khi biến hóa phạm vi hoạt động có hạn, cũng không giống Long Huyết Kiết có thể phân hóa ra dây leo, những thứ có thể thu thập dĩ nhiên là rất ít ỏi.

Đôi cánh này vẫn là con từ điệp kia sống xung quanh nàng, nhờ linh lực tinh thuần của nàng tắm bổ mà biến hóa, sau khi biến hóa đi du ngoạn đại lục, một trăm năm trước thọ nguyên sắp hết, trở lại son mạch Hằng Đoạn, cuối cùng chết bên cạnh nàng, cũng để cánh lại cho Long Tiểu Chi, tính làm báo đáp.

Từ điệp ở Hoàn Thần đại lục cũng không hiếm gặp, có thể biến hóa cũng có rất nhiều, cánh từ điệp chẳng hề hoa lệ, chỉ đơn thuần là màu tím hơi mờ, bởi vậy rất ít trở thành mục tiêu săn bắt. Đây cũng là nguyên nhân Long Tiểu Chi lựa chọn ngụy trang thành từ điệp.

Mặc dù ngụy trang thành con người thì có khả năng lại càng an toàn, nhưng hình thể trước mắt của nàng rõ ràng không phải là loài người, huống chi, chỉ cần dùng niên thạch* dò xét, thì sẽ phát hiện tuổi của nàng, một tu sĩ hơn bốn trăm tuổi không có tu vi gì và một con tiểu yêu bốn trăm tuổi, hiển nhiên tiểu yêu bình thường hơn nhiều.

*đá kiểm tra tuổi

Long Tiểu Chi ở bay trong sơn mạch Hằng Đoạn vài ngày, đừng nói tìm người, bản thân cũng lạc đường, hơn nữa nàng phát hiện, rời khỏi khu vực mình quen thuộc, cũng không phải là tất cả động thực vật đều hữu hảo.

Cho dù hiện giờ nàng trên người không có hơi thở tiên thảo, ngửi cũng không thơm ngào ngạt như xưa, nhưng có nguy hiểm bị ăn sạch như cũ. Lại một lần nữa nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát một mảnh mạng nhện, sắc trời âm trầm, ánh mặt trời yếu ớt, tiếng sấm đình tai nhức óc vang trên đỉnh đầu.

Mưa lớn mưa tầm tã mà đến, đến đột nhiên vô cùng, Long Tiểu Chi lập tức bị ngâm lạnh tới xương, giọt mưa lớn như hạt đậu nhanh chóng rơi xuống, đối với Long Tiểu Chi bé nhỏ mà nói, đây không khác gì một hồi tai nạn.

Long Tiểu Chi vỗ cánh, lại vẫn bị giọt mưa đập rơi xuống, giọt mưa đập trên người, lập tức truyền đến một trận đau nhức, dường như bị đánh một quyền. Ánh mắt mơ hồ không rõ, cánh bị xối khô có thể bay trên không, Long Tiểu Chi không thể không rơi xuống đất. Cánh biến hóa, hóa thành một chiếc áo choàng màu tím nhạt khoác sau lưng.

Trên mặt đất tràn đầy lá rụng, nước mưa rất nhanh tích lũy trên phiến lá, hình thành chỗ lõm nhỏ đầy nước.

Long Tiểu Chi nhặt cái lá cây đội lên đầu, lộp độp chạy về một gốc cây dong to gần đó, màn mưa làm mờ hồ ánh mắt nàng, tiếng mưa rơi quá nhiều thính giác nàng, Long Tiểu Chi không phát hiện, trong góc âm u của rễ cây dong, có một Bộ Điều Chu* đang chài lỏng lơ bị xối ướt trên đùi.

* con nhện ạ, dịch sát nghĩa là nhện bắt chim

Mưa gió tàn sát bừa bãi cuối cùng bị ngăn cản bên ngoài, Long Tiểu Chi nhẹ nhàng thở phào một cái, trước đến giờ nàng không biết mưa lớn đáng sợ như vậy, Long Phong Triệt bảo vệ nàng quá tốt, từ lúc sinh ra đến bây giờ, đây chỉ sợ là lần đầu tiên nàng đối mặt mưa lớn.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng rung mình một cái, nàng đã bắt đầu nhớ Long Phong Triệt, nếu như gặp lại Long Phong Triệt, Long Tiểu Chi nghĩ mình nhất định sẽ nhận hắn làm đại ca, hoặc là làm sư phụ, phụ thân cũng có thể.

Mưa càng rơi càng lớn, Long Tiểu Chi lại nhích lại gần rễ cây, dùng linh lực hong khô thân thể và quần áo.

Trong góc âm u ẩm ướt, Bộ Điều Chu hiển nhiên phát hiện thức ăn đưa tới cửa này, tám cái chân phủ kín lông tơ khiến nó di chuyển không phát ra bất kỳ tiếng động nào, răng nọc dài đến năm tắc đã chuẩn bị nọc độc.

Long Tiểu Chi nhìn nhìn qua màn mưa nặng nề, cảm thấy mình đại khái cần phải qua đêm ở chỗ này. Đang định kiểm tra cây dong một chút, xem có thể tìm được động cây, hoặc là đến trên nhánh cây qua đêm.

Nhìn qua rễ cây đen như mực rồi rậm lẫn lộn, Long Tiểu Chi có cảm giác rợn cả tóc gáy, vỗ vỗ mặt mình, Long Tiểu Chi đang muốn động viên mình, một con vật khổng lồ nhanh chóng phun ra.

Một tiếng thét chói tai ngăn ngời non nớt vang lên, Long Tiểu Chi nhanh chóng bay lên, nàng hiện tại vô cùng may mắn mình có một đôi cánh, đôi cánh này đã cứu nàng nhiều lần. Trên mặt đất, Bộ Điều Chu lớn hơn Long Tiểu Chi hai ba lần lại từ từ lùi về rễ cây, đen tối lại một lần nữa che giấu cho nó.

Trong sơn mạch Hằng Đoạn, nguy hiểm nhất không phải là sinh vật đã mở linh thức, mà là các loại linh thực và linh thú dựa vào bản năng vô mồi, đây là nhận thức của Long Tiểu Chi đoạn thời gian này.

Không gian có hạn, Long Tiểu Chi chỉ có thể ở bay trên không cây tán cây dong khổng lồ, Long Tiểu Chi muốn lựa chọn một cành cây dừng lại, nhưng hiển nhiên núp trong cây dong trung tránh mưa không chỉ có một con Bộ Điều Chu, Long Tiểu Chi phát hiện một con măng xà tối tăm màu xám vẫn chiếm giữ trên thân cây.

Long Tiểu Chi không chỗ đặt chân bay múa một trận, tiến thoái lưỡng nan. Cây dong lớn như thế cũng không nhiều, mưa lớn nhất thời cũng không ngừng lại, bây giờ còn là buổi chiều, nếu như lúc này rời khỏi, trước khi trời tối nàng có thể lần nữa tìm được nơi dừng chân hay không?

Trước đến giờ Long Tiểu Chi không biết rõ xúi quẩy có ý gì, sinh sống thuận buồm xuôi gió mấy trăm năm qua khiến nàng từ không biết sống sót là một chuyện gian nan như thế. Long Tiểu Chi nắm chặt quả đấm nhỏ, quyết định chọn một nhánh cây thanh mảnh đặt chân.

Nhưng là hiển nhiên, vận khí hôm nay của nàng thật không tốt lắm, măng xà có lẽ không thể bò nhanh trên cành cây chằng chịt, Bộ Điều Chu có lẽ không biết leo cây, nhưng nếu như trên tán cây có một con chim cú khổng lồ dùng chân thì không ổn.

Bởi vì còn chưa tới tối, chim cú còn đang ngủ say. Nhưng móng vuốt bén nhọn và miệng của nó đã giải thích rõ nó cũng khó đối phó.

Long Tiểu Chi trở về dưới tàng cây, nhặt một mảnh lá cây đủ rộng, xông vào màn mưa. Nàng có chút không hiểu, vì cái gì mình biến hóa, sống sót ngược lại càng thêm không dễ.

Giữa mưa to, Long Tiểu Chi không dám dừng lại nghỉ, nước mưa chưa qua đầu gối, Long Tiểu Chi chuẩn bị tìm một thân cây qua đêm, không cần quá nồng đậm, bị mưa xối cũng không sao, ánh sáng càng ngày càng ít khiến nàng hoảng hốt.

Giữa cơn mưa xối xả, rừng rậm đang đung đưa theo gió, giữa rừng núi đã rất khó tìm ra chỗ khô ráo, một bóng dáng nho nhỏ cơ hồ không nhìn thấy đội một mảnh lá cây gian nan đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Con Người

Mưa gió lớn như thế nên Long Tiểu Chi không thể nào bay lên lần nữa, cây cối thích hợp dùng chân cũng không nhiều, hơn nữa phần lớn cũng có chủ, nếu như tùy tiện xâm nhập, sẽ bị công kích.

Một đêm này, Long Tiểu Chi qua đêm trong một khoảng hờ nhام thạch nhỏ, ngày hôm sau, nghe không thấy tiếng giọt mưa gõ vào nhام thạch nữa, Long Tiểu Chi mới đẩy hòn đá chất ở lối vào ra.

Mùi bùn đất trong sạch đập vào mặt, sau cơn mưa rừng rậm rục rỡ hắt lên, xa xa nhìn lại, như một khối viên ngọc bích nạm giữa sơn mạch.

Xuyên thấu qua tầng lá dày đặc, ánh mặt trời nhỏ vun vện vắn chiếu vào trên tảng đá chỗ Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi leo ra khỏi nhام thạch, ngồi trên ánh mặt trời loang lổ ngẩn người.

Cuối cùng Long Tiểu Chi buông tha cho hành vi xông loạn, nàng dùng nửa tháng, tìm một sơn cốc an bình, cũng an cư ở một gốc cây cổ vân thụ.

Long Tiểu Chi dần dần thích ứng sinh sống một mình, biết đi ra ngoài tìm đồ ăn, biết quan sát thời tiết, khảo sát nguy cơ, mỗi ngày phơi nắng phơi nắng, tu luyện tĩnh tọa, luyện tập sử dụng linh lực.

Trong sơn mạch Hằng Đoạn không có bốn mùa, hàng năm nhiều mưa, bốn mùa như xuân. Long Tiểu Chi cứ sinh sống thế này năm năm, năm năm đối với nàng ngắn ngủi như một cái chớp mắt, Long Tiểu Chi thậm chí cảm thấy, mình có thể liên tục sống thế này. Cho đến có một ngày, trong sơn cốc có những tu sĩ khác đến.

Vị trí sơn cốc này ở chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn, hơn nữa rất bí ẩn, người thường rất khó tiến vào, đây cũng là nguyên nhân liên tục năm năm chưa có người tiến vào sơn cốc.

Tuổi thọ cổ vân thụ rất dài, thân cây thẳng đứng, không dễ leo lên, ngọn cây cành lá sum xuê, nhìn từ đằng xa, như một đám mây, mỗi một trăm năm, cổ vân thụ sẽ mọc lên một mảnh “Đám mây”.

Hơn nữa cổ vân thụ có mùi thơm ngát nhàn nhạt, có công hiệu đuổi tà trùng, Long Tiểu Chi ở trên cổ vân thụ, chỗ an gia là một “Đám mây”.

Long Tiểu Chi đào ra một hang cây cho mình, ổ nhỏ của Long Tiểu Chi đối với cổ vân thụ đường kính dài đến sáu thước mà nói không hề gì cả, sau đó trong thời gian dài, nàng tỉ mỉ bố trí ổ nhỏ của mình, để cho mình ở càng thêm thoải mái.

Sáng sớm hôm nay, Long Tiểu Chi còn ngủ trong giường phô mềm mại của mình, đã bị tiếng cãi vã dưới gốc cây làm bừng tỉnh.

Long Tiểu Chi dụi dụi con mắt, lặng lẽ từ thò đầu ra từ trong hốc cây, trên này cách cách mặt đất có ba bốn mươi mét, còn có nhánh cây che, Long Tiểu Chi không lo lắng mình sẽ bị phát hiện.

Năm năm nay, trong sơn cốc bình tĩnh yên ắng, thậm chí nhiều thời gian linh thú cũng không xuất hiện qua, đây là lần đầu tiên Long Tiểu Chi nhìn thấy con người ở trong sơn cốc.

Dưới tàng cây có ba người, quần áo giống nhau, áo trắng mờ mịt, trên tay đều mang bội kiếm, hai nam một nữ, xem ra giống như là tu sĩ cùng môn phái.

Giải Mật Nhi cúi đầu, tùy ý sư huynh mình nhắc nhở, nhưng người quen thuộc nàng không khó nhìn ra, nàng đã quyết tâm, tuyệt sẽ không thay đổi.

”Sư đệ, đừng nói, xem ra sư muội đã quyết định rời khỏi sư môn.” Nguyễn Thanh Tuyết cắt đứt Hoa Vũ Lâu, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Tình cảm của hần đối tiểu sư muội này không tính là sâu, Giải Mật Nhi vào tông môn mới ba năm ngắn ngủi, trong ba năm, mọi người quan tâm Giải Mật Nhi đầy đủ, Giải Mật Nhi chưa bao giờ chịu nửa điểm ủy khuất, nhưng Vân Khuyết tông chung quy không giữ được nàng.

Lúc Giải Mật Nhi mười tuổi mới vào Vân Khuyết tông, khởi điểm tu luyện của nàng tương đối muộn, tư chất lại hết sức hiếm có, thiên mặc thiên hóa song linh căn, dạng linh căn này cho dù ở Thanh Đan Môn cũng là đệ tử nội môn ưu tú.

Nhưng Vân Khuyết tông lại là kiếm môn, lấy kiếm tu làm chủ, Giải Mật Nhi tiền Vân Khuyết tông cũng không phải ý muốn của nàng, mà là được Hoa Vũ Lâu cứu, mang về Vân Khuyết tông, sau đó báit tông chủ làm sư phụ.

Mấy tháng trước, Giải Mật Nhi ngoài ý muốn làm quen một nội môn đệ tử của Thanh Đan Môn, bị Thanh Đan Môn mà người kia nói hấp dẫn, kỳ thật trong nam cảnh này, lại có bao nhiêu người không muốn tới Thanh Đan Môn chứ, Giải Mật Nhi tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau khi biết được linh căn của Giải Mật Nhi, người kia cực lực cổ động nàng đi Thanh Đan Môn báit sư, cũng đồng ý sẽ tiến cử thay nàng.

Giải Mật Nhi dao động, Vân Khuyết tông sư phụ, sư huynh đối với nàng thật sự rất tốt, nàng cũng cảm tạ ân cứu mạng của Hoa Vũ Lâu, nhưng nàng muốn bay lên trời cao, chứ không phải co ro ở một kiếm môn nhỏ nhỏ.

Lần này, sư phụ muốn vào sơn mạch Hằng Đoạn bế quan, đến sơn cốc bế quan, cuối cùng Giải Mật Nhi hạ quyết tâm rời khỏi. Mặc dù Giải Mật Nhi chỉ có mười ba tuổi, tâm tư lại hẳn nhiên, nàng nhạy cảm phát hiện, sư phụ chăm sóc mình quá tốt, có lẽ là nàng đa tâm, nhưng trên đại lục, nữ tu rất ít, nhất là nàng như vậy có tư chất tuyệt hảo lại dung mạo hàng đầu, sư phụ có phải có tâm tư gì với nàng hay không?

Hơn nữa, thầy trò mến nhau, đối với tu sĩ nhân loại mà nói là đi ngược nhân luân, bị thế nhân khinh thường.

Bình tĩnh mà xem xét, sư phụ lớn lên rất đẹp mắt, có thể nói trong mười ba năm Giải Mật Nhi sống trên đời, không thấy người nào đẹp mắt hơn sư phụ, nhưng là nàng không thích kiểu người như sư phụ, nàng thích người phóng khoáng tùy ý, bề ngoài chứng sinh, trong đầu Giải Mật Nhi không khỏi xẹt qua một hình bóng, không hiểu sao mặt có chút đỏ.

Giải Mật Nhi đang xuất thần, sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Ba người nhìn lại, phát hiện đúng là tông chủ Vân Khuyết tông: Hiên Khâu Thiên Giác.

”Sư phụ.” Ba người chấp tay hành lễ, thái độ hết sức kính trọng.

Long Tiểu Chi đang ngó dáo dác khó được hai mắt tỏa sáng, người đến một thân bạch y, rõ ràng chỉ là màu sắc đơn giản trắng trong thuần khiết nhất, lại cho người ta cảm giác mờ mịt như tiên, tóc dài như mực, da như bạch ngọc, khí chất siêu nhiên, giống như trăng sáng trong mây, khiến người chú ý, lại xa không thể chạm.

Có thể nói, từ trình độ nhất định đi lên nói, linh tu và yêu tu đều thích sự vật tốt đẹp, thông tục mà nói, chính là nhan không*.

*thích vẻ đẹp bên ngoài

Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng cười một tiếng, như mưa rơi đầm băng, chợt âm áp dịu dàng. Cảm giác xa cách mờ ảo đó biến mất không còn hình bóng, chỉ còn lại gió xuân phát vào mặt, khiến người ta sinh lòng an nhàn, yên tĩnh âm áp.

”Mật nhi muốn rời khỏi?” Hiên nhiên Hiên Khâu Thiên Giác nghe được đối thoại vừa nãy của ba người.

Giải Mật Nhi nghe lời này đột nhiên an tâm, đúng vậy, sư phụ vĩnh viễn dịu dàng, sư phụ vĩnh viễn cung chiều nàng, sư phụ thế nào lại trách nàng chứ.”Sư phụ, Mật nhi tâm ý đã định, Mật nhi muốn học luyện đan, không thích kiếm đạo.”

Khỏe miệng Hiên Khâu Thiên Giác treo đường cong mờ mịt, ánh mắt ôn hòa.”Sơn mạch Hằng Đoạn nhiều mãnh thú, để sư huynh của ngươi đưa ngươi rời khỏi, đừng có một người đi loạn.”

Trong lòng Giải Mật Nhi tung tăng như chim sẻ, sư phụ không có trách nàng, quả nhiên sư phụ hiểu cho nàng.

Giọng nói Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, tiếp tục nói.”Nhưng hôm nay từ biệt, ngươi và Vân Khuyết tông ta không còn quan hệ gì, Vân Khuyết tông không còn người nào tên Giải Mật Nhi, sau này là vinh là nhục, là quý là tiện, đều không cho phép bước vào Vân Khuyết tông nữa bước, ngươi phải nhớ kỹ.”

Vẫn là giọng nói dịu dàng như cũ, vẫn là cười nhẹ âm áp như cũ, Giải Mật Nhi lại đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, nàng không nghĩ tới sư phụ sẽ nói ra lời nói tuyệt tình như thế, hết lần này tới lần khác sư phụ vui vẻ trên mặt không giảm.

”Mật nhi xin ghi nhớ.” Trong lòng Giải Mật Nhi đột nhiên có một chút khủng hoảng, mặc dù Vân Khuyết tông so ra kém Thanh Đan Môn, nhưng thực lực Vân Khuyết tông chẳng hề thấp, chỉ là bởi vì rất ít can dự chuyện đời, danh tiếng không hiển, ý tứ sư phụ là muốn nàng đoạn tuyệt sạch sẽ với Vân Khuyết tông?

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ gật đầu một cái.”Thanh Tuyết, đưa nàng xuống núi.”

”Dạ, đệ tử lĩnh mệnh.” Hiện thời tu vi Nguyễn Thanh Tuyết đã là Kim đan kỳ, lại có kinh nghiệm phong phú, đưa Giải Mật Nhi rời khỏi cũng không tính là khó khăn.

Hiên nhiên Giải Mật Nhi còn có chút không nỡ, nhưng nhìn khuôn mặt dịu dàng của Hiên Khâu Thiên Giác, lời gì cũng nói không ra, cuối cùng chỉ có thể đôi mắt đầm lệ dịu dàng, cẩn thận mỗi bước rời khỏi.

So với hai người khác, sắc mặt Hoa Vũ Lâu là khó coi hơn rất nhiều. Giải Mật Nhi là hán mạng về, cũng là hán tiến cử cho sư phụ, Giải Mật Nhi đã từng

chỉ một phẩm nữ bình thường, cả tu chân là cái gì cũng không biết, không nghĩ tới cuối cùng bởi vì tư chất thượng hảo mà nhảy vào Thanh Đan Môn, việc này không khác gì đánh mặt Vân Khuyết tông.

Tông môn trên đại lục Hoàn Thần có thể nói vô cùng quan trọng, tu sĩ đến từ địa vực và chủng tộc khác nhau, tông môn là liên hệ duy nhất ràng buộc bọn họ, thông thường mà nói, trừ phi tông môn giải tán, tu sĩ bình thường sẽ không ruộng bỏ tông môn của mình.

Hơn nữa, mỗi một tông môn đều có bí pháp và bí mật riêng, đối với tu sĩ chủ động rời khỏi tông môn, từng tông môn đều có trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, trước khi rời khỏi Vân Khuyết tông, Giải Mật Nhi một một chữ cũng không nói chuyện rời khỏi tông môn, đến sơn mạch Hằng Đoạn lại đột nhiên rời khỏi, nàng là đoán ra sư phụ sẽ không trừng phạt nàng?

“Vũ Lâu, không cần nghĩ nhiều.” Hiên Khâu Thiên Giác phát hiện tâm trạng Hoa Vũ Lâu không ổn định, tiếp tục nói. “Đi thôi, sơn cốc này linh lực đầy đủ, vừa lúc hợp bề quan tu luyện.”

Trong lòng Hoa Vũ Lâu ngũ vị tạp trần, rầu rĩ gật gật đầu, đi theo Hiên Khâu Thiên Giác rời khỏi.

Thấy người đã đi, Long Tiểu Chi cũng ra khỏi hốc cây, đứng ở trên thân cây đuối lưng một cái, hứng thú của nàng đối với cuộc trò chuyện của mấy người không lớn, nhưng xem ra, cái người lớn lên rất đẹp mắt kia sẽ bề quan ở sơn cốc.

Long Tiểu Chi khéo léo chạy đến đầu cành, nhảy xuống, đồng thời áo choàng tím nhạt trên lưng trong nháy mắt mở ra, cánh tím hơi mờ nhanh nhẹn lay động. Long Tiểu Chi cảm thấy mình cần thu thập thức ăn nhanh lên, có rất nhiều thứ là bản thân nàng nhọc nhằn khổ sở trồng.

Vì phòng ngừa thức ăn bị hái đi, Long Tiểu Chi khó được qua vài ngày đi sớm về trễ. Sau đó nàng phát hiện, hai người ở lại trong sơn cốc đại khái đã tích cốc, cần bản không cần ăn gì. Long Tiểu Chi xụ mặt, không hiểu sao có chút không vui.

Vì vậy lúc Nguyễn Thanh Tuyết đưa Giải Mật Nhi rời khỏi sơn mạch Hằng Đoạn trở về, phát hiện sư đệ nhà mình ngồi xổm trước một mảng lớn ô mai ngăn người. “Vũ Lâu, tại sao lại ở chỗ này?”

Hoa Vũ Lâu vội vàng đứng dậy, kéo Nguyễn Thanh Tuyết vào trong bụi cỏ ẩn giấu. “Nhị sư huynh, trong sơn cốc có một con tiểu yêu tử điệp, lớn lên đặc biệt đáng yêu, ta nghĩ bắt đến đưa cho sư... Sư phụ.”

Hoa Vũ Lâu theo thói quen muốn nói ra hai chữ sư muội, cuối cùng lại miễn cưỡng chuyển hướng. Hoa Vũ Lâu và Giải Mật Nhi cùng tuổi, ở Vân Khuyết tông quan hệ tốt nhất với Giải Mật Nhi, thường ngày xem Giải Mật Nhi như muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bị Bắt

Làm sao sư phụ lại thích tiểu yêu tử điệp đáng yêu chứ, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cười một tiếng cũng không nói, hiện thời hắn đã bốn mươi tuổi có thừa, đối với người thường mà nói, đôi người đã qua hơn nữa, tâm trạng tự nhiên khác Hoa Vũ Lâu mười ba tuổi.

Cũng chính vì chuyện này, Nguyễn Thanh Tuyết không có tình cảm thâm hậu gì với Giải Mật Nhi ngày người trong tông môn chừng ba năm. Khác với Giải Mật Nhi nửa đường vào núi, sư huynh đệ bọn họ đều là sinh ra và lớn lên ở Vân Khuyết tông, Vân Khuyết tông đối với ba người bọn họ mà nói là một chỗ để trở về, một căn nhà, cũng là ý nghĩa mà bọn họ ngày ngày phấn đấu bên ngoài.

Nhưng lời khuyên hắn chẳng hề muốn nói cùng Hoa Vũ Lâu, khác với sư phụ, hắn lựa chọn không nói, có một số việc cuối cùng là phải tự mình trải qua mới có thể hiểu, con đường tu chân dài đằng đẵng không hạn, có vài người nhất định chỉ là khách qua đường.

Nguyễn Thanh Tuyết vượt vượt đầu Hoa Vũ Lâu, đứng dậy chuẩn bị đi. Đột nhiên Hoa Vũ Lâu lại duỗi tay giữ chặt hắn, đôi mắt sít sao nhìn chằm chằm mảng lớn ô mai phía trước. “Nhị sư huynh đừng động, tử điệp đến.”

Ánh mắt Nguyễn Thanh Tuyết không khỏi nhìn sang, chỉ thấy giữa mảng lớn ô mai xanh biếc đám có một bóng dáng nhỏ bé đang bay múa.

Cánh màu tím nhạt to lớn nâng thân thể nhỏ bé bằng nắm tay trẻ con, tóc dài đen nhánh không bị trời buộc phiêu bạt ở sau gáy, trên gương mặt non nớt là vẻ đáng yêu ngây thơ, lông mi cong lên, đôi mắt sáng như sao, xác thực là một con điệp yêu nhỏ hết sức tinh xảo đáng yêu.

Điệp yêu nhỏ cẩn thận nhìn xung quanh, bay lên cao chuyển một vòng, không có phát hiện nguy hiểm mới dừng trên một phiến lá ô mai, sau đó bắt đầu kiên nhẫn lựa từng viên ô mai.

Đầy phiến lá ra, chuyên chọn ô mai vừa đỏ vừa lớn ra tay, nhẹ nhàng kéo đứt cuống ô mai, sau đó kiểm tra một chút mới thu vào linh phủ, động tác xem ra rất thành thục.

Long Tiểu Chi đang khoan khoái dự trữ lương thực, bóng dáng nhỏ bé như ẩn như hiện trong đám ô mai, tỏ ra vô cùng bận rộn. Mấy ngày này, Long

Tiểu Chi cẩn thận tránh khỏi con người cư ngụ trong sơn cốc, cũng không chính diện chạm qua hai người, bởi vậy không nghĩ tới mình đã bại lộ.

Cho nên lúc Long Tiểu Chi ý thức được nguy hiểm đã tới thì đã không kịp, một cái lưới bí ẩn lặng lẽ bao phủ phía trên nàng, trong nháy mắt nàng phát giác thì phù xuống.

Lúc tấm lưới kia đựng phải nàng mới hiện ra hình dáng, hơn nữa không lỏng không chặt trói nàng lại, Long Tiểu Chi vô ý thức hóa móng tay thành sắc bén, lại phát hiện căn bản không thể xé rách cái lưới kỳ quái này, tùy ý nàng lăn qua lăn lại một trận cũng không có sơ hở có thể tìm ra.

Long Tiểu Chi có chút mờ mịt quỳ rạp trên mặt đất, chung quanh là nồng đậm ô mai, chớp mũi còn vương hương vị ngọt ngào của ô mai.

“Bất được! Khốn Linh võng sư phụ cho quả nhiên dùng tốt.” Một giọng nói thoảng quen thuộc truyền đến từ nơi không xa, Long Tiểu Chi nằm trên mặt đất nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Long Tiểu Chi gãy dựa thân thể nhỏ bé, thật vất vả trở mình, nhìn lên phía trên, quả nhiên, rất nhanh thì nhìn đến hai người tu sĩ mấy ngày trước gặp qua.

Long Tiểu Chi chưa bao giờ nói chuyện với con người, này lúc hoảng sợ thêm hoảng loạn, chỉ có thể dùng một đôi mắt ngập nước nhìn hai người.

Hoa Vũ Lâu ngồi chồm hổm trên mặt đất, bị đôi mắt lên án của Long Tiểu Chi nhìn đến không được tự nhiên, vươn tay xách Long Tiểu Chi từ trên mặt đất lên, cũng lấy ngón tay chọc chọc gò má của Long Tiểu Chi, đầu ngón tay lập tức truyền đến cảm giác mềm mại nhẵn nhụi. “Nhị sư huynh, cảm xúc rất tốt, huynh có muốn thử một chút hay không?”

Nguyễn Thanh Tuyết vốn không muốn để ý tới, lại phát hiện điệp yêu nhỏ yêu kia lập tức giống như xù lông cánh giác nhìn mình, hai mắt to tròn có ba phần sợ hãi, ba phần uất ức, bộ dáng đáng yêu kia rất khó khiến người ta không hợp tác.

Nguyễn Thanh Tuyết duỗi tay tiếp nhận điệp yêu nhỏ vào lòng bàn tay, cảm thấy trên bàn tay nhẹ nhàng sức nặng cùng bởi vì điệp yêu nhỏ không ngừng giãy giụa truyền đến khẽ ngứa, không khỏi duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm chạm gò má điệp yêu nhỏ.

Không chờ lui về, đầu ngón tay đột nhiên truyền đến một trận cảm giác như kim châm, Nguyễn Thanh Tuyết hơi kinh ngạc thu tay lại, phát hiện đầu ngón tay bị điệp yêu nhỏ cắn ra một miệng vết thương nhỏ xíu, trên đầu ngón tay chậm rãi ngưng tụ ra một hạt máu nhỏ.

Hoa Vũ Lâu cũng hơi kinh ngạc, Nhị sư huynh dù nào cũng là tu sĩ Kim đan kỳ, cho dù không dùng linh lực hộ thể, cũng không phải là một con điệp yêu nhỏ nhỏ có thể cắn nát đơn giản, Hoa Vũ Lâu nhú nhú mày, duỗi tay bắt lấy điệp yêu nhỏ. “Nhị sư huynh, tiểu yêu này giao cho đệ huấn luyện mấy ngày, nếu không được thì giết, nhưng từ điệp cũng chỉ cánh là có chút tác dụng, đến lúc cần sẽ rút cánh ra.”

Long Tiểu Chi nghe này, lập tức giãy giụa dữ hơn, mắt thấy một bàn tay lớn vươn lại đây, vội vàng trốn sang bên cạnh, nhưng bởi vì Phược Linh võng trói chặt, còn chưa đứng lên đã té ngã lần nữa.

Long Tiểu Chi dứt khoát nhắm mắt lại không động, chờ giây lát, lại vẫn luôn không bị bắt lại, lặng lẽ mở mắt ra, lập tức đụng vào một đôi mắt trong trẻo mang theo vui vẻ, lập tức không hiểu nhìn hai người, chẳng lẽ mình không cần chết?

Hoa Vũ Lâu thấy trên gương mặt bánh bao của điệp yêu nhỏ tràn ngập khó hiểu, lập tức cười ha ha. “Nhị sư huynh, điệp yêu nhỏ này quá ngốc rồi, nói cái gì cũng tin.”

Giờ Long Tiểu Chi mới biết mình bị lừa giỡn, có chút tức giận giãy giụa ngồi dậy, nhưng vẫn mím môi thật chặt như cũ, không nói câu nào.

Hoa Vũ Lâu thấy thế, trong mắt lần nữa xẹt qua một tia trêu cợt, nhanh chóng đưa tay phải ra, dùng ngón giữa bắn vào trán điệp yêu nhỏ, điệp yêu nhỏ lập tức ngã lăn ra.

Nguyễn Thanh Tuyết tùy ý để cho điệp yêu nhỏ lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay mình, nhìn điệp yêu nhỏ té ngã phí sức đưa cánh tay ngăn ngừa sờ sờ trán, sau đó chấp nhất ngồi dậy, sau đó bị Hoa Vũ Lâu bắn ngã lần nữa. Sau mấy lần, trên trán điệp yêu nhỏ đã hơi đỏ lên, điệp yêu nhỏ tựa hồ học được ngoan ngoãn, không giãy dựa ngồi dậy nữa, nằm ở nơi đó không nhúc nhích, mở to hai mắt bắt đầu lộp độp rơi nước mắt.

Cuối cùng Hoa Vũ Lâu có chút sợ, chẳng lẽ là mình không có nắm giữ tốt lực đạo? Hoa Vũ Lâu muốn dụ dỗ dụ dỗ điệp yêu nhỏ, lại không biết nên nói gì, trong lúc nhất thời hơi luống cuống, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết bắt đầu dĩ, khom lưng hái một viên ô mai đặt bên cạnh điệp yêu nhỏ đầu, đồng thời buông Phược Linh võng ra, điệp yêu nhỏ kiêu ngạo hừ một tiếng xoay đầu qua bên kia.

Nguyễn Thanh Tuyết nhú mày, khoe miệng khẽ cười, dứt khoát hái một nắm, dùng ô mai chôn luôn điệp yêu nhỏ.

Rất nhanh, trong đồng ô mai mọc ra một cái đầu nhỏ, chỉ thấy hai tay điệp yêu nhỏ nâng một quả ô mai, dùng hết sức lực, trực tiếp đánh tới gương mặt tuần tú của Nguyễn Thanh Tuyết.

Lấy sức của Long Tiểu Chi, ô mai đập ở trên mặt tự nhiên không đau, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết vẫn bị đập sưng sò, trên mặt thông dong tuần dật thời gian qua xuất hiện vẻ mặt đại ra.

Thấy Nhị sư huynh thời gian qua luôn suôn sẻ thể nhưng vấp phải trắc trở, Hoa Vũ Lâu nhìn nửa ngày vẫn là nhìn không được, xì một cái bật cười, nhưng Hoa Vũ Lâu cũng không thể cười quá lâu, bởi vì một viên sơn trúc nện trên lỗ mũi của hắn.

Son trúc vô ngoài thô sấp tự nhiên càng có lực sát thương hơn ô mai, Hoa Vũ Lâu che mũi mình kêu đau, không nghĩ tới điệp yêu nhỏ này tính tình táo bạo như thế.

Thừa dịp hai người sững sờ, Long Tiểu Chi nhảy lên nhảy xuống khỏi Nguyễn Thanh Tuyết bàn tay, mở ra cánh, chuẩn bị thoát đi, Long Tiểu Chi vẫn tương đối có lòng tin với tốc độ của mình, ít nhất ở son cốc này năm năm, còn chưa có cái gì có thể đuổi đến thượng năng.

Nhưng Long Tiểu Chi chưa bay được bao xa, trên cổ chân xuất hiện một sợi tơ tinh tế hạn chế phạm vi nàng bay trên không. Long Tiểu Chi kinh ngạc không thôi, hai người kia buộc dây trên chân mình lúc nào? Vì sao nàng một chút cũng không phát giác được.

Nguyễn Thanh Tuyết động động bàn tay, Long Tiểu Chi lập tức bị kéo lui về phía sau. Nguyễn Thanh Tuyết cũng không nóng nảy, chỉ là từng chút từng chút thu hồi sợi dây, mặc cho Long Tiểu Chi lao đảo ở đâu kia.

Long Tiểu Chi cắt không đứt sợi tơ, chỉ có thể liều mạng vỗ cánh, dây nhỏ kéo căng lại không có một tia rạn nứt. Kết quả có thể nghĩ, Long Tiểu Chi lần nữa bị bắt được, đứt khoát bình nứt không sợ vỡ, cũng không thêm gãy dựa nữa.

Hoa Vũ Lâu trêu chọc một trận, phát hiện điệp yêu nhỏ đã quyết tâm giả chết, đành phải mang điệp yêu nhỏ nằm ngay đơ về chỗ ở.

Son cốc bế quan nằm ở phía bắc, nơi ở là một tiểu viện ba gian, tên là Lê viện, trong viện trồng rất nhiều cây lê, trên cành hoa lê đang nở rộ, mùi thơm lượn lờ.

Lê viện một linh khí chuyên dùng cư trú của Hiên Khâu Thiên Giác, có thể căn cứ linh lực người sử dụng đưa vào bao nhiêu mà biến hóa lớn nhỏ. Mà hiện giờ, ngoại trừ cấm chế bản thân linh khí tự mang, hầu các xung quanh còn có trận pháp Hiên Khâu Thiên Giác bày ra.

Tu sĩ bế quan có hai tình huống, một kiểu là chỉ vì tu luyện, không biết ngày tháng, tình tọa mấy năm không động một chút nào. Một kiểu khác nhân nhả giống như Hiên Khâu Thiên Giác vậy, lựa chọn một chỗ yên lặng linh lực đầy đủ, không cầu kết quả, thuận theo tự nhiên, chỉ là giảm bớt trao đổi với bên ngoài, cũng không đóng ngũ giác lại.

Hai kiểu phương pháp cũng có lợi có hại, kiểu trước chú trọng tăng lên đẳng cấp linh lực bản thân, lại dễ gặp tâm ma khó khăn. Kiểu sau tu tâm tu đạo đồng thời tiến hành, chỉ là tiên bộ thông thả.

”Sư phụ.” Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu trở lại Lê viện, Hiên Khâu Thiên Giác đang lật xem một quyển sách thật mỏng đóng chỉ, áo trắng hơn tuyết, ngón tay như ngọc, tóc đen mềm mại khoác sau gáy, ngẫu nhiên có gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ vào trong nhà, nhẹ nhàng tung bay.

Long Tiểu Chi không khỏi trở mình, nằm trên bàn tay Nguyễn Thanh Tuyết, ánh mắt chuyển đến trên người Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác ngẩng đầu nhìn lại, khoe miệng mặc dù không gợn lên chút nào, trong mắt vẫn hiện lên âm áp nhẹ nhàng, khiến cả người hấn dụi dằm thân thiết như trời chiều.

Nguyễn Thanh Tuyết thi lễ một cái, tiếp tục nói. “Thanh Tuyết đã đưa đến chân núi Giải Mật Nhi an toàn.”

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ vuốt cằm, bày tỏ biết rõ. “Nếu không có chuyện gì thì lui ra đi, sư huynh đệ hai người có thể tự do hành động, nhưng không thể xâm nhập son mạch Hằng Đoạn.”

Hoa Vũ Lâu nghe này vội vàng từ trên tay Nguyễn Thanh Tuyết xách điệp yêu nhỏ lên, tiến lên vài bước, đặt điệp yêu nhỏ trên bàn thấp trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, mắt sáng ngời nhìn Hiên Khâu Thiên Giác. “Sư phụ, đây là từ điệp đồ nhi bắt, tặng cho sư phụ.”

Hiên Khâu Thiên Giác cúi đầu nhìn nhìn điệp yêu nhỏ đã lộp độp chạy đến đằng sau ẩm trà trốn đi, trong mắt không có chút gợn sóng nào, khiến người ta không rõ tâm trạng của hắn.

Chốc lát sau, Hiên Khâu Thiên Giác mang ý cười nói. “Được, vì sư nhận lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Một Cái Chén

Nghe lời này, mắt Hoa Vũ Lâu sáng hơn vài phần, cảm thấy mình được khẳng định. Nguyễn Thanh Tuyết hơi kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng sư phụ không nhận kiểu yêu linh mà chỉ có mấy cô bé mới thích này.

Nhưng sư phụ rất sùng ái đồ đệ, rất ít cự tuyệt yêu cầu của đồ đệ, lúc mình tuổi còn nhỏ cũng vô cùng dính sư phụ, chỉ là theo tuổi tăng lên, chậm rãi trở nên độc lập, cũng bớt ý lại sư phụ.

Ngón tay Nguyễn Thanh Tuyết vừa động, còi dây nhỏ ả núp trên cổ chân điệp yêu nhỏ bé, cùng Hoa Vũ Lâu rút khỏi phòng.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, Hiên Khâu Thiên Giác dường như căn bản không thèm để ý trong phòng nhiều thêm một con tiểu yêu, tiếp tục mở quyển sách trong tay ra tinh tế đọc.

Trên bàn thấp, hương trà lượn lờ không tan, đằng sau ẩm tử sa chậm rãi thò ra một cái đầu nhỏ. Long Tiểu Chi nghiêng đầu quan sát Hiên Khâu Thiên Giác một hồi, phát hiện hần con mắt cũng lười được nâng một cái, chậm rãi đi từ đằng sau ẩm trà ra.

Hiên Khâu Thiên Giác vẫn là đáng vẻ là mây trời nước chảy thanh thản kia, ngẫu nhiên đưa ngón tay thon dài ra lật một trang sách, hoặc là bung chung tử sa lên nhấp một ngụm trà xanh.

Long Tiểu Chi chậm rãi di chuyển thân thể bé nhỏ, lặng lẽ nhảy xuống bàn, dùng mũi chân chạy về phía cửa gỗ chạm trở, người sau lưng vẫn không phản ứng, Long Tiểu Chi thầm nói cơ hội tốt, mở cánh ra phóng tới ngoài cửa sổ.

Bay ra khỏi cửa sổ, Long Tiểu Chi còn hơi không dám tin, thật không ngờ mình trốn thoát đơn giản như vậy. Trong đình viện ngoài cửa sổ có một góc cây lê không lồ sum xuê, tán cây mở ra cơ hồ chiếm một phần ba sân nhỏ.

Long Tiểu Chi bay qua cây lê, chọn một phương hướng bay ra sân nhỏ ngoài, độ cao tường viện căn bản không tạo thành quấy nhiễu với nàng, mắt thấy tự do đang ở trước mắt, Long Tiểu Chi tăng nhanh tốc độ, để tránh bị hai tu sĩ kia phát hiện.

Sau đó, Long Tiểu Chi bịch một tiếng, đầu đụng vào bức tường vô hình, lập tức choáng váng đầu hoa mắt rớt xuống, không đợi ngã trên mặt đất, Long Tiểu Chi chỉ cảm thấy không gian chung quanh vận vẹo một trận, mình đã xuất hiện ở trên bàn thấp bằng gỗ quen thuộc, chén trà bên cạnh phát ra từng sột khí nóng như cũ. Long Tiểu Chi đề phòng đứng lên, lại bởi vì choáng váng đầu lại ngã ngồi xuống.

Người trước bàn cuối cùng dời tầm mắt lại đây, bàn tay trắng nõn như ngọc mở ra trước mặt Long Tiểu Chi, một cái vòng vàng thắm có hoa văn mây mờ xuất hiện trên tay Hiên Khâu Thiên Giác, vòng tay hào quang chợt lóe, dần dần biến nhỏ lại, thành Long Tiểu Chi có thể đeo vừa.

Giọng nói ôn hòa của Hiên Khâu Thiên Giác đồng thời truyền đến.”Ngoan ngoãn mang lên, ngươi có thể rời khỏi lê viện.”

Long Tiểu Chi đề phòng lui về phía sau một bước, mặc dù nàng không biết rõ tác dụng cụ thể của vòng tay, nhưng vừa đã thấy tác dụng của ấn hình vòng và dây nhỏ, vòng tay này dùng để làm cái gì cũng có thể đoán được một hai.

Thấy Long Tiểu Chi không có dấu hiệu phối hợp, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nói thêm lời nào, nhanh chóng đưa tay kia ra, động tác nhanh đến mức Long Tiểu Chi căn bản không kịp phản ứng.

Hiên Khâu Thiên Giác bóp cánh Long Tiểu Chi thành áo choàng rồi nâng nàng lên, đồng thời cầm lấy vòng dựa vào gần cổ chân Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi như thế nào lại ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, dùng sức đạp chân ngăn nhỏ của mình mưu đồ ngăn cản động tác của Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác tựa hồ bị động tác của Long Tiểu Chi chọc cười, khóe miệng khẽ gợn lên, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười thanh thanh đậm đậm lại khiến người mê mẩn khiến Long Tiểu Chi thất thần trong nháy mắt, tê tê đại đại trong đáy lòng không cách nào hình dung, hết sức thoải mái. Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện mắt Hiên Khâu Thiên Giác chứa ý cười nhìn mình, khẽ mở môi mòng.”Đeo lên rồi.”

Long Tiểu Chi trong nháy mắt hoàn hồn, cúi đầu phát hiện trên cổ chân trái đã của mình đã bị mang lên một cái vòng nho nhỏ màu vàng kim, Long Tiểu Chi không chút suy nghĩ, bay tới chỗ mặt Hiên Khâu Thiên Giác, tay vốn mập mập thịt thịt trong nháy mắt biến ra móng tay bén nhọn vô cùng, sau đó vung trào cào xuống.

Hiển nhiên Hiên Khâu Thiên Giác không có đoán được tính tình Long Tiểu Chi vội vàng xao động như thế, theo lý thuyết từ điệp thiên tính ôn hòa, cho dù bị mang lên vòng Phược Linh nhiều lắm là đau lòng một trận, cũng không thể nào trực tiếp phát động công kích, hơn nữa từ điệp tại sao có thể có móng vuốt sắc bén như thế.

Tay Long Tiểu Chi vừa mới đụng phải gò má Hiên Khâu Thiên Giác, đầu ngón tay lập tức truyền đến một trận đau nhức sắc bén, Long Tiểu Chi cắn răng nhịn xuống, tay kia cũng vung xuống, lại bị Hiên Khâu Thiên Giác duỗi tay nắm lấy.

”Không cần móng vuốt nữa sao.” Công kích của Long Tiểu Chi căn bản phá không rách phòng ngự của Hiên Khâu Thiên Giác, ngược lại làm bị thương bản thân mình. Hiên Khâu Thiên Giác bóp cánh tay mập mập của Long Tiểu Chi, phát hiện móng tay Long Tiểu Chi rất sắc bén, chỉ là này lúc đã lật ngược lại đâm vào trong thịt.

Hình thể Long Tiểu Chi quá nhỏ, một ngón tay Hiên Khâu Thiên Giác đã chống đỡ được bàn tay của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác vô pháp, đành phải từ tay lấy ra phù triện chữa khỏi, tay Long Tiểu Chi lập tức được chữa khỏi.

Hiên Khâu Thiên Giác lại nhéo nhéo móng vuốt béo của Long Tiểu Chi, kiểm tra thân thể Long Tiểu Chi một chút, phát hiện xác thực là một con điệp yêu nhỏ, chẳng lẽ là dị chủng?

Cái gọi là dị chủng, chính là linh thực và linh thú biến dị, phương hướng biến dị chia làm tiến hóa và thoái hóa, cũng là một phương thức sinh vật tiến hóa, nhưng dị chủng vô cùng ít ỏi, biến hóa lại càng hiếm thấy.

Long Tiểu Chi đứng thẳng lắc đầu, thu móng tay về, móng tay này là lúc nàng mới tới sơn cốc, dùng một nửa vỏ linh chi của mình cất giữ đối với một con

Tầm Dược Thử đảo động hết sức lợi hại .

Tầm Dược Thử cũng là linh thú tương đối ít ỏi, có thể thoải mái đào xuống đất mấy ngàn thước, hơn nữa có thuộc tính tăng thêm tổn thương cho linh thực , có thể phá vỡ phòng ngự của phần lớn linh thực. Độ sắc bén của móng vuốt Tầm Dược Thử ở linh thú nằm trong top trăm, độ hiếm có còn là top mười.

Bộ móng vuốt này lúc trước đào hốc cây dùng thật là tốt, bình thường hái quả cũng là vô cùng sắc bén, không nghĩ tới thể nhưng phá không rách phòng ngự của Hiên Khâu Thiên Giác, cuối cùng Long Tiểu Chi biết được chênh lệch không lồ giữa mình và Hiên Khâu Thiên Giác.

Mắt Hiên Khâu Thiên Giác nhìn điệp yêu nhỏ bé đắm chìm trong bi thương vô pháp tự kiềm chế cũng hơi bất đắc dĩ. Rõ ràng là nàng chủ động công kích, hiện thời còn uất ức vô hạn, về mặt người bắt nạt ta, người là người xấu.

Hiên Khâu Thiên Giác duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, giọng nói nhẹ nhàng “Đi theo ta có gì không tốt chứ, chút bản lãnh ấy của người nếu thật đụng phải người xấu, chỉ có chờ bị bóp chết.”

Long Tiểu Chi pằng một cái đánh bay tay Hiên Khâu Thiên Giác ra. Thở phì phì phồng má lên. Yêu linh phần lớn sống trong rừng núi, thiên tính tự do, phóng đảng không kiềm chế được, mặc dù kị khế ước với con người có lợi cho tu luyện, nhưng phần lớn yêu linh không thích bị trói buộc như cũ, bởi vì chuyện này trái ngược thiên tính của bọn họ.

Long Tiểu Chi cũng tính là tộc ‘trạch’* trong yêu linh, nhưng mình tự trạch và bị buộc trạch lại là hai khái niệm hoàn toàn tương phản. Nhưng nàng cũng hiểu, hiện thời xem ra mình muốn thoát khốn là vô vọng, cũng may nguy trang tử điệp rất bình thường, người kia không có trực tiếp khế ước với mình, nếu không thân phận sẽ bị bại lộ, nghĩ đến hậu quả bị bại lộ , Long Tiểu Chi rung mình một cái.

*nhà, giống trạch nữ là cô gái thích ở nhà đấy ^_^

Một luồng mùi thơm ngọt ngấy câu về suy nghĩ đã bay xa của Long Tiểu Chi , ngẩng đầu nhìn lại, Hiên Khâu Thiên Giác cầm trong tay một hộp gốm sứ nhỏ màu nâu đậm, nắp hộp đã mở ra, mùi thơm mật hoa nồng đậm không ngừng quyến rũ vị giác của Long Tiểu Chi.

”Hoa là cực phẩm hoa lan ba lá , mật là ong chúa thượng phẩm.” Nói xong, Hiên Khâu Thiên Giác đẩy lọ mật nhỏ tới trước người Long Tiểu Chi , sau đó lại ung dung lật xem khỏi quyển sách trên tay.

Cuối cùng Long Tiểu Chi biết người dùng ô mai hời hợt mình là kế thừa từ ai, nhưng sư phụ hẳn rõ ràng cao siêu hơn nhiều. Long Tiểu Chi chỉ ăn qua mật hoa, đối với mật ong chỉ có thể nhìn xa, bởi vì nàng đánh không lại một đám ong mật.

Nhiều lần gây gổ, Long Tiểu Chi vẫn là úp sấp lên lọ mật, hộp mật này đối với con người mà nói có chút ít, nhưng đối với Long Tiểu Chi mà nói là thì lớn hơn nhiều, Long Tiểu Chi cần nhón chân mới có thể lộ cái đầu nhỏ ra .

Đưa ra đầu ngón tay mập mạp , Long Tiểu Chi dính chút ít mật ong, sau đó ngậm lấy. Lập tức miệng đầy mùi ngọt, trừ mùi mật ngọt đậm đặc mà không ngấy, còn có vị ngọt ngào mang hương hoa lan nhàn nhạt tuyệt không thể tả tan ra, thật sự là quá ngon, Long Tiểu Chi không khỏi nheo hai mắt lại .

Dư quang trông thấy điệp yêu nhỏ vui vẻ chỉ thiếu nước vỗ cánh, Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi lật trang sách hơi vàng thật mỏng, trong mắt là dịu dàng vui vẻ mỏng manh.

Tựa như là phát giác ánh mắt Hiên Khâu Thiên Giác , Long Tiểu Chi kêu ngạo hừ một tiếng, dự định đổi chỗ từ từ ăn, hai tay ôm lọ mật lên dùng lực, sau đó chậm rãi nghẹn đỏ mặt, lọ mật cũng không có di chuyển một chút.

”Ha ha.” Hiên Khâu Thiên Giác nhìn không được cười khê một tiếng.

Mặt bánh bao của Long Tiểu Chi lập tức càng đỏ, cuối cùng đành phải dạo một vòng quanh lọ mật , cuối cùng lựa chọn đổi hướng khác, đưa lưng về phía Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác thấy vậy thì không để ý, nhưng cũng không có ý định nói cho Long Tiểu Chi, lọ mật kia nhìn như nhỏ bé nhưng cũng có nặng ba trăm cân*.

1 cân = 0,5kg

Ánh nắng giờ ngọ, hương trà trong phòng dần dần nhiễm lên tia ngọt, trên bàn thấp bằng gỗ, bên cạnh bình tử sa nhiều ra một lọ mật và một con yêu linh nhỏ. Cứ yên tĩnh không tiếng động như thế, một người thưởng trà đọc sách, một yêu vui đầu ăn ăn ăn.

Sắp tới hoàng hôn, cuối cùng Hiên Khâu Thiên Giác để quyển sách trên tay xuống, cúi đầu nhìn lại, điệp yêu nhỏ trên bàn thấp đã ngủ, gò má đầy thịt áp trên mặt bàn, cho dù ngủ trăm trăm, một tay còn vững vàng nửa ôm lọ mật, ý kia cực kì rõ ràng : Nếu đã cho ta, thì là của ta.

Mật ong Hiên Khâu Thiên Giác lấy ra sao lại là phạm phẩm, một hộp linh mật này ở bên ngoài cũng là trân phẩm hiếm có, linh mật là thuốc trung hòa không thể thiếu của luyện đan sư, có công hiệu điều hòa dược tính của các vị thuốc, dùng đơn giản cũng có công hiệu khôi phục linh lực, cho nên tu sĩ thích cất giữ linh mật, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Long Tiểu Chi vừa ngủ là ngủ suốt cả hai ngày, linh lực ẩn chứa trong linh mật mới tiêu hóa hoàn toàn. Khi tỉnh lại đúng là hoàng hôn, mình vẫn trên cái trên bàn thấp đó như cũ, nhưng nhiều ra một cái chén bạch ngọc, bên trong trái sồi bông và vài mềm thật dày, mình đang nằm ở phía trên, trên người còn

che kín một chiếc khăn màu trắng mềm mại.

Long Tiểu Chi vỗ vỗ gò má của mình, lại cúi đầu nhìn nhìn chén bạch ngọc, chén bạch ngọc tựa hồ có công hiệu giữ ấm, ngủ rất thoải mái, nhưng tổng cảm thấy mình giống như một món ăn, chỉ chờ bị ăn sạch.

Trong phòng không có ai, Long Tiểu Chi nhảy xuống khỏi chén bạch ngọc, chạy đến bên cạnh lọ mật, phát hiện nắp đã được đây, Long Tiểu Chi lại thử một chút, xác định lọ mật này không thể bỏ vào trong linh phủ, nói cách khác lọ mật này có chưa xóa đi thần thức, thuộc về có chủ. Long Tiểu Chi đi quanh lọ mật mấy vòng, không thể không buông tha cho suy nghĩ thu lọ mật vào linh phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kiêu ngạo

Ngoài cửa sổ đã là trời chiều, ánh mặt trời màu vàng kim ấm áp, bao phủ lên cây lê trong viện như một bức cổ họa hàm súc đã được treo nhiều năm.

Long Tiểu Chi vỗ cánh bay lên trên cây lê, ngọn cây cao cao giúp tầm mắt trở nên rộng lớn, rất nhanh thì Long Tiểu Chi phát hiện ba tu sĩ nhân loại đều ở một sân khác, hình như đang luyện tập kiếm pháp.

“Tiểu điệp tinh!” Ánh mắt Long Tiểu Chi vừa mới nhìn sang, trong nháy mắt ba người kia đã phát giác. Giọng nói có chút ít ngạc nhiên mừng rỡ của Hoa Vũ Lâu truyền đến.

Hiện thời Long Tiểu Chi cũng biết chạy trốn là vô dụng, dứt khoát bay đến trên tường sân nhỏ kia, mũi chân nhẹ điểm, tung bay trong gió.

Hiển nhiên Hiên Khâu Thiên Giác không phải là một sư phụ nghiêm khắc, ít nhất Hoa Vũ Lâu đã chạy đến chỗ tường viện có Long Tiểu Chi, làm như rất quen mà chào hỏi. “Tiểu điệp, hai ngày nay ngủ có ngon không?”

Long Tiểu Chi khoanh tay, một bộ không thèm để ý Hoa Vũ Lâu.

Hoa Vũ Lâu tiếp tục vui tươi hơn hỏi. “Cái chén kia có thích không? Chỗ ta còn mấy cái hình dáng khác nữa.”

Nghe vậy, đột nhiên Long Tiểu Chi có một suy đoán không tốt, cái chén đó trước kia không phải là người này dùng để ăn cơm chứ, Long Tiểu Chi cơ hồ muốn xù lông.

“Tại sao tiểu điệp không nói chuyện?” Hoa Vũ Lâu còn nhớ lần đầu tiên phát hiện tiểu điệp, con bướm này là đang bận rộn hái trái cây.

Bởi vì vừa mới đổ mưa xong, trên lá cây còn tích lũy nước mưa nồng đậm, tiểu điệp vỗ cánh lung la lung lay ôm lấy một quả vải lớn, sau đó không biết dùng cái gì cắt đứt cuống, thu vào linh phủ, tiếp tục tìm tòi quả tiếp theo, trong lúc vô ý đụng vào cành cây, lập tức bị giọt mưa trên lá cây rơi xuống đập luống cuống tay chân.

Lá cây vải hiển nhiên không thể ngăn trở thân hình nhỏ bé của tiểu điệp, nàng chỉ có thể dùng hai cánh ngăn tay ôm đầu chặt vật tạm thời thoát ra khỏi phạm vi cây vải. Một lát sau, lá cây dừng rung động, tiểu điệp làm việc nghĩa không chùn bước lần nữa vọt lên.

Hoa Vũ Lâu không biết rõ bé con này vì cái gì chấp nhất cây vải như thế (đó là bởi vì sợ người đến giành ăn), vài ngày sau, hần tâm trạng sa sút không tự giác yên lặng tìm kiếm bóng dáng tiểu điệp, nhìn nàng thu thập trái cây, tránh né nguy hiểm, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì ngủ, một quả trái cây đủ làm cho nàng vui vẻ thật lâu, có đôi khi còn sẽ ca hát không giai điệu.

Đột nhiên, Hoa Vũ Lâu cảm thấy mình là có chút tự tìm phiền não, Giải Mật Nhi lựa chọn thay đổi là cuộc sống của nàng ta, mình suy nghĩ nhiều như vậy chỉ là tăng thêm phiền não mà thôi, sư phụ và sư huynh đều không thèm để ý, mình lại không được tự nhiên gì chứ?

Trên đầu tường, Long Tiểu Chi cau lông mày nhỏ, cuối cùng nghĩa chính ngôn từ mở miệng nói chuyện. “Ta không gọi tiểu điệp! Ta họ Long, tên Tiểu Chi, chỉ trong cây vừng.”

Giọng nói mềm mại trẻ con xen lẫn nghiêm trang nghiêm túc, như trẻ con học người lớn nói chuyện. Long Tiểu Chi khó được mở miệng, ánh mắt ba người đều tụ tập lại.

Hoa Vũ Lâu có chút ít kinh ngạc, khác với lúc Long Tiểu Chi hay ngậm nga, giọng nói của Long Tiểu Chi hết sức trong suốt, có cảm giác mát mẻ chữa khỏi không rõ, tựa như dòng suối róc rách dưới ánh trăng, trong suốt thấm vào ruột gan.

“Long sao.” Nguyễn Thanh Tuyết không biết nghĩ tới điều gì, trong lúc nhất thời có chút bất đắc dĩ, nghe thấy Nguyễn Thanh Tuyết nỉ non, Hoa Vũ Lâu cơ hồ cũng là vô thức nghĩ đến đại sư huynh nào đó một năm bốn mùa không thấy bóng dáng.

Xem bé con ngọc tuyết linh lung đi tới đi lui trên đầu tường, lòng Hoa Vũ Lâu ngứa ngáy muốn sờ một cái, xoa bóp, tựa như lúc vừa mới bắt được tiểu

điệp vậy. Lại sợ chọc giận tiểu điệp tính khí táo bạo, đành phải giới thiệu ba người ở đây cho nàng.

Hiên Khâu Thiên Giác là người rất tùy tâm, dạy đồ đệ cũng giống như vậy, không bắt buộc, không hà khắc, làm việc chỉ mong thuận theo tự nhiên, hiện thời thấy đồ đệ không còn lòng dạ nào luyện kiếm cũng không tức giận, ngược lại khoan dung kết thúc tu luyện lần này.

Long Tiểu Chi vỗ cánh nhảy xuống từ trên tường, lướt qua Hoa Vũ Lâu con mắt tỏa sáng, trực tiếp bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, sau đó chọn một vị trí rơi xuống trên bờ vai Hiên Khâu Thiên Giác.

Hoa Vũ Lâu phần nộ sờ sờ mũi, hẳn còn không dám đến trên người sư phụ cướp người.

Tu luyện kết thúc, ba người đi về bên ngoài đình viện, Long Tiểu Chi làm bộ như lơ đãng mở miệng: "Cái chén ngọc kia trước kia ngươi dùng để làm gì vậy?"

Hoa Vũ Lâu sững sờ, sau đó phản ứng lại đây, thấy ánh mắt nhỏ gần như oán của Long Tiểu Chi, rõ ràng là đang nói: Nếu ngươi nói là ăn cơm, ta sẽ đánh chết ngươi!

Thấy Hoa Vũ Lâu ngưng ngững, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cười nói: "Yên tâm đi, chén ngọc kia là sư đệ dùng để đựng sương của linh trúc, không có ai dùng qua, hơn nữa có công hiệu tụ linh, giữ âm."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì yên tâm, ngẫm lại mình oan uổng Hoa Vũ Lâu, hơn nữa về sau còn phải dựa vào bà người này sống qua ngày, không nên đắc tội, nên ngoác ngoác ngón tay với Hoa Vũ Lâu.

Hoa Vũ Lâu lập tức đưa tới, Long Tiểu Chi đứng lên, đỡ mặt to của Hoa Vũ Lâu, hôn một cái trên mặt Hoa Vũ Lâu, đầu nàng mặc dù nhỏ, nhưng ba người này đều không phải là người phạm, ngũ giác thông thấu, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

Ba người đều sững sờ, nhất là Hoa Vũ Lâu, duy trì lấy động tác khom lưng, qua rất lâu sau, Hoa Vũ Lâu vô ý thức sờ sờ gò má mình, sau đó lấy lại tinh thần, nhếch miệng với Long Tiểu Chi lộ ra hàm răng trắng bóng.

Long Tiểu Chi vô ý thức lui về phía sau tựa trên cổ Hiên Khâu Thiên Giác. Hiên Khâu Thiên Giác hơi chóng mặt, mặc dù Long Tiểu Chi là chỉ yêu linh tiểu điệp, nhưng đã biến hóa, Hoa Vũ Lâu vẫn là lần đầu tiên được "Cô gái" hôn.

Hoa Vũ Lâu nâng Long Tiểu Chi lên, sau đó cúi đầu, hôn một cái trên đầu nhỏ của Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi ở vào trạng thái cứng ngắc, thật sâu cảm thấy mình tuyệt không thích phương thức biểu đạt cảm ơn Long Phong Triệt đã nói, vì phương thức này làm cho nàng có cảm giác mình bị ăn hết, Long Tiểu Chi rất muốn đẩy miệng còn lớn hơn mặt mình của Hoa Vũ Lâu ra để có cảm giác an toàn.

Cuối cùng vẫn là Hiên Khâu Thiên Giác giải cứu Long Tiểu Chi ra, Hiên Khâu Thiên Giác bóp áo choàng màu tím của Long Tiểu Chi xách nàng lên, nghiêm túc lại dịu dàng giải thích loại hành vi này có chỗ không ổn.

Mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác vui vẻ như cũ, nhưng Long Tiểu Chi cảm giác hắn cười hơi dọa người, hơn nữa rất tức giận. Ở bên ngoài thì là Long Tiểu Chi một đường bị nắm áo choàng xách về, hơn nữa buổi tối còn bị ném vào trong một chậu gốm.

Long Tiểu Chi thoải mái tựa lên cạnh chậu gốm sứ, một bộ đại gia rất hưởng thụ, khuôn mặt nhỏ nhắn được linh tuyến ấm áp làm đỡ bưng, trên mặt nước còn nổi lơ lửng cánh hoa thật dày, Hiên Khâu Thiên Giác thì mượn ánh thanh đèn ngồi bên bàn thấp khắc ngọc phù.

Đương nhiên, y phục của Long Tiểu Chi đều là linh lực bản thân nàng biến thành, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng không có quần áo. Chẳng qua hiện nay lấy thân hình nàng, có mặc quần áo hay không hình như cũng không có ý nghĩa gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Long Tiểu Chi không có thời gian khái niệm lại vượt qua nửa năm năm tháng.

Mang lên vòng Phục Linh sống kỳ thật cũng không tràn đầy trôi buồm như Long Tiểu Chi tưởng tượng, hơn nửa năm đủ làm cho nàng quen với cuộc sống hiện thời.

Vòng Phục Linh mà Long Tiểu Chi mang cũng không phải là vòng chính quy của ngự thú tông môn, thiếu hụt một thuộc tính cần thiết: Ngự linh.

Cái gọi là ngự linh, là thông qua các loại phương thức khống chế linh thú, linh thực, để gia tăng các phương diện năng lực của mình, loại năng lực này bình thường chỉ có tu sĩ nhân loại mới có thể nắm giữ. Hơn nữa thuộc về bí pháp của ngự thú tông môn.

Trên đại lục Hoàn Thần này, tông môn được các tu sĩ yêu mến tổng cộng có ba, luyện đan tông môn, luyện khí tông môn, và ngự thú tông môn. Ba loại tông môn cũng có yêu cầu thiên phú nghiêm khắc, bồi dưỡng một vị đại sư phải tiêu hao một lượng tài nguyên khổng lồ, nhưng tiền lời ngày sau mang đến cũng rất khả quan.

Mà kiếm tu tông môn là tông môn thường thấy nhất trên đại lục, nhưng mà, mặc kệ loại tông môn nào, cơ bản đều có bí pháp của mình, dù là tâm pháp hay là khẩu quyết, những thứ này đều là tán tu không thể nào có được, đây cũng là nguyên nhân mà tông môn trên đại lục vô cùng được coi trọng.

Ngự thú tông môn có hai phương thức ngự thú, một là chính thức khế ước, việc này cần phải có đệ tử tông môn ngự thú ở đây, trước tiên thuần hóa linh thú linh thực, sau đó thì tu sĩ có thể hoàn thành khế ước. Khế ước thú có thể thu vào không gian khế ước, trên phương diện tu hành thì khế ước đối với cả tu sĩ và linh thú đều có rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng thần thức mỗi người có hạn, cơ bản chỉ có thể khế ước một con linh thú hoặc là linh thực, từ xưa đến nay, mặc dù không người thiên phú vượt trội, khế ước linh thú nhiều nhất nhưng cũng chỉ có ba con.

Vì nguyên nhân như thế, vòng Phược Linh xuất hiện, đây là một loại phương thức luyện khí mà ngự thú tông môn nắm giữ, luyện chế ra vòng Phược Linh bao hàm thuộc tính ngự linh đặc biệt, linh thú bị đeo vòng Phược Linh lên nhất định phải tuyệt đối phục tùng chủ vòng, cho dù là chủ nhân muốn nó đi tìm chết, nó cũng không thể có một chút chần chừ.

Nhưng, vòng Phược Linh có một thiếu sót trí mạng, một khi thần thức linh thú mạnh hơn tu sĩ sử dụng vòng Phược Linh thì sẽ lập tức phát sinh phản kháng, người giữ vòng Phược Linh nhẹ thì thần thức bị tổn thương, tu vi lùi lại, nặng thì thần thức sụp đổ, si ngốc cả đời.

Ngay cả như vậy, vòng Phược Linh khan hiếm vẫn được vô số người săn lùng như cũ, dù sao một chiếc vòng Phược Linh có ý nghĩa mang tới một trợ lực cường đại, cho dù không cần chiến đấu, nuôi một con linh sủng có năng lực phụ trợ cũng vô cùng có lực hấp dẫn.

Mà hiện thời, vòng Phược Linh Long Tiểu Chi mang cũng không có thuộc tính ngự linh, cũng có nghĩa là Long Tiểu Chi có thể ngộ nghịch ý chí Hiên Khâu Thiên Giác.

Vòng mà Long Tiểu Chi đeo nếu nói là vòng Phược Linh, không bằng nói là linh khí. Tổng cộng có ba thuộc tính: Truyền tống, phòng ngự và định vị. Truyền tống đương nhiên là đơn hướng bị động truyền tống, chỉ có Hiên Khâu Thiên Giác phát động mới có thể xảy ra, truyền tống Long Tiểu Chi đến bên cạnh.

Chắc chắn là chống đỡ công kích của nguyên anh trở xuống, mỗi ngày chỉ có thể dùng ba lượt. Định vị cũng là đơn hướng, Hiên Khâu Thiên Giác có thể cảm giác vị trí Long Tiểu Chi, nhưng nếu cách xa nhau quá xa, chỉ có thể cảm ứng được phương hướng, không thể cảm ứng vị trí cụ thể.

Lúc này Long Tiểu Chi còn chưa ý thức được Hiên Khâu Thiên Giác giàu nứt đổ đổ vách thế nào, một chiếc vòng như thế, đừng nói truyền tống và định vị, chỉ thuộc tính phòng ngự có thể tái diễn sử dụng cũng sẽ khiến vô số người đoạt bẻ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ăn hàng ra cửa

Hiên Khâu Thiên Giác chưa từng hạn chế hành động của Long Tiểu Chi, công dụng truyền tống kia cũng chỉ có lúc đầu dùng một lần như vậy, sau đó không sử dụng nữa. Cuộc sống ‘trạch’ của Long Tiểu Chi tựa hồ cũng không có thay đổi quá lớn gì.

Mỗi sáng sớm, mặt trời vừa mới dâng lên, Long Tiểu Chi sẽ bò ra khỏi ổ nhỏ thoải mái của mình, chuyển vài vòng quanh lê viện, sau đó đáp xuống đầu tường xem Hoa Vũ Lâu luyện kiếm.

Có lúc cũng sẽ lười biếng ngủ nướng, nằm sấp trong chén nhìn Hiên Khâu Thiên Giác đọc sách, nhưng phần lớn thời gian, nàng vẫn rất chịu khó, nhất là ở phương diện thu thập thức ăn.

Sau khi thấy được Long Tiểu Chi chấp nhất thức ăn thế nào, cuối cùng Hoa Vũ Lâu tìm được phương pháp nịnh nọt Long Tiểu Chi. Ngay cả Nguyễn Thanh Tuyết cũng sẽ thỉnh thoảng xuất ra một chút kỳ trân dị quả, bất quá nếu bàn về món Long Tiểu Chi yêu nhất, vẫn như cũ là linh mật của Hiên Khâu Thiên Giác.

Lọ mật nhỏ trên bàn thấp chưa từng biến mất, chỉ là lúc đầy lúc không, có đôi khi lọ mật không còn, Long Tiểu Chi sẽ nằm ở trên lọ mật, ánh mắt sáng rực nhìn Hiên Khâu Thiên Giác, mặc dù thần sắc thận trọng, ánh mắt lại không che giấu chút nào mà hỏi thăm: Sao người còn chưa bỏ linh mật vào vậy? Người dự định lúc nào mới bỏ linh mật vào? Người còn có linh mật không?

Trước đến giờ Long Tiểu Chi không mở miệng, chỉ là chớp mắt to nhìn người, bộ dáng đáng thương đáng yêu nhỏ bé rất khó khiến người ta cự tuyệt, ít nhất lọ mật trên bàn thấp kia không có ngày nào bị bỏ trống cả ngày.

Hiên Khâu Thiên Giác phần lớn thời gian đều đọc sách, khắc ngọc phù, chỉ đạo tu luyện và kiếm thuật cho hai đồ đệ.

Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết thường cách một đoạn thời gian thì phải rời khỏi Lê viện, vào sơn mạch Hằng Đoạn rèn luyện, Hiên Khâu Thiên Giác mỗi một lần đều giống như một trưởng bối lớn tuổi dặn dò một lần, không cần đến chỗ sâu trong Sơn mạch Hằng Đoạn.

Long Tiểu Chi không biết trong chỗ sâu của Sơn mạch Hằng Đoạn là gì, nàng đã từng hiếu kỳ, chỉ là lúc chưa biến hóa, Long Phong Triệt đã từng dặn dò nàng, không cần giao thiệp quá sớm với chỗ sâu trong Sơn mạch Hằng Đoạn, ít nhất trước khi thành niên thì không thể.

Ngày hôm nay, mưa phùn liên tục, đám mây thưa thớt không nặng nhưng lại như vô biên vô hạn, bao phủ cả bầu trời. Long Tiểu Chi một tay chống cằm nằm trên bệ cửa, hoa lê ngoài cửa sở dĩ vì ướt sũng nước mưa mà nặng trĩu, đá xanh trải trong sân mặc dù không đọng nước lại có vẻ hết sức ẩm ướt.

Chỗ cổng vòm, đột nhiên hai cây dù xuất hiện ở trong tầm mắt, không đợi Long Tiểu Chi mở miệng, cây dù giờ giờ lên, lộ ra người dưới dù.

Hoa Vũ Lâu liếc mắt thì thấy Long Tiểu Chi trên cửa sổ, linh lung đáng yêu, phần môi như anh đào, Hoa Vũ Lâu thường thường nghĩ, nếu như Long Tiểu Chi có thể lớn lên, nhất định là phong thái khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc, đáng tiếc, tư chất tử điệp thường không cao, mặc dù có thể biến hóa, lại đa phần dừng bước ở ấu sinh kỳ.

“Sur phụ, con và Vũ Lâu đã chuẩn bị thỏa đáng, hôm nay lên đường đi đầm Kính Hà*.” Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu trước mỗi lần xuất hành sẽ hồi báo hành tung cho Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Thiên Giác cơ bản không ngăn cản.

*hán việt là Kính Hà đầm.

Bởi vì chỗ rèn luyện phần lớn là Nguyễn Thanh Tuyết lựa chọn, Nguyễn Thanh Tuyết tính cách trầm ổn, suy tính chu toàn, không sẽ đặt bản thân và Hoa Vũ Lâu trong hiểm cảnh. Hiện thời Hoa Vũ Lâu đã ở cảnh giới Luyện Khí Đại Viên mãn, nhưng vẫn chưa Trúc Cơ.

Bọn họ đương nhiên không thiếu Trúc Cơ đan, nhưng trong Vân Khuyết tông có một quy định bất thành văn, trừ phi tự Trúc Cơ thất bại ba lần trở lên, nếu không thì không thể dùng Trúc Cơ đan.

Lần này đi đầm Kính Hà, một là Cửu Cảnh Kim Liên sắp trưởng thành, hai là vì Hoa Vũ Lâu lần đầu tiên tự chủ Trúc Cơ.

Đầm Kính Hà ở bên ngoài phía đông Sơn mạch Hằng Đoạn, có tu sĩ Kim Đan kỳ là Nguyễn Thanh Tuyết đi theo, nguy hiểm sẽ không trí mạng. Hiên Khâu Thiên Giác cũng không ngăn cản, chỉ là cho hai người một viên trân châu màu đen to cỡ hạt nho. “Hạt châu này tên là Bích Thủy, trong Đầm Kính Hà cần dùng đến.”

Nói xong chính sự, hai người cũng không ở lại lâu, lui ra khỏi cửa phòng, Hoa Vũ Lâu giống như mấy lần trước lại vòng trở về, ở ngoài cửa sổ, đưa ngón tay sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, mở miệng dụ dỗ.

“Tiểu Chi có muốn cùng đi hay không? Hạt sen, củ sen của Cửu Cảnh Kim Liên, sò và cá chép trong đầm Kính Hà đều là món ăn ngon quý, tư vị có thể nói tuyệt đỉnh...”

Hoa Vũ Lâu còn đang lựa lời, nhờ phúc của Long Tiểu Chi, hiện thời mồm mép của Hoa Vũ Lâu tốt hơn xưa rất nhiều, nhất là ở phương diện ăn uống.

Mỗi một lần ra cửa rèn luyện, Hoa Vũ Lâu đều cực lực dụ dỗ Long Tiểu Chi đồng hành, bắt đắc dĩ Long Tiểu Chi có cùng thuộc tính với sư phụ nhà mình, nếu không cần thiết, tuyệt không ra khỏi cửa. Hơn nữa nhờ có linh mật của sư phụ, Long Tiểu Chi hận không thể mọc ra rễ ở trên bàn.

“Được, đã lâu không có ra cửa, vừa vặn ra ngoài dạo một cái, lúc nào xuất phát?” Long Tiểu Chi đẩy tay Hoa Vũ Lâu ra, ôm ngực lãnh ngạo mở miệng, lập tức khế nhếch cằm nhỏ bổ sung: “Ta không phải vì nỡ thực, chỉ là muốn đi đi dạo mà thôi.”

“Thật! Vốn là muốn đi ngay, nếu như Tiểu Chi muốn thu thập hành lý, vậy thì chờ thêm một hồi, ta và Nhị sư huynh chờ ngoài viện.” Hoa Vũ Lâu quả thực mừng rỡ, rất sợ Long Tiểu Chi hối hận, nói xong cực nhanh. Lúc này Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết còn không biết, mang một bé Tử Chi chạy khắp nơi sẽ có kỳ ngộ và cơ duyên cỡ nào.

“Được rồi, chờ ta một phút đồng hồ.” Nói xong, Long Tiểu Chi nhảy xuống cửa gỗ, bay trở về trên bàn thấp.

Thứ Long Tiểu Chi muốn mang theo kỳ thật không nhiều, phần lớn đồ của nàng đều đặt trong linh phủ, cũng có một chút đặt trong hộc cây trong cổ vân thụ, hiện thời muốn thu thập chỉ có một bộ trà cụ tử sa nhỏ nhắn tinh xảo, còn có lọ mật mật. Nhón chân nằm kề bên lọ mật, nhìn lọ mật giữa bàn, lại ngẩng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác.

Bộ trà cụ nhỏ kia là Hiên Khâu Thiên Giác vì bồi dưỡng Long Tiểu Chi uống trà mà chuẩn bị, kết quả các loại linh trà đều thử nghiệm một lần, Long Tiểu Chi không thích, cuối cùng chỉ có thể dùng uống linh mật.

Cuối cùng Long Tiểu Chi như mong muốn mang một lọ mật tràn đầy đi theo, vui vẻ vỗ cánh bay ra khỏi sân nhỏ.

Ngoài cửa sổ mưa còn đang rơi xuống, mái hiên đã có bọt nước hợp thành sợi dây rơi xuống, Hiên Khâu Thiên Giác thả quyển sách trong tay ra, tĩnh tọa ở bên bàn thấp hơi xuất thần, trong mắt là dịu dàng quen thuộc, môi mỏng nhấp nhẹ, không có đường cong.

Long Tiểu Chi đã sinh sống tại Lê viện hơn nửa năm, cho dù Hiên Khâu Thiên Giác cũng không hạn chế phạm vi hoạt động của nàng, nàng cũng rất ít rời khỏi sơn cốc, đối với con người mà nói, loại cuộc sống này có thể nói không thú vị đến cực điểm, Long Tiểu Chi lại thoải mái vui vẻ.

Còn như thế giới bên ngoài đương nhiên Long Tiểu Chi cũng có hiếu kỳ trong lòng, nhưng năng lực bản thân có hạn, Long Tiểu Chi không thể bảo đảm bản thân an toàn, hiện thời có Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết, Long Tiểu Chi cũng có một ý tưởng đi ra ngoài xem xem.

Nửa năm chung đụng, khiến bọn họ đều có cơ bản hiểu rõ với hai bên, Long Tiểu Chi vẫn tin được phẩm hạnh ba người, những thứ khác không nói, ít nhất bọn họ đều tôn trọng nàng, cho dù nàng chỉ là một con điệp yêu nho nhỏ, cho dù nàng cũng chẳng phải mềm mại và nghe lời.

“Đầm Kính Hà là đầm nước sao?” Ba người Long Tiểu Chi cũng không nóng nảy gấp rút lên đường, Nguyễn Thanh Tuyết ngự kiếm mang Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi một đường đi về hướng đông nam, bởi vì sợ Long Tiểu Chi không thích ứng, Nguyễn Thanh Tuyết còn cố ý dùng linh khí mang ba người.

Đối với tu sĩ mà nói, chỉ có sau Trúc Cơ mới có thể ngự kiếm phi hành, Trúc Cơ trở xuống trừ phi có linh khí bay trên không phụ trợ, nếu không không thể ngự không.

Trong hành trình không cần Hoa Vũ Lâu phí tâm tư gì, hiện thời vừa vận giải thích nghi hoặc cho Long Tiểu Chi. "Đầm Kính Hà là một loại hồ nước đặc biệt, hồ nước tuy là nước ngọt, sức nổi lại rất lớn, người thường rất khó lặn xuống tới đáy đầm, đầm Kính Hà cũng hình thành địa lý hoàn cảnh cực kỳ hà khắc, bốn bề toàn núi, hàng năm không gió, cát trắng dưới đáy đầm hết sức sạch sẽ như rửa qua, nước hồ trong suốt đến cực điểm, những việc này tạo nên phong cảnh riêng biệt, cũng khiến Đầm Kính Hà có danh xưng Tiên Nhân Trắc Kính* là."

*tiên nhân: thần tiên; trắc: mài giũa; kính: gương

Long Tiểu Chi nghe xong thì rồi rầm nhường mây. "Hồ nước như thế có thể mọc hoa sen không? Có cá chép không? Cho dù có thì có thể bắt được không? Bắt lên ăn ngon không?"

Hoa Vũ Lâu "..."

Chẳng lẽ là thẩm mỹ của con người và yêu linh khác nhau, người bình thường không phải đều cảm thấy hứng thú với phong cảnh Đầm Kính Hà hần miêu tả sao?

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn không được khẽ cười một tiếng, độ chấp nhất với thức ăn của tiểu tử điệp nhà bọn họ có thể nói đạt tới đỉnh cao, ít nhất Nguyễn Thanh Tuyết còn chưa thấy ai thích ăn hơn Long Tiểu Chi, nhưng hần cũng không ghét, có thể nói bất luận kẻ nào thấy Long Tiểu Chi ăn uống đều rất khó mà không yêu thích.

Tướng ăn của Long Tiểu Chi cũng không khó xem, thậm chí dưới sự dẫn dắt của Hiền Khâu Thiên Giác càng ngày càng ưu nhã, nhất là lúc bụng chén từ sa nhỏ uống linh mật, động tác ưu nhã mà tự nhiên thanh thần kia tuyệt đối có thể hù dọa mảng lớn người không biết chuyện.

Nhưng một khi đổi thức ăn khác sẽ rất khó nói, trái cây nhỏ một chút còn tốt, nhưng nếu lớn một chút, vậy là chơi rất vui.

Long Tiểu Chi không kén ăn, trên cơ bản cái gì đều ăn, trước đến giờ cũng không nói thích ăn gì, ghét ăn gì, nhưng một khi gặp được thức ăn cực thích, lúc ăn hần không thể vỗ cánh, đáng vẻ đáng yêu mà thỏa mãn đích xác khiến người ta mềm lòng.

Hoa Vũ Lâu bắt đắc dĩ thờ dài nói. "Tiểu Chi, sao ngươi chỉ nhớ kỹ ăn, vận nhất ăn quá béo bay không nổi làm sao bây giờ?"

Long Tiểu Chi khẽ hừ một tiếng. "Ngươi không mập, còn không phải là bay không nổi sao."

Trong nháy mắt Hoa Vũ Lâu không phản bác được, dường như xác thực như thế, trong ba người trước mắt chỉ có hần chưa ngự không mà đi. "Tiểu Chi, nói chuyện phiếm thế này là không được, sẽ không ai thêm lấy."

Long Tiểu Chi sờ sờ cằm nhỏ, ánh mắt là sáng ngời khinh bỉ. "Nếu con của ta còn sống, cũng có thể làm tăng tăng tăng tăng tổ* của ngươi."

*ông có có có có

Đương nhiên Long Tiểu Chi không có con, cái gọi là con chỉ bào tử lúc mình chưa biến hóa sinh ra, mặc dù phần lớn đều bị mình thu về, nhưng khó bảo toàn có bỏ sót bào tử.

Nguyễn Thanh Tuyết cười ha ha, lời nói là không sai, tiểu tử điệp hiện thời cũng có ba bốn trăm tuổi, nếu như lúc chưa biến hóa có con chỉ sợ cũng có mấy trăm tuổi, nhưng lúc lời này bị Long Tiểu Chi nghiêm trang nói ra để giáo huấn Hoa Vũ Lâu, cảm giác tràn đầy hài hước.

Hoa Vũ Lâu quẫn*, không khỏi oán hận duỗi ra ngón tay, chọc chọc gò má Long Tiểu Chi. "Nghĩ hay lắm, ta cũng không muốn muốn thân thích sâu lông**."

*quẫn là: 囧

** cái này chắc nhiều bạn biết, quá trình trưởng thành của bướm bướm là sâu lông -> nhộng -> bướm

Long Tiểu Chi nhìn chằm chằm Hoa Vũ Lâu quan sát một phen. "Xác thực, bộ dạng này của ngươi nhiều nhất chỉ có thể làm thân thích của thiêu thân*."

*thiêu thân: con thiêu thân, hay còn gọi là con ngài hoặc con nga

Hoa Vũ Lâu "...". "Mình thế này là bị ghét bỏ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đàm Kính Hà

Đề tài tán gẫu dần dần lệch hướng, dọc theo đường đi, Nguyễn Thanh Tuyết tâm trạng rất tốt nghe Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi đầu vô mồm, đừng nhìn đầu của tiểu điệp không lớn, nhưng chỉ dùng hai ba câu đã đụng ngã Hoa Vũ Lâu, sau đó lúc Hoa Vũ Lâu không phản bác được, thì dùng ánh mắt nhân loại ngu xuẩn mà khinh bỉ Hoa Vũ Lâu.

“Tiểu Chi, bản lĩnh nói chuyện phiếm này của ngươi kế thừa của ai vậy? Ta muốn đi lay một lay.” Hai ngày sau, ba người tới gần mục đích, Hoa Vũ Lâu nâng trái tim đã bị chọc vô số đao hỏi.

Long Tiểu Chi suy nghĩ một chút, vuốt tay vô vô đầu Hoa Vũ Lâu an ủi.”Ta chỉ là thích nói thật mà thôi.”

Hoa Vũ Lâu yên lặng nghiêng đầu, làm bộ như mình cái gì cũng không nghe thấy.

“Nhị sư huynh, sao phía dưới có nhiều người như vậy?” Ba người nháy mắt thì tới Đàm Kính Hà, lại phát hiện trong ba tầng ngoài ba tầng của Đàm Kính Hà vây quanh không ít người.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng phát hiện tình huống khác thường, không nói vị trí Đàm Kính Hà khó tìm, chỉ Sơn mạch Hằng Đoạn liên tục có nguy cơ trùng trùng, vì cái gì sẽ có nhiều tu sĩ như vậy tụ tập ở Đàm Kính Hà, hơn nữa không chỉ có đạo tu, lại còn có phật tu đậm bạc danh lợi, cùng với yêu tu tôn trọng tự do.

“Yên lặng theo dõi, chớ nên nhiều lời.” Nguyễn Thanh Tuyết dặn dò Hoa Vũ Lâu xong lại bổ sung.”Tiểu Chi đến trên vai ta đi, bên dưới ngư long hỗn tạp, tình huống không rõ, đừng để lạc mất.”

Hoa Vũ Lâu thu liễm tâm trạng vui đùa, thân hình thiếu niên mười ba tuổi đã chậm rãi cao lên, tóc dài buộc gọn, khuôn mặt mặc dù có đơn giản trẻ trung lại bị mây kiêu bấn nhọn che lấp xuống. Nguyễn Thanh Tuyết thì thay đổi không nhìn, giống như tên hán vậy, vẫn là quân tử khiêm tốn nhún nhường như cũ, Thanh Tuyết như ngọc.

Thân là kiếm tu, tu vi bản thân sẽ không tự giác chuyển thành kiếm ý, một khi lộ ra ngoài thì sẽ cho người ta cảm giác hết sức sắc bén.

Long Tiểu Chi ngồi trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết, vị trí đầu vai dựa vào gần cổ, là chỗ trí mạng của mỗi người, nếu muốn không kinh động Nguyễn Thanh Tuyết mà bắt Long Tiểu Chi đi, cơ hồ không có khả năng.

Ba người hạ phi kiếm bên ngoài Đàm Kính Hà, tìm vị trí tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục. Thời gian đã là buổi chiều, giống ba người Nguyễn Thanh Tuyết, còn có những tu sĩ khác lục tục đến.

“Nguyễn đạo hữu, ngày xưa kim châu từ biệt, không nghĩ hôm nay còn có thể gặp lại.” Ba người Long Tiểu Chi đến muộn, vị trí ở phía sau, không nghĩ tới lại gặp người quen. Người đến chào hỏi là một hòa thượng mặc vải thô màu xám, dung mạo anh tuấn, gờ tay nhắc chân gian lộ vẻ cảm giác từ bi trách trời thương dân.

Mặc dù Long Tiểu Chi có ký ức truyền thừa, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phật tu, không khỏi có chút tò mò, bởi vậy tinh tế quan sát hòa thượng anh tuấn này, cảm thấy rất giống hình tượng phật tu trong tưởng tượng của mình.

“Phàm Tâm đại sư.” Nguyễn Thanh Tuyết đáp lễ lại, mặc dù quần áo hòa thượng giản dị, nhưng giữa trán có dùng đường cong màu vàng kim phác họa giản lược hoa sen ba cánh, thuộc về tam đạo pháp phật, phật tu Kim đan kỳ.

Nguyễn Thanh Tuyết từng có hợp tác một lần với Phàm Tâm ở Kim Châu, hai người tuổi và thực lực tương đương nhau, có chút thương thức lẫn nhau.

“Nguyễn đạo hữu và ngã phật có duyên phận, cũng là tiểu tăng bằng hữu, như Nguyễn đạo hữu không chê, có thể trực tiếp gọi ta Phàm Tâm.”

“Nếu như thế, Phàm Tâm cũng gọi ta Thanh Tuyết là được.” Mặc dù Nguyễn Thanh Tuyết không thấy mình và phật có duyên phận gì, lại không trở ngại hân kết giao bằng hữu. Sau đó, Nguyễn Thanh Tuyết lại giới thiệu Hoa Vũ Lâu, cả Long Tiểu Chi cũng không bỏ quên.

Long Tiểu Chi học động tác Hoa Vũ Lâu, tượng hình tượng dáng đáp lễ lại Phàm Tâm. Nào biết Phàm Tâm thấy thế, ánh mắt sáng lên, nói với Long Tiểu Chi.”Tiểu thí chủ và ngã phật có duyên phận, nếu tu phật nhất định có thành tựu lớn, tiểu thí chủ...”

Lời Phàm Tâm còn chưa nói hết, đã thấy Long Tiểu Chi vội vàng che đầu nhỏ, bảo vệ tóc mình, sau đó về mặt cảnh giác nhìn hẩn.

Phàm Tâm“...”

Trong Phật tu cũng có yêu tu và linh tu, hơn nữa yêu linh phần lớn không vương bận trần duyên, tâm tư đơn giản, nếu có thể tĩnh tâm tu phật, thành tựu không dưới nhân loại.

Phàm Tâm khó thấy yêu linh xem thuận mắt, không nghĩ tới phản ứng của Long Tiểu Chi lại đặc biệt như thế, Phàm Tâm cơ hồ vô ý thức muốn sờ mặt một cái, lẽ nào khuôn mặt từ bi của mình mất đi hiệu lực?

“Phàm Tâm có biết Đàm Kính Hà này đã xảy ra chuyện gì không? Vì cái gì lại tụ tập nhiều tu sĩ như thế.” Thấy Phàm Tâm ngây người, Nguyễn Thanh Tuyết không phúc hậu muốn bật cười.

Phàm Tâm rất nhanh khôi phục khuôn mặt từ bị, cũng không thừa nước đục thả câu, mà trực tiếp giải thích.”Nguyên nhân chuyện này là do hơn mười năm trước, khi đó Đan môn Nam cảnh Mặc Đan Môn có một vị luyện đan kỳ tài, có thể nói căn cốt tuyệt hảo, kinh điểm thế nhân, Mặc Đan Môn cũng dựa vào người này nhảy lên đứng đầu các đan môn.”

“Người Phàm Tâm nói ta cũng có nghe qua, người này tên là Mặc Vãn Thủy, không chỉ dừng lại ở Nam cảnh, năm đó danh tiếng người này lưu truyền rộng rãi trên khắp đại lục Hoàn Thần, nghe nói hắn từng luyện chế ra một viên đan dược thần cấp, chỉ là từ đó trở đi không có ai gặp qua hắn nữa.” Hơn mười năm trước, đúng là lúc Nguyễn Thanh Tuyết tuổi trẻ lông bông, tự nhiên biết nhân vật phong vân trên đại lục .

“Không sai, thần cấp đan dược xuất thế, dị tượng thiên địa không thể che lấp. Trong khoảng thời gian ngắn Mặc Đan Môn đông như trẩy hội, Mặc Vãn Thủy người này cực kỳ lạnh lùng, tự nhiên không thích loại hỗn loạn này, vậy nên bề quan , mà quan này vừa bề thì không có tin tức nữa, hiện thời mặc dù Mặc Đan Môn vẫn đứng đầu đan môn như cũ , địa vị lại tràn ngập nguy cơ, chỉ vì mọi người còn kiêng kỵ cái tên Mặc Vãn Thủy này mới bình an vô sự.” Nói đến Mặc Vãn Thủy, Phàm Tâm cũng có chút cảm khái, một nhân vật đã từng tỏa ra tia sáng kỳ dị như vậy sao có thể không khiến người ta cảm thán.

Một bên Long Tiểu Chi nâng cằm nhỏ, nghe vô cùng nghiêm túc, mặc dù hòa thượng này dong dài một chút, nhưng vừa vặn hiểu rõ nguyên nhân kết quả mọi chuyện.

Phàm Tâm bị đôi mắt bồ câu của Long Tiểu Chi nhìn chằm chằm, thúc giục trong mắt rõ ràng, lập tức cảm thấy sung sướng.”Nửa tháng trước, Mặc Đan Môn yên lặng thời gian qua đột nhiên có thái độ khác thường, ban bố một huyền thưởng lệnh, ngọc giản trong vòng một ngày trải rộng khắp tứ đại chủ thành của Kim châu, Lương châu, Lăng Lam, Tư Thủy, và các thành trì phụ thuộc.”

Nghe được này, Nguyễn Thanh Tuyết đã đoán được Đàm Kính Hà bại lộ có quan hệ trực tiếp với Mặc Đan Môn, chỉ là không thể liên hệ Đàm Kính Hà với Mặc Vãn Thủy.

“Thanh Tuyết nhất định kinh ngạc tại sao Đàm Kính Hà lại tụ tập nhiều tu sĩ như vậy, hơn nữa bao hàm phật tu và yêu tu.” Đột nhiên Phàm Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng.”Phật tu cũng không phải là vô dục vô cầu, chỉ là theo đuổi khác với mọi người thôi, trong ngọc giản của Mặc Đan Môn chẳng những vẽ bản đồ chi tiết của Đàm Kính Hà, hơn nữa viết rõ các bảo vật có trong Đàm Kính Hà, cuối cùng thậm chí hứa hẹn, tu sĩ hoàn thành ủy thác có thể chọn lựa một món bảo vật trong Trân Bảo các của Mặc Đan Môn.”

Trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết không thay đổi, nhưng trong lòng nổi lên kinh ngạc, mặc dù Đàm Kính Hà nhiều trân bảo, nhưng giá trị chỉ sợ giá trị không qua trọng bảo của Mặc Đan Môn, vậy mà có khả năng hấp dẫn Phàm Tâm đến đây, xem ra Đàm Kính Hà quả thật điều kì lạ. “Thứ có khả năng hấp dẫn Phàm Tâm đến đây chỉ sợ cũng là trọng bảo phật gia, chỉ là Thanh Tuyết lại không nghĩ ra.”

Lúc này, Long Tiểu Chi liên tục yên lặng ngồi trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết lại đột nhiên mở miệng.”Có phải liên hoa đài* phật tu ngồi hay không ? Trong Đàm Kính Hà này không phải là cũng có chữ sen* sao?”

*đài sen; còn ‘hà’ trong chữ Đàm Kính Hà là cây sen.

Phàm Tâm háng giọng cười to.”Tiểu thí chủ quả nhiên có duyên phận với ngã phật .”

Phản ứng của Phàm Tâm hiển nhiên đã khẳng định suy đoán của Long Tiểu Chi, Hoa Vũ Lâu lại hết sức không hiểu hỏi.”Đàm Kính Hà mặc dù lấy Cửu Cảnh Kim Liên nổi tiếng, nhưng một khi Cửu Cảnh Kim Liên rời khỏi Đàm Kính Hà thì sẽ từ từ khô héo, căn bản đạt không đến yêu cầu làm đài sen, hơn nữa yêu tu cũng không cần đài sen.”

“Không sai, nhưng trong Trân Bảo các của Mặc Đan Môn có một loại đan dược, Thường Thanh đan. Cực phẩm Thường Thanh đan có thể giúp linh thực mất rễ tiếp tục sinh trưởng, không chịu hạn chế địa vực, mặc dù tài liệu luyện chế liên hoa đài vô cùng hiếm có hà khắc, nhưng hoa sen lại là vật dẫn chủ yếu không thể thiếu, Cửu Cảnh Kim Liên lại có phẩm chất tốt nhất, có ai có thể không bị mê hoặc.”

Trừ chuyện đó ra, còn có một phương pháp Phàm Tâm không có nói, chính là ký kết khế ước với Cửu Cảnh Kim Liên , hơn nữa phải là khế ước bán mạng, sinh mệnh cùng hưởng, thuộc về cấp bậc cao nhất trong thuần hóa, nhưng Cửu Cảnh Kim Liên là vật phi phàm, hiếm thấy trên đời, phẩm chất Cửu Cảnh Kim Liên đã là cực phẩm, nguy hiểm thuần hóa quá lớn, sau khi cân nhắc, Phàm Tâm chỉ có thể lựa chọn phương pháp đầu tiên.

“Còn yêu tu, nếu như trong Đàm Kính Hà có Long Thổ Châu thì sao? Người phàm có truyền thuyết, cá vượt long môn, qua mà hóa rồng, chỉ có cá chép có thể. Cá chép trong Đàm Kính Hà vốn không có gì đặc biệt, nhưng theo tin tức Mặc Đan Môn cung cấp, trong Đàm Kính Hà có một con cá chép miệng ngâm long châu, chỉ đợi nuốt chửng Cửu Cảnh Kim Liên hạt sen mà hóa rồng, huyết mạch Long tộc cường hãn, chỉ cần dính vào một chút huyết mạch thì có khả năng hóa rồng , theo đuổi của yêu tu không gì ngoài mọc cánh thành tiên, mà Long tộc thì vừa sinh đã là tiên.

Theo Phàm Tâm giảng giải, ba người cuối cùng hiểu nguyên nhân Đàm Kính Hà hấp dẫn phần đông tu sĩ .

“Mặc Đan Môn hành động lớn như thế có quan hệ gì với Mặc Vãn Thủy ?” Mặc Đan Môn cho ra mê hoặc càng lớn, Nguyễn Thanh Tuyết ngược lại càng tỉnh táo, Đàm Kính Hà sâu mấy ngàn thước, cơ hồ không ai có thể đến đáy đầm, là vì không biết, cho nên đến tận cùng Đàm Kính Hà có bao nhiêu bí mật, người đời còn chưa rõ ràng.

Nói tới chỗ này, về mặt Phàm Tâm cũng nghiêm túc không ít, hiển nhiên hắn cũng có lòng cảnh giác. “Mặc Đan Môn không nói rõ, nhưng tiểu tăng đã từng được một tin tức, địa điểm năm đó Mặc Vãn Thủy bề quan ở rất gần Đàm Kính Hà, hơn mười năm nay Mặc Đan Môn liên tục an phận làm việc, Mặc Vãn Thủy lại không tin tức, tiểu tăng hoài nghi, Mặc Vãn Thủy sợ đã xảy ra bất trắc gì ở Đàm Kính Hà, lần này Mặc Đan Môn mới có thể hao phí sức lực, mượn Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu hấp dẫn rất nhiều tu sĩ.”

Lúc Phàm Tâm nói lời này có ý bố trí cấm chế, chỉ có ba người Nguyễn Thanh Tuyết nghe thấy, ý đồ Phàm Tâm cũng rất rõ ràng, cần đồng bọn hợp tác, cử động của Mặc Đan Môn khiến bản năng hấn ý thức được nguy cơ.

“Trong ngọc giản của Mặc Đan Môn là ủy thác gì, điều kiện hoàn thành là gì?” Nguyễn Thanh Tuyết hỏi, tông môn ban bố ngọc giản sẽ gửi ở Thiên Cơ các của mỗi thành trì, tu sĩ có thể tra xét, lại không có quyền mang đi, trừ phi tông môn có ủy thác ngọc giản nhiệm vụ cho người nào đó.

“Ủy thác là hiệp trợ đệ tử Mặc Đan Môn lên vào đáy đầm Đầm Kính Hà, chuyện khác thì không có .”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hoa mẫu đơn

Ủy thác này nhìn như đơn giản, nhưng thật sự không có bao nhiêu người có thể hoàn thành. Kính Đàm* thần bí khó lường, có nhiều trân bảo, tự nhiên có người dùng nhiều sức lực nghiên cứu, lại bởi vì nước hồ kỳ lạ của Kính Đàm mà bị ngăn cản.

*chỗ này trong bản raw cũng là Kính Đàm chứ không còn viết là Kính Hà Đàm nữa, mình nghĩ chắc đây là cách gọi tắt.

Trong Kính Đàm, người tu vi càng cao, sức nổi phải chịu lại càng lớn, mà người tu vi thấp lại không thể nín thở thời gian dài, cũng không cách nào đi xuống quá sâu.

Trước đó, Nguyễn Thanh Tuyết chưa bao giờ đi xuống đáy đầm, nhất là chịu ảnh hưởng của sức nổi, còn do Kính Đàm vô cùng trong suốt , cho dù không thể đến đáy đầm, tình huống dưới đáy đầm vẫn là vừa xem hiểu ngay, cát trắng dưới đáy đầm tỏa ra ánh sáng, trên đó còn có một chút đá vụn và tôm cá dừng chân, Nguyễn Thanh Tuyết nghĩ không ra ủy thác này của Mặc Đan Môn có ý nghĩa gì.

Nghĩ không ra giống Nguyễn Thanh Tuyết có khối người, có người cảm thấy Mặc Đan Môn nắm giữ bí mật của đáy đầm Kính Đàm không muốn người biết, cũng có người cho rằng Mặc Đan Môn bị điên, mới có thể ban bố ủy thác vô nghĩa như thế .

Nhưng mặc kệ thế nào, mê hoặc của Kính Đàm, và hứa hẹn của Mặc Đan Môn hấp dẫn rất nhiều tu sĩ đến đây như cũ, mà đệ tử Mặc Đan Môn cũng đã sớm chờ bên cạnh.

Cửu Cảnh Kim Liên trong Kính Đàm cách mỗi chín năm sẽ kết một hạt sen, mà kim liên lại kỳ lạ hoa không tàn, nhất là lúc hạt sen chín, còn phát ra ánh sáng màu vàng nhu hòa, chiếu rọi Kính Đàm thành một mảnh nước màu vàng kim. Mà sức nổi của Kính Đàm, vào thời khắc kim liên tỏa hào quang là nhỏ nhất , cũng là lúc thích hợp nhất để lên vào.

“Mặc kệ thế nào, nếu đã đến , tự nhiên phải thử một lần.” Hoa Vũ Lâu đang ở trước cảnh trúc cơ, gặp chuyện này cũng coi như cơ duyên, hơn nữa còn có hạt châu sư phụ cho, chắc hẳn cần dùng đến.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng có suy nghĩ như thế, đối với tu sĩ mà nói, dụng phải chính là cơ duyên, nào có đạo lý tránh đi, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Long Tiểu Chi, không có xem nhẹ ý kiến của Long Tiểu Chi .”Tiểu Chi nghĩ sao?”

Còn chưa chờ Long Tiểu Chi trả lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng giễu cợt. Bốn người nhìn lại theo tiếng, phát hiện là một nữ tử mặc quần áo màu vàng hoa văn lam, nữ tử thấy bốn người nhìn về phía nàng, cũng không có ý tránh né, chỉ là thần sắc kiêu căng khê hờ một tiếng. Bên cạnh nàng còn có vài tu sĩ mặc kiểu dáng áo bào giống vậy, hiển nhiên là cùng một tông môn.

Thấy nữ tử cũng không nói lời nào, bốn người tự nhiên cũng không muốn chọc phiền toái, đang muốn quay đầu lại, một thiếu nữ áo đỏ bên cạnh nữ tử lại đột nhiên liếc Long Tiểu Chi một cái, thần sắc khinh bỉ, mở miệng nói ra.”Nhìn cái gì, từ điệp đệ tiện.”

Thiếu nữ áo đỏ nhìn qua chỉ mới mười hai mười ba tuổi, da trắng như ngọc, môi đỏ như máu, thân hình đan xen hợp lý, bộ ngực đã là xinh đẹp thon thả.

Mà cô gái vừa mới giễu cợt kia cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi tuổi, thấy thiếu nữ mở miệng thì cười khê một tiếng.”Y Vũ cần gì tức giận, bất quá là người xấu hỗn tạp, không có linh thú, nên xem một con từ điệp như bảo bối, buồn cười.”

Long Tiểu Chi ngờ ngạc, trong những năm này, nàng cũng đã gặp qua rất nhiều sinh vật không hữu hảo, nhưng cơ bản đều là trực tiếp đấu võ hoặc là tùy thời bắt giết, nghiêm túc thì là lần đầu tiên nàng bị người mắng.

Tay Hoa Vũ Lâu đã nắm lấy chuỗi kiếm, kiếm ý bén nhọn muốn trút xuống. Mấy người bên cạnh hiển nhiên cũng cảm thấy địch ý của Hoa Vũ Lâu, vài người đệ tử tiến lên ngăn phía trước hai nữ tử.

Long Tiểu Chi lại có động tác trước Hoa Vũ Lâu, chỉ thấy nàng động tác ưu nhã đứng dậy, đứng trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết, trên mặt bánh bao mềm mại không có phiền não, Long Tiểu Chi duỗi tay nhẹ nhàng sửa sang quần áo màu tím của mình, trong lúc giờ tay nhắc chân lộ ra quý khí tự nhiên.

Xung đột vừa rồi của mấy người đã hấp dẫn không ít tu sĩ xung quanh, lúc này nhất cử nhất động của Long Tiểu Chi tự nhiên rơi vào trong mắt mọi người, chúng tu sĩ thấy vậy cũng không khỏi khen một câu, một tiểu yêu thật quý khí.

Không nói nửa năm qua Hiên Khâu Thiên Giác vô tình cố ý dạy bảo, bản thân Long Tiểu Chi cũng là bảo bối tuyệt thế trời sinh, bày ra tư thế hù dọa mấy người vẫn là vấn đề không khó.

“Đê tiện? Ngươi đang nói ta sao?” Giọng nói thanh thúy non nớt như dòng suối róc rách thấm vào ruột gan.

Thiếu nữ Y Vũ kia thấy động tác Long Tiểu Chi không hiểu sao có chút xấu hổ. “Nếu không thì sao, ta thân là nẫu đơn, vốn là cao quý, mà ngươi chỉ là một con tử điệp, đừng nói hiện thời ta đã là trưởng thành kỳ, chỉ tính lúc chưa biến hóa, loại tư chất như ngươi này cũng không xứng xuất hiện trước mặt ta.”

Y Vũ không có ý giấu thân phận linh tu của mình, nàng có tông môn phù hộ, tự cảm thấy không cần bó tay bó chân.

Ý tứ cực kỳ nhục nhã trong lời nói của Y Vũ không khiến Long Tiểu Chi luống cuống, ngược lại sắc mặt Nguyễn Thanh Tuyết chậm rãi nặng nề, chỉ nghe Nguyễn Thanh Tuyết dùng giọng điệu ôn tồn tao nhã nói.

“Vị đạo hữu này lo lắng nhiều, tiểu tử điệp nhà chúng ta miệng rất xảo quyết, không phải mật hoa cực phẩm không ăn, không phải linh mật thượng phẩm không ném, vị đạo hữu này sợ là cả trung hạ phẩm cũng không tới, sao Tiểu Chi lại xuất hiện trước mặt ngươi chứ.”

Ở trong Vân Khuyết tông, tính tình Nguyễn Thanh Tuyết là có tiếng rất tốt, đệ tử trong môn đều nói Nhị sư huynh học tính tình của sư phụ đến vô cùng tinh tế, cũng là người giống sư phụ nhất. Thường ngày, chuyện giao tế cùng người đa phần do Nguyễn Thanh Tuyết chịu trách nhiệm, Nguyễn Thanh Tuyết còn được tặng danh xưng nhã nhặn là công tử Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết rất ít khi tức giận, bởi vì tính cách của hắn vô cùng chậm nóng, Giải Mật Nhi ở Vân Khuyết tông ba năm cũng không được hắn thật sự công nhận, mà Long Tiểu Chi lại trong nửa năm ngắn ngủi chiếm được ba người yêu thích, duyên phận giữa người với người là thật kỳ diệu, đương nhiên cũng không thiếu là do tâm tư Giải Mật Nhi rất nhiều, vì thế Nguyễn Thanh Tuyết không thích.

Mà Y Vũ này đã phạm phải kiêng kỵ của Nguyễn Thanh Tuyết, thần thái yêu mị, ánh mắt mơ màng, khắp người là khí tức từ sắc, phương thức tu hành có thể không phải là chính đạo gì, người như thế, ngược lại đến cười nhạo Tiểu Chi mà bọn họ vất vả nuôi nấng nửa năm, không khác gì chọc nghịch lân Nguyễn Thanh Tuyết.

“Mạnh miệng ai không biết nói, vị đạo hữu này nói chuyện cũng không có giới hạn, cực phẩm mật hoa? Nói ra chính ngươi có tin không? Không biết xấu hổ, giả bộ cao quý gì!” Một gã nam đệ tử trước người Y Vũ cơ hồ phun cười, có linh mật thượng phẩm ai mà không để lại cho mình, là gì có ai đầu óc có bệnh cho một con tử điệp không dùng được ăn.

Long Tiểu Chi cũng không cùng hắn cãi cọ chuyện linh mật với mình, ngược lại nhàn nhạt mở miệng. “Thân là bách hoa vương thì nên giữ mình trong sạch, lấy đức hạnh của mình làm gương cho bách hoa, thân là linh thực biến hóa, nên làm cảm động và nhớ nhung ân trạch thiên địa, đi đường con đường sạch sẽ. Mà ngươi bất quá mới trưởng thành kỳ, đã nhiễm gió lửa bụi, thân sắc mị hoặc, sa vào □□, trong mắt không có linh cảm, không một chút ung dung hoa quý. Ta nếu là ngươi, ta sẽ không tự xưng mầu đơn, bởi vì đây không phải là vinh quang của ngươi, mà là từ thể diện, cho dù là một gốc cỏ dại ven đường cũng có ba phần kiên nhẫn, mà ngươi, sớm đã mất bản tâm mầu đơn.”

Giọng trẻ con thanh thúy non nớt không nhanh không chậm, trong lời nói vô tình vũ nhục mà lại trần thuật sự thật, nói năng lại chọc thẳng vào chỗ yếu hại, một đoạn văn của Long Tiểu Chi rơi có thể nói là tuyên truyền giác ngộ, khiến người ta như được cảnh tỉnh.

Ở đây tu sĩ vô luận yêu tu, phật tu vẫn là đạo tu, có thể từ đầu đến cuối kiên trì bản tâm, giữ lại bản thân ngông nghênh lại có bao nhiêu, một đường tu chân dài đằng đẵng không hạn điểm, tu hành nghịch thiên mệnh đường nhiều chỗ rẽ, sau nhiều lần ma luyện, ngươi biến thành khéo đưa đẩy hay là sắc bén hơn xưa?

Sắc mặt Y Vũ sớm đã đỏ bừng, dường như bị vũ nhục thật lớn, nàng xác thực thông qua phương pháp giao hợp mà tu hành, bởi vì bản thân phẩm chất của nàng chỉ là hạ phẩm, nhờ cơ duyên mới biến hóa, nhưng tu vi tiến triển quá mức thông thả, phí thời gian như thế, chỉ sợ cả đời đều sẽ dừng lại ở ấu sinh kỳ, bởi vì vậy, có đường tắt, tự nhiên nàng chọn phương pháp nhanh hơn.

Trước đây, nàng nhìn hết ánh mắt người đời, chịu đủ khinh bỉ phi nhỏ, lúc nhìn thấy Long Tiểu Chi tư chất bình bình, lại được người nâng trong lòng bàn tay, lúc nào cũng cẩn thận bảo vệ, ghen ghét chất chứa trong nội tâm cũng lộ ra ra. “Ta mất bản tâm? Ngươi cũng chỉ là món đồ chơi, cần gì phải làm bộ cao cao tại thượng cười nhạo ta!”

Long Tiểu Chi nghe Y Vũ oán hận nói, nghiêm túc lắc đầu. “Ta không có cười nhạo ngươi, trên người ngươi không có bất kỳ nhất điểm đáng cho ta cười nhạo, chúng ta bản chất bất đồng. Thế giới của ta âm áp thoải mái, thiện niệm vồn quanh, thế giới của ngươi bèn nhọn u ám, * giận giũa.”

Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu nghe này, trong nội tâm tất nhiên mềm mại vô cùng, ngày thường Long Tiểu Chi vô cùng kiêu ngạo, chỉ có dâng lên mỹ vị, mới có thể ngẫu nhiên thưởng cho một cái ánh mắt, miệng lại vô cùng cứng rắn, cũng sẽ không treo lời cảm tạ trên bờ môi, thế nhưng mắt to ngập nước không giấu được tâm trạng không cách nào che giấu ý lại càng ngày càng sâu.

Lúc Long Tiểu Chi nói chuyện vĩnh viễn đều có thần thái vô cùng nghiêm túc, khiến người ta không tự chủ được mà lắng nghe, hơn nữa gương mặt bánh bao cực kỳ khiến người ta mềm lòng của nàng, có thể nói đáng điệu thơ ngây, quý khí dư âm. Tiểu yêu huệ chất lan tâm bức này, ai không thích chứ.

Hai tay Phạm Tâm chấp ở trước ngực, niệm câu ngã phật từ bị, rồi nhìn Y Vũ đã sắp giận đến nổ tung nói ra. “Hai mắt thí chủ mơ hồ vì bụi bặm, còn

mong sớm ngày khám phá, quay về chính đạo.”

Bởi vì cái gọi là con mắt người là màu gì, thế giới người thấy được sẽ là màu sắc đó, Y Vũ có thể lấy phẩm chất hạ phẩm biến hóa, sao không phải là người phúc trách thâm hậu chứ. Nhưng vạn vật thế gian, không có lúc nào là không thay đổi. Vận mệnh của Y Vũ đã vì nàng lấy con mắt u ám đổi đổi vận vật mà thay đổi.

Y Vũ cơ hồ muốn giận choáng, hết lần này tới lần khác này tiểu tử điệp này nói chuyện rất được, nhiều lần chọc vào lòng người, lại không mang theo một chữ thô tục, giọng nói tư thái lại vạn phần ưu nhã, Y Vũ nhìn mà nghiêm rằng. Muốn cãi lại, lại phát hiện con đường nào cũng bị chặn đến sít sao, có thể nói nghẹn khuất đến cực điểm.

Y Vũ chấm dứt chiến tranh, đệ tử môn phái kia khác tự nhiên không cam lòng, đệ tử Mặc Đan Môn cũng đã mở miệng.”Chư vị đạo hữu, còn mong giúp Mặc Đan Môn một món tình mọn, đừng phát sinh tranh chấp tại Kính Đàm.”

Môn phái Y Vũ mặc dù bất mãn, cũng không dám đắc tội Mặc Đan Môn, chỉ có thể thôi.

Phân tranh dẹp loạn, sự chú ý của mọi người cũng chậm chậm dời đi, đương nhiên trước khi dời đi không thể không chú ý tiểu yêu một thân từ y kia một cái.

Mắt Phàm Tâm sáng rực, lần nữa thành khẩn khuyên can.”Tiểu thí chủ rất có tuệ căn, nếu có thể tu phạt, định...”

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói ra.”Ta không có tuệ căn gì, chỉ là có người đã dạy ta, đánh người chuyên đánh mặt, mắng chửi người thì nói rõ chỗ yếu, chỉ là hiện tại ta đánh không lại nàng, cho nên chỉ có thể dùng tài hùng biện.”

Nghe này, ba người nhất thời cũng không còn gì để nói. Một là vì Long Tiểu Chi thành thực, còn có vì là phương thức dạy bảo của người kia mà bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Bắt đầu ăn

Nguyễn Thanh Tuyết cười khẽ chọc vào đầu Long Tiểu Chi.”Người chi lớn bằng này, còn muốn động thủ?”

Long Tiểu Chi lại hết sức nghiêm túc gật đầu trả lời.”Không có sai, người kia đã từng đã dạy ta, lúc có thể động thủ thì không cần dùng tài hùng biện.”

“...”

“Tiểu Chi à, ta thật muốn gặp người kia đến tận cùng là thần thánh phương nào, có thể dạy ra người độc nhất vô nhị như người.” So sánh với Y Vũ, thế này Hoa Vũ Lâu mới ý thức được, dọc theo đường đi Long Tiểu Chi đối đãi với mình đã xem như dịu dàng.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu hừ nhẹ một tiếng.”Ta vốn là độc nhất vô nhị mà.” Mặc dù trong trăm năm, giảng dạy của Long Phong Triệt cũng có tác dụng rất lớn, nhưng tính cách Long Tiểu Chi đã định hình, cũng không cần được thiên tính.

“Dạ dạ dạ, Tiểu Chi đại nhân, ngài có muốn đi xuống xem phong cảnh Kính Đàm hay không?” Hoa Vũ Lâu đã có sức chống cự nhất định với việc nằm cũng trúng đạn khom lưng duỗi tay, tóc dài theo động tác của hắn chậm rãi vung đến trước người, có thêm vài phân tiêu sái.

Long Tiểu Chi biết nghe lời rơi xuống trên bàn tay Hoa Vũ Lâu, ngang ngược đưa ngón tay chỉ về Kính Đàm.”Ăn mày nhỏ, dẫn đường cho trẫm!”

Hoa Vũ Lâu lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, hiển nhiên bị xưng hô ăn mày nhỏ này hù dọa không nhẹ, cuối cùng nhưng vẫn là hợp tình hình đáp một tiếng.”Dạ...”

Nhìn hai người phô trương trước mặt, Nguyễn Thanh Tuyết buồn cười, sớm đã khôi phục dáng vẻ quân tử khiêm tốn nhún nhường, Phàm Tâm cũng cười ra tiếng, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Gần Kính Đàm mặc dù đông tu sĩ, nhưng cũng không phải là không có chỗ, dù sao giữa người xa lạ cũng sẽ để lại khoảng trống, để ngừa bị tập kích, huống chi tu sĩ đều là ngũ giác thông thấu, hành động mau lẹ, không cần thiết gặt gao phòng thủ Kính Đàm.

Khoảng cách Cửu Cảnh Kim Liên mở ra còn có một đoạn thời gian, tu sĩ xung quanh hoặc đứng hoặc ngồi, có người thậm chí xuất ra linh khí cư trú, kết hợp giữa phòng ngự và thoải mái, đương nhiên, người có tư sản thế này chỉ có lác đác mấy người.

Bốn người tìm vị trí ngồi xuống bên cạnh Kính Đàm, Phàm Tâm đã giới thiệu sơ lược tu sĩ và thực lực tông môn xung quanh, nhưng người nghe cũng chỉ có Nguyễn Thanh Tuyết, bởi vì Hoa Vũ Lâu đã sớm mang Long Tiểu Chi chạy đến Kính Đàm.

Từ vị trí này nhìn lại, còn có thể thấy phía một chiếc thuyền con trên Kính Đàm. Trên thuyền, Long Tiểu Chi nằm sấp trên mép thuyền, không chớp mắt nhìn chằm chằm cá chép bơi lội dưới nước.

Hoa Vũ Lâu nhìn Long Tiểu Chi còn kém chảy nước miếng cười khê, Long Tiểu Chi lập tức quay đầu trừng hấn một cái, đồng thời đưa ra ngón trỏ, đặt dọc trước môi, làm động tác xuyết. Ý tứ rất rõ ràng, đừng lên tiếng, sẽ dọa chạy cá.

Hoa Vũ Lâu nhếch môi, phối hợp không lên tiếng, lại không có nói cho Long Tiểu Chi, cần câu và mồi câu mình sử dụng đều không phải là phàm vật, không sợ cá chép không mắc câu.

Hai canh giờ sau, bên bờ Kính Đàm đẹp như ảo cảnh bay lên mùi thơm thức ăn nồng nặc, quyến rũ người ta ngón trỏ đại động, mặc dù tu sĩ ăn Tích Cốc đan, nhưng không phải là không có người muốn ăn, nhất là yêu tu, liên tiếp ghé mắt.

Trong Kính Đàm có nhiều món ăn quý và lạ, nhưng là đối với tu sĩ mà nói, cảm miệng lưỡi đã là nhận thức chung, vì vậy, không có người ra tay với cá chép trong Kính Đàm. Đối với cử động của Hoa Vũ Lâu, có người khinh thường, có người không đếm xỉa, cho đến lúc mùi thơm bay ra, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Đương nhiên, cũng có người ghét bỏ, thiếu không được một trận châm chọc khiêu khích. Tỷ như Ý Nguyệt Môn trước đây không lâu rơi vào thế hạ phong, cũng chính là tông môn của gốc mẫu đơn hoa Y Vũ kia, từng đệ tử trong Ý Nguyệt Môn môn cao ngạo không thôi, cũng không phải là không có tư sản, bởi vì Ý Nguyệt Môn là một tông môn ngự thú, hơn nữa có chút danh tiếng.

Ý Nguyệt Môn có chỗ biệt là, bọn họ chỉ thuần hóa linh thực, không thuần hóa linh thú. Nhưng hiệu suất Ý Nguyệt Môn thuần hóa rất cao, ít có thất thủ, huống chi thuần hóa linh thực có nhiều thiên phú đặc biệt, cũng không phải bài trí.

Bình thường mà nói, năng lực chiến đấu của linh thực xa xa yếu hơn linh thú, hơn nữa linh thực tương đối không dễ tìm được, bởi vì linh thực phần lớn ẩn trong thâm sơn, rất ít vào đời.

Nhưng trong Ý Nguyệt Môn có một gốc mẫu đơn bách hoa vương, đây lại là chuyện khác, trong từng chủng tộc đều có đẳng cấp uy áp vô cùng nghiêm khắc, không chỉ là linh thực, linh thú cũng là như thế.

Phẩm chất Y Vũ tuy là hạ phẩm, lại là mẫu đơn 100%, chỉ cần là bách hoa dưới mẫu đơn, trước khi biến hóa chỉ có thể nghe lệnh sai khiến, bởi vì vậy, mấy năm nay, dựa vào trợ giúp của Y Vũ, Ý Nguyệt Môn tìm được phần đông linh thực, chẳng những tăng lên thực lực tông môn, cũng nâng cao danh tiếng.

Khác với linh thực khế ước, Y Vũ là đệ tử chính thức của Ý Nguyệt Môn, hưởng thụ thân tự do, Y Vũ lần này là đến vì hứa hẹn mà Mặc Đan Môn ưng thuận.

Mặc Đan Môn là đan môn đứng đầu nam cảnh, trong Trân Bảo các sao lại không có trọng bảo, Y Vũ muốn một loại linh quả vô cùng hiếm thấy, Bạch Ngư quả. Bạch Ngư là một loại cá kịch độc sinh ở Khô Hãn Băng Hải, cá này một khi đụng phải bạch tảo thì sẽ tự cháy, mất cá hóa thành hai viên quả như ngọc, được gọi là Bạch Ngư quả.

Bạch Ngư quả không độc, hơn nữa có thể đem tăng phẩm chất linh thực lên một phẩm giai, có thể nói bảo bối linh tu tha thiết ước mơ.

Trước đó mặc dù Y Vũ bị Long Tiểu Chi ghen khó chịu, nhưng đối với nhiệm vụ lần này lại là lòng tin tràn đầy, bởi vì thực vật không sợ nước, năng lực thích ứng của linh thực trong nước trời sinh cũng mạnh hơn nhân loại và linh thú, hơn nữa tu vi năng tương đương trực cơ hậu kỳ, không cao không thấp, hy vọng lên vào đáy đầm tự nhiên rất lớn.

Lúc này, sắc trời đã mờ tối, gần Kính Đàm đã sáng lên ánh lửa, nhưng chỉ có đồng lửa chỗ Long Tiểu Chi là bay mùi thức ăn, chỉ thấy ngay phía trên đồng lửa là một con cá nướng chừng mười cân, bên đồng lửa, còn có vài miếng sò biển bạch ngọc, trong vỏ sò mật ngọt và canh sò, trên mặt còn chính tề xếp chồng chất một hàng ngó sen thật mỏng.

Đây là lần đầu tiên Long Tiểu Chi ăn thức ăn gia công, trước đây, nàng chỉ ăn chút ít trái cây, mật hoa, linh tuyền các loại thức ăn tự nhiên, càng là chưa từng nếm qua thịt, lúc này bị mùi thơm cá nướng hấp dẫn, tung bay quanh đồng lửa, ba người khác xem mí mắt nhảy lên, chỉ sợ nàng không cẩn thận, cắn đầu ngã vào trong đồng lửa.

Cuối cùng vẫn là Nguyễn Thanh Tuyết nhìn không được, duỗi tay bắt được Long Tiểu Chi, bàn tay khê đao, một lọ mật nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, linh mật của Nguyễn Thanh Tuyết mặc dù không cực phẩm bằng của Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng cũng là trung thượng phẩm, vô cùng khó tìm, vì vậy Phàm Tâm thấy tiểu tử điệp bắt đầu lớn vồn quanh lọ mật, không khỏi mỉm cười.

Tu sĩ xung quanh không ít, nhất là bốn người Ý Nguyệt Môn từng có quan hệ lại là vô ý thức chú ý mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, giờ thấy Nguyễn Thanh Tuyết là thật không chút đau lòng lấy ra một hộp linh mật hiếm có, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Còn con tiểu tử điệp, ưu nhã xuất ra nhất bộ trà cụ tư sa vô cùng tinh xảo, động tác nước chảy mây trôi bắt đầu rót linh mật, quý khí sẵn có như vậy, tuyệt không phải một sớm một chiều có thể luyện thành.

Sau đó rất nhanh, mắt bọn họ thấy như thế nào giàu nứt đổ đổ vách, linh mật chỉ là mở đầu, Tây Vụ thảo thế nhưng lấy ra làm gia vị, gỗ tử đàn thế nhưng dùng làm củi, linh trúc lộ dùng để hầm cách thủy thịt sò, thậm chí bộ đao cụ xử lý nguyên liệu nấu ăn kia cũng là thượng phẩm linh khí.

“Tài nấu nướng của Nhị sư huynh càng ngày tăng tiến.” Nguyên liệu nấu ăn chưa chín, nhưng ngửi mùi thơm nồng nặc làm người ta nước miếng này, Hoa

Vũ Lâu đã có chút rục rịch, nhớ lúc mình còn chưa tích cốc đều là Nguyễn Thanh Tuyết vì nấu cơm cho mình, không khỏi hoài niệm.

“Tốt lắm, có thể ăn.” Nguyễn Thanh Tuyết vừa dứt lời, Long Tiểu Chi quạt cánh bay về phía cá nướng, nếu như không phải là nửa đường bị một bàn tay lớn ngăn cản lại, chi sợ đã nằm ở trên người cá nướng rồi.

Nguyễn Thanh Tuyết đề lên thái dương, đây cũng không phải là phạm hỏa bình thường, bắt đầu dĩ mở miệng, “Xông lên như thế, những thứ khác không nói, áo choàng nhỏ bé này của ngươi là giữ không được.”

Mặc dù lời nói là trách cứ, giọng nói lại mang dung túng, cuối cùng Nguyễn Thanh Tuyết đành phải tay lấy bàn gỗ nhỏ ra, thả Long Tiểu Chi trên bàn. Hoa Vũ Lâu cắt lấy bụng cá chép cực màu mỡ non nớt, đặt trong một cái khay ngọc trung đưa tới trước mặt Long Tiểu Chi.

Phạm Tâm không ăn mặn, tình cảnh trước mắt lại ngoài ý muốn không khiến hắn chán ghét, ngược lại háng hái nhìn Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu vội vàng chăm sóc một con tiểu tử điệp tư chất bình bình.

Thịt cá chép Kính Đàm chất vô cùng tươi ngọt, cộng thêm tay nghề Nguyễn Thanh Tuyết, có thể nói món ngon tuyệt vị, một ngụm cắn xuống, mềm mà không tan, bên trong mập mập không mất nguyên vị, cộng thêm gỗ tử đàn hun sấy nhiều vài phần mùi thơm đặc biệt.

Long Tiểu Chi ở trong ánh mắt ba người, thành công ăn hết bụng cá so với nàng còn lớn hơn vài phân, sau đó là sò la, thịt sò óng ánh trong suốt, trải qua đun nấu, vị tươi được giữ lại, đến phút cuối cùng, Long Tiểu Chi còn nâng một mảnh ngó sen kim liên phiền rằng rắc rắc rắc gặm.

Sức ăn Long Tiểu Chi đối với hình thể nàng mà nói đã không nhỏ, nhưng phần lớn thức ăn vẫn là vào bụng Hoa Vũ Lâu, Nguyễn Thanh Tuyết cũng thoảng ăn một chút, còn Phạm Tâm, Long Tiểu Chi hào phóng đưa trái cây trước kia mình thu thập cho Phạm Tâm.

Phạm Tâm có chút ít hiểu vì sao người nói lễ nghi như Nguyễn Thanh Tuyết lại nuông chiều Long Tiểu Chi, chung đụng với Long Tiểu Chi, sẽ có cảm giác vô cùng tự nhiên thoải mái, hơn nữa, tiểu tử điệp này nhìn như kiêu ngạo, lại không thiếu tí mỉ, từ việc nàng đưa trái cây mình cất kỹ cho hắn có thể nhìn ra, Long Tiểu Chi cũng không phải là người nhỏ mọn, bởi vì trong đám quả thực này không ít linh quả, hơn nữa hương vị đều không tệ.

Tu sĩ xung quanh đã có không ít người âm thầm hỏi thăm thân phận đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết, Phạm Tâm thì không cần phải nói, tài năng xuất chúng trong thế hệ trẻ, hơn nữa còn là phạt tu độ hóa chúng sinh khó khăn, tự nhiên kết không ít thiện duyên.

Còn như Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu, người biết ít rất nhiều, lần này tứ đại chủ thành Mặc Đan Môn ban bố ngọc giản cách Vân Khuyết tông rất xa, cộng thêm danh tiếng Vân Khuyết tông không hiện, tự nhiên người biết lác đác.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sen nở

Màn đêm buông xuống, lúc vạn vật yên tĩnh, trăng lên đỉnh đầu, hô ứng với ngọn sóng màu bạc của Kính Đàm, Tiên Nhân Trắc Kính dường như đứng là được trắng sáng mãi dũa mà thành, giữa trời đất bao la, vạn vật đều tỏ nhỏ bé, ban đêm của sơn mạch Hằng Đoạn vĩnh viễn làm bạn với đất trời, cảnh đẹp như thế, như một viên bảo thạch trân quý, phát sáng rạng rỡ.

Đa số tu sĩ đang ngồi tu luyện, tĩnh tọa tâm thần. Long Tiểu Chi đã bò vào trong chén ngọc nhỏ của mình, nhiệt độ thoải mái trong chén ngọc hoàn toàn cách trở cảm giác lạnh lẽo ban đêm của Kính Đàm, đắp kín bằng chăn nhỏ tinh xảo, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Đột nhiên, chỗ sâu trong Kính Đàm bắn ra một ánh sáng vàng rất nhỏ, thời gian ngắn ngủi, cũng không chút tiếng động, lại như một tín hiệu, kim liên trong Kính Đàm bắt đầu phát ra ánh sáng.

Cũng không phải tất cả kim liên là đều là cửu phẩm, Cửu Cảnh Kim Liên có thể được gọi là trân bảo, tự nhiên không thể nào tùy ý nhìn thấy, mấy trăm dặm xung quanh Kính Đàm, chỉ có thể một cây Cửu Cảnh Kim Liên duy nhất.

Kim liên lục tục nở rộ, duy trì liên tục hai ngày, ở trong đoạn thời gian này, hạt sen kim liên sẽ từ từ chín, hơn nữa, một khi bỏ qua thời cơ, hạt sen kim liên sẽ tự động tách ra, rơi xuống đáy đầm Kính Đàm.

Bề ngoài Cửu Cảnh Kim Liên xem ra không khác biệt gì với kim liên bình thường, cũng không có phương thức gì nhanh chóng phân biệt nó, chỉ có thời khắc Cửu Cảnh Kim Liên trưởng thành, quan sát hạt sen trên đài sen, hạt sen kim liên có màu vàng kim, số lượng vừa vặn vì chín hạt.

Hơn nữa không thể để cho hạt sen Cửu Cảnh Kim Liên tách ra khỏi hoa, cần chọn lúc hạt sen chưa tách ra mà hái Cửu Cảnh Kim Liên, một khi hạt sen tách ra, Cửu Cảnh Kim Liên cũng mất đi hơn phân nửa công hiệu.

Long Tiểu Chi giấu mình trong chăn, ngủ đến gò má đỏ bừng, đột nhiên hít hít mũi nhỏ, lập tức ngồi dậy. Mở hai mắt ra, Long Tiểu Chi chỉ thấy ánh sáng vàng kim lộng lẫy trước mặt giống như từng dải lụa mỏng vờn quanh phía trên Kính Đàm.

Kim liên trong Kính Đàm phẩm cấp không giống nhau, ánh sáng phát ra cũng có phân tầng rõ ràng, chính vì như thế, mới càng thêm duy mỹ, như mộng như ảo. Ánh sáng của kim liên cũng không phải chỉ là ánh sáng lấp lánh như Long Tiểu Chi tưởng tượng, mà là giống như ngưng tụ thành thực chất, lượn lờ phiêu bạt trên mặt Kính Đàm.

Long Tiểu Chi kéo cái mũi nhỏ ra, trong không khí đã có mùi hạt sen thơm nhàn nhạt, khẽ cảm thấy chất, lại mang chút ngọt, vô cùng có lực tương tác, thẩm thấu vô tri vô giác, không khiến người phát giác.

Long Tiểu Chi liếc nhìn chung quanh, phát hiện có không ít tu sĩ cũng đã đứng lên, cũng có người đang mượn thiên thời địa lợi khó được mà hấp thu linh lực của kim liên tu luyện.

Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm đã tỉnh lại, ngồi tại chỗ không hề động, Hoa Vũ Lâu đang tĩnh tọa tu luyện.

“Tiểu Chi tỉnh rồi, không bằng cũng tĩnh tọa tu luyện, linh lực tự nhiên khó được như thế vô cùng có ích cho việc tu luyện.” Nguyễn Thanh Tuyết sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, trong giọng nói không có ý buồn ngủ.

Long Tiểu Chi ngồi trên bát ngọc, duỗi tay đắp chặn nhỏ lên người, đồng thời ngáp một cái thật to, đôi mắt lập tức đắm lệt mông lung, ngây ngốc đáng yêu khiến người ta mềm lòng không thôi. Long Tiểu Chi tự nhiên cũng cảm thấy lực tương tác của linh lực xung quanh, nhưng chênh lệch với mình khá xa, vì vậy nằm xuống, ngả đầu ngủ ngay.

Nguyễn Thanh Tuyết bất đắc dĩ, sửa sang chặn mền cho Long Tiểu Chi, ánh mắt quay lại Kính Đàm. Dần dần, bắt đầu có người không kháng cự được, nhảy đến phía trên Kính Đàm, tìm kiếm bóng dáng Cửu Cảnh Kim Liên, nhưng cả một phiến kim liên trầm đậm cơ hồ choáng váng mắt người, sao có thể đơn giản tìm được.

Bên kia, môn phái chỗ Y Vũ cũng hết sức kích động, Ý Nguyệt Môn chuyên tâm thuần hóa linh thực, đều có hiểu rõ các loại linh thực, cảm thụ lực tương tác nhu hòa tràn đầy trong không trung, kim liên này sợ là dị chủng, có năng lực chữa khỏi, nếu có thể tìm được rồi thuần hóa, tương đương có một viên Hồi Nguyên đan sử dụng vô hạn.

Y Vũ cũng là lòng tin tràn đầy, hoa sen tuy là hoa nở trong nước, lại như cũ ở trong hàng ngũ bách hoa, phẩm chất Cửu Cảnh Kim Liên quá cao, có lẽ năng không thể áp chế, nhưng nếu là dị chủng, còn không phải là dễ như trở bàn tay.

Linh lực quanh Kính Đàm càng phát ra càng nồng nặc, mọi người cũng không lo việc đưa tới rất nhiều linh thú, vị trí Kính Đàm sở dĩ khó tìm, trừ bốn bề toàn núi là nơi hiểm yếu, còn do linh lực kim liên cũng giống bản thân nó, không thể rời khỏi Kính Đàm, sẽ chỉ vòn quanh Kính Đàm.

Một đêm này, có linh lực tâm bồ, Long Tiểu Chi ngủ đến cơ hồ muốn ngáy lên, cho dù xung quanh phát ra tiếng vang huyền ảo cũng không thể ngăn cản mộng đẹp của nàng, cho đến khi trời sáng choang, Long Tiểu Chi mới leo ra khỏi chén ngọc, cánh run lay bầy, đuổi đuổi người.

Chỗ Mặc Đan Môn hình như cũng không nóng nảy xuống nước, dù sao kim liên Kính Đàm còn chưa tới thời kỳ trưởng thành toàn thịnh, xem tốc độ kim liên này nở rộ, chỉ sợ phải chờ tới buổi trưa.

Trong Kính Đàm, người xuống nước tìm bảo vật càng đến càng nhiều, nhìn sang một cái, tình cảnh vô cùng đồ sộ, có người ngự kiếm mà đi xuyên qua phía trên Kính Đàm, cũng có người bí mật đi trong nước hồ, thậm chí yêu tu hệ thủy hóa thành bản thể, tìm kiếm trong Kính Đàm.

Bao quanh bên ngoài Kính Đàm, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoa sen hoặc đóng hoặc nở kéo dài vài trăm dặm, phẳng phất là gọng kính được người giỏi tay nghề tỉ mỉ mài dũa.

Y Vũ sớm đã thoả thuê mãn nguyện, cảm nhận linh lực trong không trung cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất, suy đoán Cửu Cảnh Kim Liên sợ là đã lạng lẽ nở rộ, vì vậy mang đệ tử Ý Nguyệt Môn đi đến bên bờ, thậm chí cố ý chọn chỗ gần mấy người Nguyễn Thanh Tuyết. “Có người không phải là có thể khua môi múa mép sinh hoa sao? Sao giờ không lên tiếng?”

Y Vũ giẫm đạp hồ bước, lưng lay sinh động bước chậm vào trong nước. Môi đỏ thắm câu lên đường cong khinh miệt. “Vậy ngươi cứ nhìn một chút, mẫu đơn mắt bản tâm này, là thuần hóa hoa sen thanh cao thế nào.”

Long Tiểu Chi đang ôm viên ô mai ăn, nghe thì ngẩng đầu lên, thần sắc có một chút kinh ngạc. “Ta không nói lời nào là phúc khí của ngươi, nhưng nếu ngươi đã muốn nghe, vậy cũng tốt. Lần này ngươi nhất định không công mà lui, bởi vì có một loại chênh lệch, không phải là chủng tộc có thể dèn bù, huống chi hoa sen cảm thấy ngươi làm bẩn nước hồ này, dưới sự chán ghét cực độ chỉ sợ tà làm ngọc vỡ, không làm ngồi lành.”

Long Tiểu Chi đưa tay chỉ chúng đệ tử Ý Nguyệt Môn. “Nếu như của tông môn ngươi là một mình hành động, còn có mấy phần khả năng thuần hóa, nhưng nếu mang ngươi, nhất định thất bại!”

Ai muốn nghe ngươi nói chuyện! Tâm trạng tốt của Y Vũ trong nháy mắt bị lửa giận thay thế, tiểu yêu này vừa nói thế, một hồi nếu quá trình thuần hóa xuất hiện biến cố, mọi người trong Ý Nguyệt Môn chỉ sợ sẽ vô ý thức quy trách nhiệm tội lên người nàng.

“Y Vũ, cần gì nói nhảm cùng nàng, tìm linh thực quan trọng hơn.” Một nữ tu khác trong Ý Nguyệt Môn mở miệng nói.

“Không sai, chúng ta đi.” Mấy người còn lại cũng phụ họa nói, hiển nhiên đều nóng lòng tìm linh thực, bọn họ cảm thấy Y Vũ hoàn toàn là tự mình chuốc lấy khổ, dạy dỗ ngày hôm qua còn chưa đủ, hôm nay lại tới trêu chọc tiểu yêu kia, còn không bằng tốn thêm chút công phu trên Kính Đàm, không chuẩn còn có thể tìm được Cửu Cảnh Kim Liên.

Trong lòng Y Vũ kim nén bức bối, nhưng cũng muốn tìm ra Cửu Cảnh Kim Liên, không vì cái gì khác, chỉ vì ghen con từ điệp kia.

Một đường thăm dò, một đường uy áp đi qua, lại không có nhận được chút phản ứng nào. Y Vũ chưa từ bỏ ý định, không có phản đối với uy áp của nàng chỉ có hai loại khả năng, một là không chịu nàng áp chế, phẩm chất vượt qua nàng quá nhiều, đã không phải là chủng tộc có thể đền bù. Còn lại là chưa khai linh trí, cả khai linh kỳ cũng chưa tới, căn bản không thể thuần hóa.

Lại không bình thường là, hoa sen trăm dặm này, thế nhưng một đóa cũng không có phản ứng, chưa bao giờ Y Vũ gặp tình huống như thế, nghĩ đến lời nói tiêu yêu vừa này, khó tránh khỏi hoảng hốt.

Bên bờ, Long Tiểu Chi kỳ quái nhìn Phàm Tâm, hiện thời cơ hồ có chín phần mười người đều xuống nước tìm tung tích Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu, nhưng hòa thượng này lại thùy chung nhàn nhã ngồi trên bờ. "Người không đi tìm Cửu Cảnh Kim Liên sao?"

"Phàm Tâm đang chờ Tiểu Chi tỉnh ngủ, cùng nhau đi tới Kính Đàm, nhưng sao Tiểu Chi khẳng định hoa mẫu đơn kia không chiếm được Cửu Cảnh Kim Liên vậy?" Nguyễn Thanh Tuyết biết rõ miệng Long Tiểu Chi mặc dù lợi hại chút, nhưng lại không vô căn cứ quá quyết.

"Mặc dù ta không phải là linh thực, lại có quan hệ mật thiết với bách hoa, đã từng dựa vào bách hoa mà sống sót, tự nhiên có thể cảm giác chút ít tâm trạng của bách hoa." Long Tiểu Chi cho ra giải thích rất hợp lý, độ thân mật từ điệp và bách hoa rất cao, đương nhiên, có chút ít linh thú cũng có kỹ năng này.

Nhưng sở dĩ khẳng định như vậy, cũng là bởi vì Long Tiểu Chi cảm ứng không đến vị trí cụ thể của Cửu Cảnh Kim Liên. Linh chi không trong hàng ngũ bách hoa, bách hoa lại thuộc về linh thực, Long Tiểu Chi mặc dù không giống nhân sâm, có xưng hô bách thảo vương, nhưng cũng là tồn tại đỉnh điểm trong linh thực, cho dù là ấu sinh kỳ, cũng tuyệt đối áp đảo phía trên Cửu Cảnh Kim Liên. Hiện thời, nàng còn tìm không được vị trí Cửu Cảnh Kim Liên, một gốc mẫu đơn phẩm chất không tốt càng không khả năng.

Mọi chuyện phát triển quả nhiên không ngoài dự đoán của Long Tiểu Chi, thời gian dần dần tới gần buổi trưa, tâm trạng không ít người đã chậm rãi nôn nóng, đừng nói cái gì Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu, trong Kính Đàm, ngay cả linh vật xưng được thượng phẩm cũng không có.

Long Tiểu Chi quạt cánh, bay múa trên kim liên, nơi nào có hạt sen gần chín tách ra thì bay đi chỗ đó tiếp thu, sau đó bỏ vào linh phủ, cử thế này hết thấy buổi sáng, thế nhưng chưa thấy nhàm chán.

Phàm Tâm tìm không được bóng dáng Cửu Cảnh Kim Liên vốn có chút mất mát, nhưng mất thấy Long Tiểu Chi bận rộn tới trưa, tâm trạng đột nhiên cũng sáng sủa, thậm chí không chuyên tâm tìm Cửu Cảnh Kim Liên, mà là giúp Long Tiểu Chi thu thập hạt sen.

Vì vậy, trong không khí nóng nồm nồng đậm, vài người không làm việc đàng hoàng như thế có vẻ rất là đặc biệt. Trong nội tâm chúng tu sĩ yên lặng không còn gì để nói, đột nhiên nghe một tiếng kêu sợ hãi, giọng nhỏ mềm dễ nghe, đúng là tiêu từ điệp tinh xảo kia phát ra.

"Sao vậy?" Long Tiểu Chi cũng không dám cách ba người quá xa, bởi vì vậy nàng vừa ra tiếng, ba người nhanh chóng vây lại.

Long Tiểu Chi dụi dụi mắt, bay bổng trên đầm nước, tinh tế nhìn chằm chằm đầm nước.

Không ít người bị phản ứng của Long Tiểu Chi lây bệnh, cúi đầu quan sát đến đáy đầm, Kính Đàm trong suốt dị thường, tôm cá trong đầm cũng có thể thấy rõ, căn bản không có gì đặc biệt.

"Tiểu Chi thấy cái gì?" Nguyễn Thanh Tuyết nâng Long Tiểu Chi lên, trấn an sờ sờ cái đầu nhỏ rõ ràng có chút ít hoảng sợ. Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy Long Tiểu Chi như thế, sắc mặt có hơi trắng bệch, mím môi nhỏ, trong mắt là sắc bén và cảnh giác hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ủy thác

Long Tiểu Chi ngồi trên tay Nguyễn Thanh Tuyết, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt ân cần của ba người thờ phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng không có hạ thấp. "Ta nhìn thấy một đôi mắt, màu tím, đồng tử dựng thẳng, lớn như thế, tuyệt đối không phải là mắt cá."

Nói xong, còn tận lực mở bàn tay nhỏ của mình, vẽ một vòng tròn lớn. "Hơn nữa có cảm giác rợn cả tóc gáy, giống như, giống như mắt vương giả thượng vị lạnh lẽo nhìn những con kiến hôi dưới chân mình vậy, nhưng chỉ một cái nháy mắt thì không thấy nữa."

Tu sĩ nghe thấy hai mặt nhìn nhau, lại cúi đầu quan sát Kính Đàm, đã thấy Kính Đàm bình tĩnh an bình trước sau như một, trong suốt như vừa rửa sạch.

Y Vũ đang bị nồm nóng tìm không được một cây linh thực vây quanh, nghe thấy ngôn luận của Long Tiểu Chi không khỏi mở miệng bác bỏ. "Con mắt gì chứ, không phải là người bịa ra đe dọa mọi người sao, để mình an tâm tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên đi, người ăn nói lung tung như vậy, thật khiến người ta chán ghét!"

Tu sĩ trung, có người để lời nói của Long Tiểu Chi ở trong lòng, dần dần rời xa tâm đầu, trong lòng cảnh giác. Cũng có người giống Y Vũ, cảm thấy tiểu tử điệp này lòng dạ khó lường.

Không khí cứng ngắc cũng không duy trì quá lâu, bởi vì đã có người lặn xuống nước, mặc dù không thể xâm nhập tới đáy đầm, nhưng cũng có thể thăm dò tình huống trong nước. Kết quả tự nhiên là cũng không có chuyện gì xảy ra, Kính Đàm bình tĩnh như lúc đầu.

Những người khác không thêm đề ý, ba người Nguyễn Thanh Tuyết lại không thể không đề ý. Hoa Vũ Lâu trấn an Long Tiểu Chi. "Đừng sợ, có chúng ta mà."

Long Tiểu Chi lại có chút bất an như cũ, dưới đáy đầm này tuyệt đối có thứ gì, hơn nữa có thể sinh ra uy áp với Từ Chi nàng, chẳng lẽ là linh thực? Nhưng vì cái gì lại có con mắt? Hơn nữa linh thực gì có thể áp đảo phía trên Từ Chi? Hay là đẳng cấp chênh lệch quá nhiều? Dù là loại suy đoán nào, hiển nhiên cũng không phải là chuyện tốt.

Vào lúc giữa trưa, hoa sen trong Kính Đàm đã đến độ nở rộ phồn thịnh nhất, đệ tử Mặc Đan Môn sớm đã chờ lâu dùng linh lực truyền giọng nói khắp xung quanh Kính Đàm. "Chư vị đạo hữu, thời gian đã đến, còn mong người có ý tiếp nhận ủy thác giúp Mặc Đan Môn ta một tay."

Đệ tử truyền lời nhìn qua tuổi không lớn lắm, nhưng có thể truyền giọng nói rõ ràng khắp Kính Đàm mấy trăm dặm, thực lực rõ ràng không thấp. Lại nhìn đệ tử Mặc Đan Môn còn lại, đều là hơi thở nhẹ nhàng, tu vi ở Trúc Cơ hậu kỳ đến Kim Đan hậu kỳ, thậm chí có một vị trưởng giả Xuất Khiếu kỳ áp trận. Đội hình như thế, cho dù trong lòng mọi người bất mãn, cũng không dám đơn giản mở miệng chất vấn.

"Mặc Vân lão nhân, người khác không hỏi, Lạc Phong Tử ta lại muốn hỏi một câu, Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu này đến cùng là thật hay giả!" Giọng nói vang dội mà hùng hậu vang dội Kính Đàm trước khi chủ nhân nó lên bờ.

Dám chất vấn một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ như thế, thấy rõ người này cũng có chỗ cậy vào, tìm nhìn lại theo tiếng, chỉ thấy một nam tử trung niên quần áo thô sơ, sau lưng công một thanh trọng kiếm dung mạo chẳng mấy đặc biệt lên bờ, long hành hổ bộ vượt đến trước Mặc Vân. "Trong Kính Đàm này cả một linh vật cũng tìm không thấy, sợ là nằm còn thấp, nếu người là lừa gạt lão phu, tính tình lão phu người cũng biết."

"Lạc tiên bối, Mặc Vân có thể lấy tâm ma thể, Kính Đàm này có ít nhất ngàn năm lịch sử, trong đầm thật sự có Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu." Mặc Vân đã tóc bạc, lại khom lưng chấp tay thi lễ một cái, giọng nói cũng vô cùng cung kính.

Lạc Phong Tử vốn tên gì sớm đã không ai biết được, chỉ là nghe nói hắn tu đạo không vì thành tiên, chỉ vì tìm kiếm phương pháp bỏ hồn, nghe nói đạo lữ của hắn là hắn thê tử kết tóc lúc phạm trần, sau gặp phải biến cố, bởi vì cứu hắn mà chết, chỉ để lại một hồn một phách.

Lạc Phong Tử đến vì Cửu Cảnh Kim Liên, bởi vì liên hoa đài của Cửu Cảnh Kim Liên có công hiệu Uẩn Dưỡng* hồn phách, Lạc Phong Tử bình thường còn tốt, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến đạo lữ của hắn, thì vô cùng điên cuồng, làm việc bất kể hậu quả. Về phần tu vi của hắn, ở trăm năm trước đã là Xuất Khiếu hậu kỳ.

*chứa đựng, nuôi nấng.

"Tốt, vậy thì thề đi, lão phu nghe đây." Lạc Phong Tử khí thế bức người mở miệng. Bình thường thì, một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ đã có thể khai sơn tự lập tông môn, tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, thọ nguyên thấp nhất là năm nghìn năm. Bởi vì vậy, cho dù là tu sĩ cao cấp, thấy tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng sẽ để lại vài phần tình mọn, dù sao năm tháng vô tình, chuyện đời vô thường, dù ai cũng không cách nào dự liệu nhiều năm sau đó, mình có còn ngồi ở vị trí cao hay không.

Mặc Vân ngăn người một chút, tuy hắn là Xuất Khiếu kỳ, nhưng chỉ là sơ kỳ mà thôi, tu sĩ tu vi càng cao, thăng cấp lại càng khó, sau Nguyên Anh kỳ, khác biệt rất nhỏ của từng đẳng cấp đều là trí mạng.

Tỷ như một Trúc Cơ sơ kỳ và Trúc Cơ hậu kỳ cũng tồn tại thực lực khác biệt, nhưng khác biệt này không tính quá lớn, nhưng nếu là một Nguyên Anh sơ kỳ và Nguyên Anh hậu kỳ, vậy cũng là khoảng cách không cách nào vượt qua, mà khoảng cách này theo đẳng cấp càng kéo càng lớn, cho nên cho dù Lạc Phong Tử vẫn chỉ là Xuất Khiếu hậu kỳ, Mặc Vân cũng không dám đắc tội hắn, đành phải lập lời thề.

Thấy Mặc Vân thề, các tu sĩ lòng còn hoài nghi cũng không khỏi bỏ hiểu lầm xuống, tâm ma thể sẽ ứng nghiệm lúc độ kiếp, trừ phi Mặc Vân không muốn sống. Lạc Phong Tử thấy vậy cũng không cần chặt Mặc Vân nữa, ánh mắt quay lại Kính Đàm, trầm mặc không nói.

Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu không thấy dấu vết, tu sĩ tự nhiên đặt sự chú ý trên ủy thác Mặc Đan Môn, chỉ cần hoàn thành thì có thể đạt được một món bảo vật trong Trân Bảo các Mặc Đan Môn, thù lao như thế cũng tương đối mê người.

Mặc Vân đi đến bên bờ, vừa phát tay, trên Kính Đàm xuất hiện một bè trúc màu xanh biếc, diện tích bè trúc không lớn, chỉ có thể chứa mười mấy người, bốn góc bè trúc bay bổng nổi lơ lửng chén Lưu Ly Đăng nhỏ, chỉ là chưa thấp sáng.

"Chư vị đạo hữu, bè trúc này có khả năng đi xuống đáy đầm, có một chút tác dụng khắc chế nước hồ Kính Đàm, bốn chén Lưu Ly Đăng nhỏ bốn góc này cần linh lực thấp sáng, cũng là mấu chốt vận hành của bè trúc, yêu cầu của tông môn ta rất đơn giản, chỉ cần có thể đứng lên bè trúc này, hơn nữa thấp sáng Lưu Ly Đăng, giúp đệ tử môn ta đi vào đáy đầm Kính Đàm là được."

Mặc Vân vừa dứt lời, có người đã đề ra nghi vấn. "Mặc tiên bối, bè trúc này xem ra nhiều nhất chỉ có thể chứa mười mấy người, mà số lượng tu sĩ lại vô cùng đông đảo, chẳng lẽ phải từng nhóm vào nước sao?"

"Cũng không phải là như thế, bè trúc này là khai sơn thủy tổ của Mặc Đan Môn sáng chế, đến giờ đã có vạn năm năm, linh trúc sẽ tự chủ lựa chọn ra

người được chọn thích hợp nhất, đệ tử Mặc Đan Môn cũng chỉ vẹn vẹn có ba người có thể leo lên bè trúc, những đệ tử còn lại sẽ chờ trên bờ.”

Mọi người bán tín bán nghi, bè trúc nhìn như bình thường này lẽ nào có ý thức bản thân sao? Đây chẳng phải là đã hình thành khí linh? Truyền thuyết linh khí có được khí linh trưởng thành đến cuối cùng thậm chí có thể hóa thành hình người, có năng lực hành động và suy tư độc lập, nhưng đây cũng vẹn vẹn là truyền thuyết mà thôi, bởi vì thật sự có khí linh, hơn nữa linh khí có tiềm lực trưởng thành ai cũng chưa từng gặp qua.

“Chư vị đạo hữu, còn mời theo thứ tự lên bè trúc.” Ba đệ tử Mặc Đan Môn đáp lên bè trúc trước, mà Mặc Văn chờ trên bờ như cũ.

Có tu sĩ chân đạp mặt nước, đã bay về phía bè trúc, kết quả lại ngoài dự đoán mọi người, trên không bè trúc xuất hiện nửa vòng tròn màu xanh biếc làm thành bình phong che chở, chắn người vắng ra.

Có người mở đầu, tu sĩ bắt đầu lục tục thăm dò, có người không thể bước lên bè trúc, có người không thể thấp sáng Lư Ly Đăng, người có thể ở lại thật là lác đác lơ thơ.

Mặc dù đa phần tu sĩ vấp phải trắc trở, lại không cần quấy, hướng chỉ hoa kỳ kim liên chưa qua, ở trên bờ cũng có thể tiếp tục tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên.

Theo nguyên một đám thất tu sĩ bại, chúng tu sĩ mới hiểu muốn leo lên bè trúc này có bao nhiêu khó khăn, hơn nữa xem ra, Mặc Đan Môn cũng không cách nào biết tiêu chuẩn bè trúc nhắm người, thật đúng là một vật hiếm thấy.

“Có người thành công!”

“Là hoa mẫu đơn Y Nguyệt Môn kia.”

“Ta cũng là linh tu, vì cái gì thấp không sáng Lư Ly Đăng?”

Đối với người thành công đầu tiên, tu sĩ khó tránh khỏi nhiều chú ý một phen. Mặc dù Lư Ly Đăng chỉ sáng một chiếc, nhưng cũng là lần đầu tiên sáng lên.

Y Vũ đang vấp phải trắc trở trên tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên, tự giác có thể dựa vào ủy thác Mặc Đan Môn đền bù, hiện thời có thể thành công, cũng coi như hãnh diện, ánh mắt đảo qua, tìm kiếm chỗ Long Tiểu Chi, hiện tại nàng rất muốn nhìn một chút, tiểu yêu tử điệp quý khí kia có dám nói gì không.

Hành động của các tu sĩ đều hết sức nhanh chóng, không đến hai khắc đồng hồ, khảo nghiệm bè trúc đã chuẩn bị kết thúc, trong đó lại có một vị tán tu thành công thấp sáng Lư Ly Đăng.

Y Vũ thấy đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết chậm chạp không có hành động, cho rằng mấy người muốn buông tay, trong nội tâm lập tức dâng lên một trận khoái ý, vì vậy dùng linh lực nâng cao giọng nói nói với mấy người.

“Hiện thời ta đứng ở chỗ này, chắc hẳn các người thất vọng đến cực điểm đi, vẫn là đang cảm thán trong lòng, linh trúc này cũng có lúc mất mùa, thế nhưng cho phép ta thấp sáng chén nhỏ. Vài vị đến đều đến, vì cái gì không lên thử một lần, vẫn là sợ mất mặt mũi?”

Khúc mắc giữa Y Vũ và mấy người Nguyễn Thanh Tuyết có không ít người nhìn trong mắt, giờ lời Y Vũ vừa ra khỏi miệng, mấy người Nguyễn Thanh Tuyết tự nhiên là bị chú ý. Trước đây không lâu, tử điệp kia còn nói chuẩn xác, hoa mẫu đơn mất phẩm tính, bị hoa sen khiển trách, hiện thời người ta lại leo lên bè trúc có linh trúc danh xưng tứ quân tử.

Long Tiểu Chi cũng không hiểu Y Vũ leo lên bè trúc như thế nào, trúc sở dĩ được gọi là tứ quân tử, tự nhiên có phẩm tính và cốt khí, bè trúc có thể tự chủ quyết định người được chọn, giải thích rõ nó có trí khôn và tư duy nhất định.

Hoang mang như Long Tiểu Chi có khối người, dù sao chỉ cần tu sĩ có chút lịch duyệt và tu vi cũng có thể nhìn ra được Y Vũ này tu cũng không phải là con đường sáng sửa gì.

Ngược lại là Phàm Tâm, niệm câu ngã phật từ bi, trong mắt trong suốt, tựa như hiểu gì đó, giọng nói có vài phần cảm khái và thương cảm.

Mặc kệ thế nào, mấy người cuối cùng là phải thử một lần. Vì vậy, dưới ánh mắt hoặc mong đợi, hoặc đùa cợt của mọi người, Phàm Tâm, Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu, còn có một con tiểu yêu tử điệp, dần dần dựa vào gần bè trúc.

Phàm Tâm dẫn đầu hành động, thoải mái bước lên bè trúc, Lư Ly Đăng cũng đồng thời sáng lên toàn bộ, bốn chén Lư Ly Đăng nhỏ bao phủ bè trúc, tỏ ra u tối đến cực điểm.

Chúng tu sĩ thấy vậy ào ào cảm khái không hổ là Phàm Tâm, đồng thời cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thân là phật tu, dù là khí chất hay là phẩm chất của Phàm Tâm đều không thể bắt bẻ, lại có công đức kim quang hộ thể, có thể được linh trúc công nhận không gì đáng trách.

Theo sát phía sau, Nguyễn Thanh Tuyết cũng bước lên bè trúc, nhưng khiến người ta mở rộng tầm mắt là, bốn chén nhỏ Lư Ly Đăng chẳng những thấp sáng toàn bộ, hơn nữa hào quang tỏa sáng, ánh sáng lung linh, chiếu sáng nửa bên Kính Đàm.

Hào quang Lư Ly Đăng vừa mới dập tắt, lại theo Hoa Vũ Lâu đi lên mà thấp sáng toàn bộ lần nữa, theo sát phía sau, tiểu yêu tử điệp cũng bay vào bình phong bè trúc, bốn chén nhỏ Lư Ly Đăng cũng tỏa hào quang bốn phía.

Chúng tu sĩ đã bị nghi vấn làm hồ đồ, tiêu chuẩn bề trức này chọn người quả nhiên là hay thay đổi, khiến người ta tìm không thấy quy luật.

p/s: tiêu chuẩn chọn đồ đệ của Hiên Khâu Thiên Giác khá là đáng khen ngợi chứ nhỉ? Mỗi người đều được trức - một trong tứ quân tử - công nhận hết kìa.

Trức

Trức đại diện cho mùa hạ. Trức trong tiếng Hán chỉ loài tre nói chung chứ không phải cây tre ở Việt Nam. Cây trúc là một cây có thể sống nơi khô cằn, quanh năm xanh tốt, đốt ngay thẳng từ bé. Đốt thân cây tre thì đốt than của nó vẫn thẳng chữ không cong gãy.

Trức là biểu tượng của mẫu người quân tử bởi loài cây này tuy cứng mà vẫn mềm mại, dẻo mà không gãy, rỗng ruột như tính thần an nhiên tự tại. Cũng như một người quân tử, hoa trúc chết đứng chứ không rũ xuống như những loài hoa khác. Đây là hình ảnh hiếm thấy giữa đất trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vào đầm

Có lẽ do có Nguyễn Thanh Tuyết làm đệm trước, Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi thuận lợi thấp sáng Lư Ly Đăng cũng không có vẻ quá đột ngột, nhưng vẫn khiến người ta không ngừng hâm mộ như cũ.

So với các tu sĩ, đệ tử Mặc Đan Môn mới là người bị kinh hãi nghiêm trọng, nên biết, tuổi và bối phận của bề trức này ngay cả tông chủ đương nhiệm cũng không đuổi kịp, trức lại có danh xưng trong tứ quân tử, tự nhiên vô cùng thanh cao kiêu ngạo. Việc tất cả Lư Ly Đăng sáng lên tựa hồ đã là chuyện rất xa xưa.

Về mặt Y Vũ rất là đặc sắc, giống như bị người ta đánh một quyền lên mặt, một ngum tức giận chưa kịp ra hết đã lại bị chặn trở về, tư vị này tự nhiên không dễ chịu.

Sau khi tất cả tu sĩ thử một lần, mặc dù bề trức vẫn có chỗ trông, lại không có ai phù hợp điều kiện, vì vậy chỉ chờ mấy người chìm vào Kính Đầm.

Bề trức chậm rãi chìm vào hồ nước, Lư Ly Đăng ở bốn góc dưới linh lực không ngừng của mấy người phát ra ánh sáng xanh lá cây ổn định nhu hòa. Lồng bảo hộ hình tròn hiện ra màu xanh biếc hơi mờ, nước hồ Kính Đầm vô cùng trong suốt, ánh mắt rất rõ ràng.

“Vai vị đạo hữu có thể nghỉ ngơi, bình phong này có thể che chở cho con người hô hấp dưới nước, hơn nữa có một chút năng lực phòng ngự.” Người nói chuyện là đệ tử Mặc Đan Môn Mặc Thanh Hàn, là đệ tử tu vi cao nhất trong ba người vào nước.

Mặc Thanh Hàn lại giới thiệu sơ lược hai người khác, hơn nữa nói quá trình ủy thác một lần. Sau khi đến đáy đầm, căn cứ tình huống linh lực mọi người tiêu hao, bề linh trức sẽ dừng lại dưới đáy đầm một đoạn thời gian, sau đó quay về. Mặc Thanh Hàn nói xong, người trên bề trức rơi vào im lặng.

Long Tiểu Chi nằm trên lồng bảo hộ hơi mờ, mở to mắt to xem đáy đầm càng ngày càng gần, năng vẫn không quên đôi mắt đã thú kia.

Nguyễn Thanh Tuyết tiến lên, muốn bắt Long Tiểu Chi trở về, trên bề trức này mặc dù chỉ có mấy người, nhưng quan hệ phức tạp, mục đích Mặc Đan Môn không rõ, tán tu kia cũng không quen biết, Y Vũ lại không cần phải nói.

“Còn không xuống sẽ dính trên đó.” Nguyễn Thanh Tuyết vừa gỡ Long Tiểu Chi xuống, vừa bắt đầu dĩ cười nói.

Long Tiểu Chi nhướng mày lên, chăm chú nhìn ba người Nguyễn Thanh Tuyết hỏi. “Các người không có cảm giác kỳ lạ sao? Bề trức càng sâu, lại càng không thoải mái.”

Kính Đầm sâu hơn ba ngàn thước, lúc này bề trức xuống không đến một nửa, cho dù cũng không ở trong nước, loại sức nổi đó đã hết sức rõ ràng, tốc độ bề trức trầm xuống đã dần chậm lại.

“Tiểu hữu không cần phải lo lắng, đây chỉ là do sức nổi đặc biệt của Kính Đầm tạo thành, bề linh trức có thể triệt tiêu một bộ phận, nhưng chúng ta cũng phải chịu một bộ phận.” Mặc Thanh Hàn tỉnh táo giải thích.

Y Vũ khó được im lặng, tâm thần năng có chút không tập trung, lại không nói ra, lúc này nghe Mặc Thanh Hàn giải thích cũng chỉ là gật gật đầu.

“Thật như thế sao?” Tán tu vẫn không mở ra miệng kia đột nhiên hỏi. Sau đó đưa ngón tay chỉ xuống đáy đầm. “Dưới đáy đầm giống như có thứ gì đó.”

Tán tu này mặc trường bào màu xám, đầu mang mũ trùm, toàn bộ mặt mũi đều bọc lụa đen, thấy không rõ dung mạo, giọng mang theo vài phần lạnh lẽo, lại không thể nghi ngờ là một nữ tử. “Ta gọi là Tây Tịch Nguyệt, dịch là thủy triều theo mặt trăng phương tây, trời sinh khả năng biết trước rất mạnh.”

Năng lực biết trước của tu sĩ là một năng lực rất huyền diệu, loại năng lực này đơn thuần trời sinh, hơn nữa vô cùng khó khống chế.

“Nếu như người thật sự dự cảm thấy nguy cơ, vì sao còn muốn theo xuống?” Y Vũ hoài nghi hỏi, dù sao năng lực biết trước quá hiếm thấy, hơn nữa bề ngoài tán tu này quả mức kỳ quái .

Tây Tịch Nguyệt lạnh lùng nói.”Cầu phú quý trong nguy hiểm, cơ duyên lớn thường kèm theo nguy cơ lớn, muốn thuận buồm xuôi gió cần gì phải tu tiên?”

Trong lúc nói chuyện, bề trúc lại chìm xuống không ít. Lúc này trên Kính Đàm, tu sĩ cũng đang nhìn đáy đầm, nước hồ trong suốt, bị ánh sáng màu xanh lá của bề trúc bao phủ.

Trên bề trúc, trong lòng mấy người lo sợ bất an, tốc độ chìm xuống càng thông thả lại liên tục vững vàng, mà đang lúc cách đáy đầm không đủ trăm thước, bề trúc dừng lại .

“Chuyện gì xảy ra? Lưu Ly Đẳng vẫn sáng, linh lực vô cùng sung túc, chẳng lẽ là sức nổi quá lớn?” Bỗng nhiên xảy ra sự cố, đột nhiên Y Vũ nghiêm nghị chất vấn, chẳng biết tại sao, tâm trạng Y Vũ có chút kích động, mồ hôi lạnh đọng trên mặt, hình như vô cùng sợ hãi.

Bề trúc dừng lại, mấy người mặc dù không hiểu, nhưng không ai rối loạn như Y Vũ.

“Không phải là sức nổi, bản thể bề trúc cũng là linh thực, gốc hoa mẫu đơn kia cũng vậy, Cửu Cảnh Kim Liên ở đáy đầm.” Long Tiểu Chi mở miệng nói ra, đồng thời đưa ngón tay chỉ đáy đầm.”Hơn nữa có linh thú bảo vệ.”

Khiến Long Tiểu Chi không hiểu là, Cửu Cảnh Kim Liên này đến cùng có phẩm chất gì ? Lại có thể không đếm xỉa chủng tộc, sinh ra uy áp với cả mẫu đơn, linh trúc, Tử Chi, quả kỳ lạ.

Có lẽ là bởi vì bề trúc cách đáy đầm gần quá, có lẽ là bởi vì Long Tiểu Chi vạch trần huyền cơ dưới đáy đầm, cát trắng dưới đáy đầm Kính Đàm tựa như chuyển động, bề trúc như bị dọa sợ, bỗng nhiên tỏa sáng rực lên.

Chính vì phạm vi ánh sáng xanh lá cây mở rộng, mấy người trên bề trúc mới có thể thấy rõ thứ đang chuyển động trên cát trắng. Dưới ánh sáng xanh biếc của linh trúc, một con giao long màu sắc không khác cát trắng hình thể khổng lồ đang chiếm giữ đáy đầm.

Giao long toàn thân trắng bạc, lớn chừng hai người ôm hết, thân thể cuộn thành hình xoắn ốc. Hình như là bị bề trúc kích động, chậm rãi mở mắt, đồng tử màu tím lạnh như băng không tình cảm chút nào nhìn chằm chằm mấy người trên bề trúc.

Long Tiểu Chi phát hiện, đôi mắt này lớn hơn lúc nhìn từ trên Kính Đàm nhiều, cũng lạnh hơn nhiều.

Mấy người trên bề trúc không khỏi hít thở chậm dần, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, ở nơi này nào có Long Thổ Châu! Đây rõ ràng là giao sắp hóa rồng, trên đầu không lồ của ngân giao đã có hai chỗ gồ lên, đúng là dấu hiệu sắp hóa thành rồng.

“Vì sao nó không công kích?” Giằng co trung, không biết là ai nhỏ giọng hỏi.

Linh thú càng mạnh mẽ thì ý thức lãnh địa càng mạnh, Long tộc càng là như vậy, tại sao con giao long này chỉ nhìn bọn họ, lại không có dấu hiệu di động .

Ánh mắt của mấy người không tự chủ được chuyển qua dưới thân ngân giao, lại chưa từng nghĩ, cử động này như đụng phải nghịch lân của ngân giao, sự hung ác trời lên trong mắt tím của ngân giao, răng nanh sắc bén trong miệng lộ rõ ra, một tiếng gầm thét đinh tai nhức óc truyền đến từ đáy đầm, trong nháy mắt vang dội chân trời.

Nước hồ Kính Đàm gợn sóng xoay tròn, bề trúc kịch liệt lay động, vài người nhất thời bị chấn động đến mức hai lỗ tai điếc lại, dưới chân không vững, may mà tiếng kêu của giao long bị bình phong linh trúc triệt tiêu một bộ phận, nếu không khoảng cách gần như thế, dưới nguyên anh sợ là sẽ trực tiếp thất khiếu chảy máu.

Đáy đầm nguy cơ trùng trùng, trên đầm nước cũng loạn thành một đoàn, giao long xuất hiện, thét dài điếc tai, Kính Đàm sóng lớn cuộn cuộn trong nháy mắt đánh chúng tu sĩ trở tay không kịp, thậm chí có không ít tu sĩ tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu trong Kính Đàm trực tiếp bị chấn động choáng váng.

Phản ứng nhanh nhất làm trưởng giả Mặc Vân của Mặc Đan Môn cái kia, cùng với tán tu Lạc Phong Tử, hai người đều là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ , lịch duyệt và kiến thức khiến bọn họ không đến mức luống cuống tay chân, nhưng giao long dưới đáy đầm, bọn họ ở trên bờ, muốn giúp lại có tâm mà không có lực.

“Thật không thể tưởng được, đáy đầm này thế nhưng có một con ngân giao, con mắt màu tím tiêu yêu tử điệp nói nhìn thấy lúc trước, chắc hẳn là ngân giao này, lần này phiền rồi .”

“Long Thổ Châu chỉ sợ là sớm đã bị giao ăn mất, hiện thời sắp hóa rồng, Cửu Cảnh Kim Liên sẽ không bị nó ăn luôn chứ, cho nên chúng ta tìm lâu như thế cũng không được.”

Tu sĩ thấy đáy đầm nổi lên dị tượng, lập tức cảm thấy lo lắng cho mấy người , cũng có người như cũ chưa từ bỏ ý định với Cửu Cảnh Kim Liên , đương nhiên, cũng có tu sĩ tự biết không địch lại nhanh chóng rời khỏi, rất sợ giao long lao ra khỏi Kính Đàm đại khai sát giới.

Nước chảy dưới đáy đầm Kính Đàm vô cùng hỗn loạn, bề trúc chở mấy người muốn rời khỏi, ba người Mặc Đan Môn cũng biết nhiệm vụ vô vọng, gấp

rút chuyển vận linh lực thao túng bề trúc lên cao, linh trúc đã có trí khôn nhất định, không cần mệnh lệnh, đã tự động lên cao, cũng may ngân giao kia mặc dù bị chọc giận, lại chiếm giữ dưới đáy đầm không có dấu hiệu di động như cũ.

“Cửu Cảnh Kim Liên!” Bỗng nhiên, giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ của Y Vũ vang lên, ngân giao không chịu rời khỏi đáy đầm, điểm này rất kỳ lạ, cho nên Y Vũ luôn chú ý vị trí bên dưới ngân giao, phương thức ngân giao cuộn mình dưới rộng trên hẹp, chính giữa rõ ràng có không gian trống.

“Đừng quay đầu! Lập tức rời khỏi!” Giọng nói Phàm Tâm lập tức truyền đến, vài người nhất thời bị nước lạnh dội vào đầu, thanh tỉnh lại, vị trí kia rõ ràng là nghịch lân của ngân giao, cho dù Cửu Cảnh Kim Liên thật ở dưới ngân giao, bọn họ cũng không có năng lực đạt được, cơ duyên lớn hơn, cũng không thể không tự lượng sức, thực lực ngân giao này, chỉ sợ hai tu sĩ xuất khiếu kỳ trên đầm liên thủ cũng không địch lại.

Mặc dù mấy người khác chế động tác cúi đầu xem, nhưng hiển nhiên ngấp nghé liên tiếp đã triệt để chọc giận ngân giao, thân thể khổng lồ dài đến hai ba mươi thước của ngân giao giống như một tia sét, tốc độ cực nhanh, mấy người căn bản không thể nắm giữ, lại càng không cần phải nói tránh né.

Lập tức, trong Kính Đám truyền đến một tiếng vang khổng lồ, nước hồ vừa mới yên lặng ầm ầm nổ tung, màn nước văng lên cao cao đầy không ít tu sĩ đến trên bờ.

Trong đầm, bề trúc thể nhưng cứng rắn chịu cú đánh của ngân giao, chỉ là nước hồ xoay tròn cuốn bề trúc vào dòng loạn lưu, bề trúc chẳng những không nổi lên, ngược lại chìm xuống lần nữa.

Người trên bề trúc còn chưa đứng vững, đuôi to mang sức mạnh khổng lồ lại rầm một tiếng đâm vào bình phong màu xanh biếc, lần này bề trúc bị đánh hung hăng va vào thạch bích màu bạc của Kính Đám.

“Tiếp tục thế này không được, cho dù bề trúc chịu đựng được, linh lực của chúng ta cũng sẽ tiêu hao hết rất nhanh.” Hai lần công kích, người trên bề trúc rõ ràng cảm thấy linh lực của mình hao hết hơn phân nửa, chỉ sợ lại đến mấy lần, bọn họ sẽ tự sụp đổ.

“Thật sự là Cửu Cảnh Kim Liên!” Giọng Y Vũ vang lên lần nữa, đồng thời ánh mắt còn nhìn về Cửu Cảnh Kim Liên vì ngân giao chuyển động mà lộ ra.

Hiện thời, không cần Y Vũ nhắc nhở, dù là người trên bề trúc, hay là tu sĩ trên bờ, đều đã phát hiện chân thân của Cửu Cảnh Kim Liên. Dưới ánh sáng vàng kim rực rỡ tươi đẹp chói mắt kia, toàn bộ kim liên trên mặt Kính Đám thể nhưng ảm đạm thất sắc, đó là một tư thái tuyệt đối bao trùm, chênh lệch không phải dựa vào số lượng có thể đền bù.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Một đường sinh cơ

Cửu Cảnh Kim Liên vừa ra, trên Kính Đám, trong cả dãy núi, đã thành một mảnh biển vàng kim, không trách được ngân giao kia cố sống chết canh giữ đáy đầm, hóa ra là dựa vào hình thể khổng lồ để che giấu và áp chế ánh sáng của kim liên.

Hóa ra Cửu Cảnh Kim Liên lại mọc ở đáy đầm, khó trách bọn họ tìm kiếm lâu như vậy cũng tìm không ra tung tích, chỉ là ngân giao này quả thực khó đối phó, tu sĩ ở đây không ai có thể khám phá tu vi của nó, hướng chỉ, đối với linh thú mà nói, chỉ cần dính vào một chút huyết mạch Long tộc, lực công kích và lực phòng ngự đều tăng lên gấp mấy lần.

Ngân giao này hiện thời là thời kỳ hóa rồng máu chốt, vì Cửu Cảnh Kim Liên, chỉ sợ sẽ liều lĩnh đánh cược.

Mặc Vân và Lạc Phong Tử đã lên vào đầm, nhưng thường ngày Kính Đám đã vô cùng khó có thể lặn xuống, hướng chỉ hiện giờ nước chảy hỗn loạn, lại là không có cách.

Còn trên bề trúc, mấy người lại nỗ lực chống chọi với một kích của ngân giao, nếu như không nhờ có bề trúc giúp đỡ, bọn họ chỉ sợ sớm bị giao long xé thành mảnh nhỏ.

“Hạ bình phong che chở xuống đi, giờ chỉ có thể phân tán thoát ra, tiếp tục như thế chỉ có thể toàn quân bị diệt!” Là giọng nói lạnh như băng của Tây Tịch Nguyệt, nhưng ngoài dự đoán mọi người, vậy mà nghe không ra có bao nhiêu hoảng loạn.

“Không sai, bỏ bình phong che chở đi, sống sót toàn bộ dựa vào bản lĩnh và vận khí từng người.” Y Vũ nỗ lực đứng vững, phụ họa lên tiếng. Bản thể của năng là linh thực, năng lực thích ứng trong nước mạnh hơn linh thú và nhân loại, hơn nữa Cửu Cảnh Kim Liên cũng là linh thực, không chừng sẽ thân cận mình. Lúc kích động lại sợ hãi này Y Vũ hiển nhiên đã quên, Long Tiểu Chi đã từng nói thế nào.

“Không rút bình phong che chở cũng không được, linh lực của bề trúc đã không đủ để duy trì, còn mong chờ vị từng người thoát đi.” Tiếng Mặc Thanh Hàn vừa dứt, bề trúc đã biến mất, co lại thành tay cờ bàn tay, được Mặc Thanh Hàn thu hồi.

Hiện giờ biến thành cục diện cũng không trách được Mặc Đan Môn, hiển nhiên Mặc Đan Môn cũng không biết chuyện ngân giao, nếu không sẽ không không chuẩn bị gì đã đi vào đáy đầm.

Bình phong che chỗ biến mất quá đột nhiên, vài người nhất thời bị nước hồ vây quanh, cũng may thân có tu vi, không xảy ra tình huống sắc nước.

Bề trức biến mất, ngân giao lại không dùng công kích. Nước trong đầm loạn lưu khiến người ta hành động khó khăn, cho dù có sức nổi khổng lồ cũng không thể bị cuốn lên cao.

Long Tiểu Chi sớm đã bị Hoa Vũ Lâu một phát bắt được nhét vào trong vạt áo trước ngực.

Trong nháy mắt mọi người vào nước, ánh sáng lạnh trong mắt tím của ngân giao lóe lên, đột nhiên dường như sợ bị trộm mất Cửu Cảnh Kim Liên, thế nhưng bơi về đáy đầm, một lần nữa chiếm giữ, giấu Cửu Cảnh Kim Liên đi, đồng thời trong miệng bắt đầu chuẩn bị điện quang màu tím.

Đó là! Long tức!

Một suy nghĩ không tương đồng thời xuất hiện trong lòng mọi người, long tức là thủ đoạn công kích đặc biệt của Long tộc, căn cứ chủng loại bất đồng, long tức cũng có rất nhiều loại, nhưng mỗi một chủng loại đều có lực công kích vượt cấp.

Lực công kích hung hãn như thế tự nhiên có yêu cầu rất cao với độ tinh khiết huyết mạch, con ngân giao này sắp hóa rồng, nhưng cho dù hóa rồng cũng không phải chân long, làm sao có thể thi triển được?

Trong các tu sĩ, sợ là không có mấy người thật sự gặp qua Long tộc, càng không cần nói tới long tức, nhưng cho dù chưa từng thấy, lực sát thương kinh khủng kia vẫn có nghe thấy. Trên Kính Đầm, tu sĩ lập tức như kinh hãi bay tứ tán, nhanh chóng rời xa Kính Đầm.

“Người điên kia! Không muốn sống nữa!” Mặc Vân phỉ sức thoát khỏi Kính Đầm lên bờ, trước mắt lại xẹt qua một bóng dáng, chỉ thấy Lạc Phong Từ chẳng những không lui, ngược lại một đầu đâm vào Kính Đầm.

Vừa nãy tốc độ của Lạc Phong Từ đã khiến Mặc Vân ý thức được, Lạc Phong Từ chỉ sợ đang trước ngưỡng cửa đột phá xuất Khiếu kỳ, người này quả nhiên điên cuồng, người thường nếu là như vậy, phần lớn sẽ tìm một chỗ bé quan, đánh thẳng vào bình phong lên cấp, Lạc Phong Từ này chẳng những đi ra ngoài mạo hiểm, còn đi chịu chết.

Trong hồ, mấy người đã gặp tuyệt cảnh, không nghĩ tới ngân giao này thế nhưng có thể thi triển long tức, mà vô cùng không khéo, ngân giao này là thuộc tính lôi, trong long tức từ có chứa sấm sét, chỉ sợ long tức vừa ra, trong Kính Đầm này chỉ sợ lại không còn đường sống, khó trách nó phải về đến bên cạnh Cửu Cảnh Kim Liên, trừ đề ngừa Cửu Cảnh Kim Liên bị trộm đi, còn phòng ngừa Cửu Cảnh Kim Liên bị long tức làm hỏng.

Nước hồ không bị ngân giao khuấy, nước chảy loạn ít hơn, nhưng ngay cả như vậy, lấy tốc độ bọn họ cũng không thể nào chạy ra khỏi Kính Đầm trước khi long tức thi triển.

Long Tiểu Chi thật vất vả tựa đầu xuống điều chỉnh mình xong, từ tà áo Hoa Vũ Lâu thò ra cái đầu nhỏ, tu vi Hoa Vũ Lâu yếu nhất trong mấy người, nhưng hắn có một sư huynh tốt, Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm liên tục di chuyển xung quanh Hoa Vũ Lâu, vì hắn chặn lại không ít mạch nước ngầm.

“Tiểu Chi!” Động tác rất nhỏ trước ngực đương nhiên Hoa Vũ Lâu phát giác được, nhưng hắn không nghĩ tới Long Tiểu Chi thế nhưng leo ra khỏi tà áo của hắn, chạy ra ngoài, vô ý hô lên, lại đã quên mình trong nước, thiếu chút nữa bị sặc.

Long Tiểu Chi quạt cánh, phát hiện cánh trong nước có tác dụng hơn hai tay ngăn nhỏ nhiều. Tốc độ Long Tiểu Chi rất nhanh, một mặt là bởi vì hình thể năng năng, một mặt tự nhiên cũng là bởi vì bản thể là linh thực.

Nếu đã không cửa lên cao, vậy chỉ có thể nhập đáy đầm tìm đường sống, hơn nữa Long Tiểu Chi phát hiện, tán tu kia và Y Vũ không biết lúc nào không thấy, nước hồ Kính Đầm trong suốt, nếu như hai người kia còn ở đây, nhất định có thể thấy được.

Hiện thời đã bất chấp rất nhiều, uy áp Long Tiểu Chi kia chưa bao giờ thi triển ra ngoài đột nhiên bộc phát ra trong thân thể nhỏ nhỏ của nàng kia, uy áp tới thượng đòi đòi mệnh mạng cuộn cuộn lập tức trải rộng đáy đầm. Uy áp chỉ trong một cái chớp mắt ngăn người đã được thu lại, Long Tiểu Chi đã cảm nhận được vị trí của Y Vũ, thế nhưng ba trăm thước dưới đáy đầm!

Nước sinh mộc, mộc khắc thổ, cát dưới đáy đầm liên tục chuyển động, thậm chí phiêu bạt theo gợn nước, Long Tiểu Chi hóa ra móng tay sắc bén của Tầm Dược Thử, một móng vuốt cào xuống, kết quả lại ra ngoài dự đoán.

Lúc nguy cấp, Long Tiểu Chi dùng toàn lực, lại chưa từng nghĩ, cát trắng này chỉ có một tầng rất nông, dưới đáy đầm dĩ nhiên là trống không, Long Tiểu Chi trực tiếp nhào vào, độ dày cát còn không cao bằng Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi trực tiếp ngã vào.

Không gian dưới mặt cát hoàn toàn tương phản với Kính Đầm, trong không gian chẳng những không có nước, hơn nữa trọng lực rất lớn, cơ hồ là hút người xuống dưới. Nếu như không nhờ có cánh, Long Tiểu Chi cảm thấy mình nhất định sẽ ngã thành bánh thịt.

Long Tiểu Chi liều mạng quạt cánh, muốn bay đến trên cát trắng mệnh mạng thông báo cho mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, lại kinh ngạc phát hiện, một tầng cát rõ ràng thật mỏng trước mặt thế nhưng làm thế nào cũng đào không ra!

Long Tiểu Chi gấp cơ hồ muốn xoay quanh vòng, không quan tâm ngó ngang một đầu đâm vào đi, hai cánh tay mập cơ hồ hóa thành tàn ảnh đào cát. Mặc dù liên tục không có đào ra đầu, cũng may rất nhanh, một cái đầu quen thuộc xuất hiện trước mặt Long Tiểu Chi, với gương mặt to đột nhiên xuất hiện, Long Tiểu Chi bị dọa một móng vuốt cào lên.

Hoa Vũ Lâu kêu đau một tiếng, còn chưa thấy rõ Long Tiểu Chi, mắt đã bị một đôi cánh màu tím che kín.”Tiểu Chi, mau buông lỏng tai ta ra.”

Long Tiểu Chi biết mình bắt sai người, thấy là Hoa Vũ Lâu tự nhiên muốn giúp đỡ, vì vậy không chút suy nghĩ nắm lỏng tai Hoa Vũ Lâu kéo vào trong.

Cơ hồ đồng thời, gần Hoa Vũ Lâu ào ào xuất hiện vài người khác, kể cả Nguyễn Thanh Tuyết, Phạm Tâm và ba tu sĩ Mặc Đan Môn kia.

Mọi người giống như Long Tiểu Chi đồng dạng, rất dễ dàng lướt qua mặt cát, rơi vào đáy đầm. Lúc mấy người mới vừa lộ ra đầu Long Tiểu Chi cũng đã lên tiếng nhắc nhở bọn họ đừng không.

Trong mấy người này chỉ có Hoa Vũ Lâu là Luyện khí kỳ, những người khác được nhắc nhở, thời khắc vừa mới rơi vào đáy đầm đã sử dụng phi kiếm, mặc dù trọng lực thật lớn, lại không trực tiếp té xuống.

Còn Hoa Vũ Lâu, cánh màu tím trên lưng Long Tiểu Chi trong nhảy mắt biến lớn, hai mảnh cánh bướm màu tím không lồ mở ra chừng hai thước. Long Tiểu Chi hít sâu nín lấy cổ áo Hoa Vũ Lâu, lại cảm thấy bù không được trọng lực như cũ, chỉ có thể làm chậm tốc độ rơi xuống.

Mấy người còn lại cũng là như thế, vốn trên bề mặt đã tiêu hao hơn phân nửa linh lực, lại dừng lại trong Kính Đàm, cuối cùng lại là chịu đựng sức nổi khổng lồ rơi vào đáy đầm, hiện thời sức nổi đột nhiên chuyển thành trọng lực, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Mượn ánh sáng trước mắt, mấy người quan sát tình huống trong không gian đáy đầm, một liếc nhìn xuống lại ào ào chịu rung động thật lớn, cho dù là Long Tiểu Chi ghen đỏ mặt cố gắng vỗ cánh cũng bị cảnh tượng dưới đáy đầm làm kinh ngạc mở to hai mắt.

Dưới đáy Kính Đàm, không gian cực kỳ rộng lớn, cát trắng kéo dài khuếch tán thế nhưng không nhìn thấy giới hạn, bản thân hạt cát phát ra ánh sáng màu bạc, dường như một mảnh bầu trời màu bạc .

Dưới bầu trời màu bạc, là một mảnh không gian rộng lớn , xem ra không chỉ là Kính Đàm, chỉ sợ này cả đoạn phía dưới sơn mạch Hằng Đoạn đều bị bao phủ.

Trong không gian dưới đất khổng lồ này, một tòa thành trì cổ xưa dường như đã ngủ say ngàn năm sừng sững bất động, giống như cự thú đang ản núp , hùng vĩ, chừng chực mà hùng hậu.

Thành cổ tắm trong ánh sáng bạc mà cát trắng phát ra , lầu các cao thấp thể hiện phồn thịnh trước đây nó đã từng có, tường xanh ngói đỏ, đá xanh lát đường, thậm chí chỗ giấy dán trên cửa gỗ chạm trổ cũng hoàn hảo không tồn hao gì.

Đầu đường cuối ngõ, còn có gian hàng đặt đầy đường của người bán hàng rong, một cái tiếp một cái, thấy cảnh này, bên tai thậm chí có thể vang lên tiếng người bán hàng rong cao thấp thét to.

“Chỗ đó có người.” Giọng Hoa Vũ Lâu rất nhẹ, như sợ làm bừng tỉnh tòa thành cổ đang ngủ say này.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thành cổ

Hình như dưới Kính Đàm đối diện cửa thành thành cổ, vị trí mấy người đã vô cùng gần mặt đất, chỉ thấy trên tường thành, cứ cách một đoạn, như được sắp xếp sẵn mà có võ tướng mặc khôi giáp màu đen đứng thẳng, tay võ tướng cầm Phụng Thiên Họa Kích, trên mặt mang mặt nạ bằng sắt màu đen, chỉ có vị trí đôi mắt có hai điểm trống rỗng đen ngòm.

“Đây là người thật sao?” Một tu sĩ của Mặc Đan Môn nhỏ giọng hỏi. Những võ tướng này vẫn không nhúc nhích, ngực cũng không phập phồng vì hô hấp, dường như khung sắt được áo giáp dựng lên.

“Là người thật, các người xem tay bọn họ cầm binh khí, hiển nhiên chết đã lâu.” Nguyễn Thanh Tuyết quan sát vô cùng cẩn thận, □□ ở bên ngoài tay những võ tướng này đã mất nước, ở trong hoàn cảnh không có nước biến thành màu nâu đen, làn da bó chặt xương cốt, giống như bộ xương, tay nắm vũ khí lại vẫn có vẻ dày rộng mạnh mẽ.

Vị trí mấy người hạ xuống ở trước cửa thành, trên cửa thành như có người dùng đầu bút lông bên nhọn khắc hai chữ to: Cổ Mạch!

Hai chữ kia không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, hiện thời nhìn lại chữ bằng bút cứng cáp mạnh mẽ như cũ, mỗi chữ mỗi nét đều phẳng phát được người dùng kiếm phong bố cục mà thành.

Mấy người chậm rãi rơi xuống đất, mũi chân Hoa Vũ Lâu vừa mới chạm mặt đất, Long Tiểu Chi đã chống đỡ không nổi, cánh biến mất, tự động hóa thành áo choàng nhỏ, cả người vô lực từ trên xuống cổ áo Hoa Vũ Lâu.

Phạm Tâm ở sau lưng Hoa Vũ Lâu, thấy vậy lập tức duỗi tay đón Long Tiểu Chi. Từ lúc vào đây, cho tới bây giờ đứng trước cửa thành cổ thất lạc này còn chưa tới một canh giờ, mấy người lại đều trải qua cánh cửa sinh tử, hiện giờ bình tĩnh lại, thật sự là hoàn toàn không còn sức lực.

“Tiểu Chi không có sao chứ.”

“Tiểu Chi không có sao chứ.”

Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu lập tức xông tới, chỉ thấy Long Tiểu Chi mềm mại nằm sấp nằm sấp sau đó ngóc thẳng đầu trong lòng bàn tay Phạm Tâm, mắt to gần muốn khép kín, trong miệng còn nhát quyết không tha vô lực châm chọc.”Người đích xác quá nặng.” Nói xong ngã sấp trên tay Phạm Tâm lập tức ngủ mất.

Ba người nhất thời dờ khóc dờ cười, Phạm Tâm giờ cao lồng bàn tay, dùng linh lực kiểm tra Long Tiểu Chi.”Không có việc gì, chỉ là linh lực tiêu hao quá độ, khả năng tiến hóa cánh thành lớn đối với tử điệp ấu sinh kỳ là vô cùng khó khăn, nhưng đây này cũng là cơ duyên của nàng, ít nhất nàng về sau tỷ lệ đi vào kỳ trường thành gia tăng.”

Đúng như Phạm Tâm đã nói, tâm trạng tu hành là nhân tố rất mấu chốt, lúc người chưa bước ra một bước, tất cả mọi thứ không biết đều là vật cản. Long Tiểu Chi có thể trong lúc khẩn cấp mà tiến hóa cánh, đã là vượt qua một đạo tâm cảnh.

Nguyễn Thanh Tuyết cảm ra một cái chén ngọc khác mà mình chuẩn bị, bên trong trải sẵn chăn nệm mềm mại, phía trên còn có một áo ngủ bằng gấm lớn chùng chiếc khăn tay.

“Nhị sư huynh, huynh chuẩn bị lúc nào?” So với Nguyễn Thanh Tuyết tí mị, Hoa Vũ Lâu lập tức cảm thấy tự ti mặc cảm, hẳn cảm thấy mình đã vô cùng để ý Tiểu Chi, dù đi nơi nào cũng không quên sưu tầm nỷ thực cho tiểu tử điệp nhà mình, lại không chu đáo bằng Nguyễn Thanh Tuyết như cũ. Mà hiện thời, Tiểu Chi còn bởi vì linh lực mình tiêu hao quá độ, trong lòng Hoa Vũ Lâu chưa xót khó hiểu.

Nguyễn Thanh Tuyết vỗ vỗ bả vai Hoa Vũ Lâu.”Không nên suy nghĩ nhiều, đệ chi là còn đang trưởng thành.” Nguyễn Thanh Tuyết tin tưởng, chỉ cần qua vài năm, nhất định Hoa Vũ Lâu có thể trở thành một người ưu tú mà ti mị, điều hẳn cần chỉ là thời gian.

Hoa Vũ Lâu nghiêm túc gật gật đầu, đang lúc cảm động đột nhiên nghe Nguyễn Thanh Tuyết tiếp tục nói.

“Sư đệ, gần nhất có phải đệ ăn hơi nhiều hay không? Hình như béo lên.”

Hoa Vũ Lâu: “...”

Nhị sư huynh, huynh có phải bị thứ kỳ lạ gì nhập vào hay không, đây thật không phải phong cách của huynh.

Lúc ba nhân nói chuyện, ba người Mặc Đan Môn đứng một bên quan sát, thấy ba người Nguyễn Thanh Tuyết xem trọng một con tử điệp nho nhỏ như vậy thì khó tránh khỏi thấy lạ, nhưng nghĩ đến mình cũng nhờ con tử điệp kia mới có một đường sống, cũng lập tức thu lòng khinh thị.

“Thanh Hàn xin tạ ơn Nguyễn đạo hữu trước, ân cứu mạng, nhất định khắc sâu trong lòng.” Tính tình Mặc Thanh Hàn vô cùng trong trẻo lạnh lùng, việc này có quan hệ với linh căn của hắn, Mặc Thanh Hàn là hiện đảm nhiệm đệ tử duy nhất của môn chủ Mặc Đan Môn, là băng thuộc tính thiên linh căn, hơn nữa dung hợp Cửu U nghiệp hỏa, ngọn lửa bùng cháy đầy địa ngục trong truyền thuyết.

Theo sát Mặc Thanh Hàn, hai tên đệ tử Mặc Đan Môn khác Dư Thiên Tẩy, Dư Thiên Trần cũng cúi đầu thờ dài, cung kính biểu đạt lòng biết ơn với Nguyễn Thanh Tuyết, hai người này là huynh đệ cùng huyết thống, lại cùng là đệ tử nội môn của Mặc Đan Môn.

“Người ba vị cần cảm tạ là Tiểu Chi, nếu như không phải nhờ Tiểu Chi phát hiện không gian dưới đáy đầm này, cho dù có bích thủy châu, chi sợ cũng không làm nên chuyện gì.” Lúc này ở đáy đầm Kính Đàm, mắt thấy ánh sáng sấm sét trong miệng ngân giao tỏa ra rực rỡ, đột nhiên Long Tiểu Chi lại biến mất dưới đáy đầm.

Trên người Nguyễn Thanh Tuyết mang bích thủy châu mà trước khi đi Hiên Khâu Thiên Giác đưa cho, việc này rất tiện lợi cho bọn họ hành động trong nước, bích thủy châu chẳng những gánh chịu một bộ phận sức nổi Kính Đàm, cũng có một chút tác dụng dẹp loạn với mạch nước ngầm hỗn loạn.

“Hơn nữa tình huống hiện giờ, chúng ta cũng không thể xem như đã thoát khỏi khổ cảnh, ngân giao kia không theo chúng ta xuống, có lẽ chỉ là đang chờ đợi kim liên hoàn toàn trưởng thành, tình huống tốt hơn một chút chính là ngân giao không thể xuống, nhưng ngôi thành Cô Mạch chưa từng nghe qua này chi sợ cũng không phải là chỗ an toàn.” Nguyễn Thanh Tuyết tinh táo phân tích.

“Mặc dù ta cũng không hoàn toàn hiểu biết lịch sử nam cảnh, nhưng thành trì hùng vĩ như thế nếu như tồn tại, nhất định sẽ để lại một dấu vết khó xóa đi trong lịch sử, những võ tướng trên thành kia, người mặc khôi giáp, vũ khí cầm trong tay cũng có linh lực không ổn định, rõ ràng không phải là người phạm, hơn nữa tâm pháp và khẩu quyết sử dụng loại vũ khí Phương Thiên Họa Kích này phần lớn thất truyền, hiện thời người sử dụng lác đác lơ thơ.”

Phạm Tâm vô cùng tán thành phân tích của Nguyễn Thanh Tuyết, mấy người mượn thời gian tu chỉnh dùng linh đan tinh tọa khôi phục.”Trong phương diện sử tập, thư tịch phạt môn được cho là toàn diện, tiểu tăng cũng thường xuyên lật xem, nhưng trong vạn năm, chưa từng nghe qua vương triều hoặc tông môn dùng Phương Thiên Họa Kích làm vũ khí, hơn nữa cho dù là tu sĩ, đến tột cùng là loại tu vi nào mới có thể mở ra một không gian lớn như thế dưới son mạch Hằng Đoạn này?”

Một tòa thành dưới đất vốn là không thể tưởng tượng nổi, huống chi là xây dưới son mạch Hằng Đoạn nguy hiểm tầng tầng, cho dù nơi đây chỉ ngoài rìa dãy núi, cũng là nguy cơ trùng trùng.

Hơn nữa cửa thành lại nằm ngay dưới Kính Đàm, đáy đầm lại có Cừ Cảnh Kim Liên một con ngân giao có thể phát ra long tức công kích, thực lực như thế, chính là Tư Thủy thành tư sản cực hùng hậu của nam cảnh cũng không theo kịp.

“Bất kể thế nào, nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta còn cần mau chóng tìm kiếm lối ra khác.” Nguyễn Thanh Tuyết luôn cảm thấy ngôi thành Cổ Mạch này cho người ta ảo giác nó đang bị thương kêu khóc, khiến người ta có xúc động rơi lệ, cảm giác này đích xác không thể nói rõ.

Sáu người một yêu nghi ngời hời phúc một lát, cảm giác sức lực và linh lực đều khôi phục hơn phân nửa, Long Tiểu Chi cũng vãn về mắt bò dầy, không thể để người khác mang mình đi mãi, dù sao trong thành cổ này không biết có nguy hiểm hay không.

“Nếu như Tiểu Chi buồn ngủ, có thể tiếp tục an giấc ở chỗ này của ta.” Nguyễn Thanh Tuyết giờ ngón tay chỉ tà áo mình, nhìn mắt Long Tiểu Chi rung rung, gấp không ngừng, rất khó có người không mềm lòng.

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu, vô thức muốn bay lên, nhưng cánh vừa mới mở ra, mũi chân chĩa xuống đất, nhảy lên khỏi mặt đất, lập tức bị áp lực trầm trọng ngăn chặn, lại cảm đầu ngã về trong chén.

Hoa Vũ Lâu đưa tay nâng Long Tiểu Chi lên, đặt trên bờ vai mình. “Bay không nổi thì không cần cậy mạnh, ta mang ngươi.”

“Mới không phải, là không gian này giống như không bay được, ta mới không nặng.” Long Tiểu Chi níu lấy tóc Hoa Vũ Lâu giải thích.

Thấy vậy, Phạm Tâm giải thích. “Hắn là thành cổ này bố trí cấm chế bay trên không, cấm chế này ở một số thành trì lớn cũng có, chỉ có quân đội được phê chuẩn đặc biệt hoặc là người có thân phận đặc biệt mới có thể phi hành.”

Đứng dưới chân thành, mấy người mới phát hiện mình thật nhỏ bé, cửa thành này cao chừng hai ba mươi thước, độ dày tường thành cũng có sáu bảy thước, kim loại bóng loáng hiện ra màu đen trên cửa thành đúc thành hình mãnh thú lập thể, cửa thành mở rộng ra, dường như đang chờ đợi ai đó trở về.

Hai bên cửa thành, còn có hai tượng đá mãnh thú khổng lồ, ước chừng có ý trấn thủ cửa thành, mãnh thú hình thể khổng lồ, mắt hung tợn răng nanh sắc nhọn.

Dưới cửa thành còn đứng hai hàng võ tướng, vũ khí cũng không khác biệt người trên tường thành. Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ cơ hồ không nghe được của mấy người, đi giữa hai hàng võ tướng, có cảm giác bị đôi mắt như lỗ đen kia nhìn chăm chú.

“Tiểu Chi làm sao phát hiện dưới đáy đầm có không gian?” Bầu không khí quả thực quá im ắng, Hoa Vũ Lâu sợ Long Tiểu Chi quá khẩn trương, muốn dời đi sự chú ý của nàng, nếu không tóc mình khả năng sẽ bị kéo tọc hết.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng khụ một cái, buông một lọn tóc tay mình siết chặt, giọng nói nghe vô cùng trấn định. “Ta đứng lúc thấy hoa mẫu đơn biến mất trong lớp cát dưới đáy đầm, nhưng không nhìn thấy tán tu kia. Không nghĩ tới lớp cát dưới đáy đầm không dày, lại chỉ là có thể đi vào không thể ra, ta ở phía dưới cứ đào lên trên, liên tục đào mà không lộ đầu ra được, sau đó các người xuất hiện.”

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn nhìn gò má Hoa Vũ Lâu, trên đó còn có vài vết cào dài nhỏ, yên lặng cúi đầu xoay ngón tay, giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy.

Làm sao Hoa Vũ Lâu có thể không nhìn thấy Long Tiểu Chi lén lút, hẳn không để ý vết cào Long Tiểu Chi gây ra, nhưng đáng về ta không có làm chuyện xấu, ta thật biết điều của Long Tiểu Chi đích xác khó gặp, không khỏi muốn trêu chọc một phen.

Hoa Vũ Lâu đưa tay sờ sờ gò má mình, giọng nói có chút trầm trọng. “Tiểu Chi, ta biến thành thể này, sợ là phải tuổi già cô độc cả đời, ngươi phải chịu trách nhiệm, về sau lớn lên làm vợ cho ta nhé.”

Long Tiểu Chi nghe vậy, trong nháy mắt nhũn mày nhỏ, thậm chí còn nghiêm túc quan sát thương thế Hoa Vũ Lâu, giống như tin là thật. Những người còn lại cũng không nói ra, ào ào buồn cười, xem nào nhiệt, muốn xem bé tử điệt này cuối cùng sẽ làm sao.

Chỉ thấy Long Tiểu Chi rói rầm một trận, sau đó đưa ra tay mập tràn an vỗ vỗ gò má Hoa Vũ Lâu, giọng nói đều mang ba phần uất ức. “Ta không muốn làm vợ người đâu, về sau ta đường lão đưa tang cho người được không?”

“Phốc! Ha ha ha...” Không biết là ai nhịn không được trong nháy mắt cười ra tiếng.

Hoa Vũ Lâu cảm thấy mình dường như bị sét đánh trúng, trán tràn đầy hắc tuyến.

Long Tiểu Chi thấy vậy vụng trộm nghiêng đầu, lạng lẽ tránh đi ánh mắt mọi người, làm ra vẻ thâm trầm dùng quả đấm nhỏ che đi khóe môi, trong mắt to tràn đầy giao hoạt, ai bảo người trêu chọc ta!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Có biến

Hành động tự nhận là bí ẩn lén lút của Long Tiểu Chi tự nhiên không tránh được mắt mọi người, nhưng đáng về đặc ý còn kém vẩy đuôi của nàng quả thực khiến người ta không đành lòng chọc phá.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng cười liên tục, đồng thời cũng thấy hơi lo lắng, lấy phương thức nói chuyện phiếm này của Long Tiểu Chi, sau này làm thế nào gả ra ngoài đây? Nghĩ đến nhiều năm sau, một tu sĩ tác phong nhanh nhẹn biểu lộ cõi lòng với Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi lại muốn đường lão lo tang cho người ta, hình ảnh này quả thực không dám nghĩ!

Hiển nhiên nghĩ đến vấn đề này không chỉ có mình Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu bắt đầu đi vỗ trán, duỗi tay nắm áo choàng nhỏ của Long Tiểu Chi nhắc nàng lên trước mặt, giọng nói có chút nặng nề mở miệng.”Tiểu Chi à, xem ra phải cả đời cô độc đến lúc tuổi già không chỉ có mình ta, sau này ta chúng ta làm bạn đi!”

Long Tiểu Chi nâng cao ngực, khẽ ngửa đầu, giọng nói kiêu ngạo.”Cò trên mộ của con ta cũng cao hai thước rồi, cho nên sợ là không theo người được.”

Hoa Vũ Lâu “...”

Mấy người còn lại “...”

Lời nói này sao nghe được không được tự nhiên như thế ?

Vừa nói vừa đi, khoảng cách của mấy người tới cửa thành đã từ từ thu lại, Hoa Vũ Lâu đang muốn thả Long Tiểu Chi lên bả vai, đã thấy Long Tiểu Chi đột nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì Long Tiểu Chi được mang theo, ánh mắt vừa vắn ngược lại với mọi người .

“Cửa thành kia !” Mặc dù giọng nói Long Tiểu Chi sợ hãi vẫn cực lực cố gắng đưa cánh tay nhỏ chỉ về phía bọn họ vừa mới vào thành.

Mấy người còn chưa kịp quay đầu lại, lại nghe sau lưng đột nhiên phát ra tiếng gió! Còn kèm tiếng vật gì đó lung la lung lay kết... Kết... Tiếng vang, tiếng vang cực kỳ có lực xuyên thấu, dường như ngay trên đầu.

Cảm giác này vô cùng xấu, chẳng lẽ là cửa thành đóng ? Thành này hạn chế bay trên không, thành vừa đóng cửa, muốn đi ra ngoài sợ là vô cùng khó khăn.

Mấy người lập tức quay đầu, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi, cửa thành vẫn mở rộng ra như cũ , không di động một chút, nhưng quỹ dị những chỗ bọn họ vừa mới đi qua đang dần dần thay đổi trở nên rách nát xấu xí.

Trên tường thành loang lổ dấu vết, vết máu đỏ sậm cơ hồ nhuộm đỏ hết tường thành, tro bụi đen nhánh vì lửa cháy kèm theo tiếng gió vù vù bay ra đầy trời.

Càng làm cho lòng người kinh hãi là dưới cửa thành kia dùng hai sợi dây thừng treo ngược một người không có đầu ! Thi thể đang khẽ đung đưa qua lại theo gió, kết... Kết... Tiếng vang vô cùng thê lương. Trên khải giáp của người kia còn chậm rãi chảy ra từng đạo vết máu, vết máu thuận theo thi thể chậm rãi nhỏ xuống, vết máu tụ họp dưới cửa thành thành một mảnh đỏ sậm.

hai hàng võ tướng đứng thẳng dưới cửa thành kia vốn đứng đối diện lẫn nhau, lại không biết lúc nào đã xoay người, đôi mắt tối om đang gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không chỉ dưới cửa thành, những võ tướng cầm phương thiên họa kích trên cửa thành những thứ kia cũng sớm đã xoay người thể, đang không nhúc nhích nhìn xuống bọn họ.

Tình cảnh này, cho dù là Phàm Tâm thân là phật tu cũng kinh hãi không thôi, oán hận cơ hồ ngưng tụ thành thực chất kia phóng lên cao, mãnh liệt như thế quả là chưa bao giờ thấy qua.

Thành trì cổ xưa hùng vĩ và mỹ lệ đang từ từ từ bỏ đi lớp vỏ vinh hoa, từng chút từng chút đỏ nát đau đớn dính đầy vết máu từ từ tràn ra.

Mấy người đang hoang mang trước mắt, sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng động. Dấu vết đỏ nát còn chưa tràn ra qua đây, sau lưng vẫn thành cổ phồn thịnh như cũ, sẽ không có thứ gì mới đúng.

Long Tiểu Chi phản ứng nhanh nhất, trong nháy mắt quay đầu lại chỉ thấy đường phố bên tay trái phía trước có một nam đồng nằm sấp, khí tức trên người rõ ràng giải thích hắn còn sống !

Nam đồng nép mình trong ngõ, chỉ lộ ra đầu đang len lén nhìn bọn họ. Đưa trẻ xem ra chỉ có một hai tuổi, trên đầu lại nghiêm trang thúc phát quan.

Đột nhiên bị người phát hiện, nam đồng sợ hết hồn, lập tức rút đầu về, mấy người thấy vậy lập tức cất bước đuổi theo.

Lúc mấy người chuẩn bị đuổi theo đứa trẻ đột nhiên xuất hiện này, khúc quanh của ngõ hẻm lại lộ ra cái đầu nhỏ lần nữa, hơn nữa lần này còn hào phóng đứng dậy, khom lưng hành lễ với mấy người bọn họ.”Vài vị còn mời theo ta tránh một chút, thành này vô cùng kỳ lạ.”

Không đề cho mấy người nghĩ nhiều, dấu vết đỏ nát sau lưng đang từng bước một ép sát, dưới cửa thành còn treo ngược thi thể, còn có những võ tướng

mặc hắc giáp kia xem ra rất nguy hiểm.

Thành cổ có diện tích cực kỳ rộng lớn, trong thành rất nhiều đường phố, hơn nữa bốn phương thông suốt, giao thoa phức tạp. Nam đồng kia mặc dù xem ra chỉ có một hai tuổi, động tác lại cực nhanh, hơn nữa hết sức quen thuộc con đường trong thành, dẫn mấy người quẹo đông rẽ tây, cuối cùng tiến vào một mật đạo, xuống dưới đất thành cổ, mới chậm lại bước chân.

Nhìn bốn phía, không gian dưới đất này có thấp đèn, ánh sáng còn tính rõ ràng, nhưng dưới chân lại có một hồ tròn đen ngòm chiếm cứ chín phần không gian, trên đỉnh đầu là khắc hoa văn trận pháp phức tạp tối tăm hiện lên trên bầu trời màu xanh.

“Trong này là hồ tể dưới đàn tể, bọn họ sẽ không tới chỗ này, là chỗ duy nhất an toàn trong thành.” Giọng nói đưa trẻ mềm mại non nớt, hành vi giọng nói lại tỏ ra ôn nhã có lễ, như công tử xuất thân thế gia.

Đứa trẻ không chờ mấy người đặt câu hỏi, tiếp tục nói: “Ta gọi Mặc Lương, là một con cá chép của Kính Đàm, bởi vì ngoài ý muốn lọt vào thành Cổ Mạch này, ta ở trong này có chừng mười năm.”

Mặc Lương tựa hồ đang muốn giới thiệu sơ lược tình cảnh mấy người, trên đầu lại đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng, nghe tiếng thì hình như có hai người, mặc dù tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng mấy người phía dưới đều không phải là người phàm, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

Nguyễn Thanh Tuyết ý bảo mấy người chớ lên tiếng, hồ tể này diện tích chỉ trăm thước, nhưng chỉ có bốn phía có đặt thang, chính giữa là hồ tể dùng để xử lý tể phẩm lại rất sâu, từ phía trên nhìn xuống, cho dù là người tu chân ngũ giác thật tốt cũng chỉ có thể nhìn thấy xương trắng mờ mờ nơi đáy hồ.

Bốn phía không có chỗ trốn, thần kinh mấy người đang lúc khẩn trương, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc, đúng là hoa mẫu đơn mắt tích kia, chắc hẳn một tiếng bước chân khác phải là tán tu Tây Tịch Nguyệt.

“Người đến tột cùng có biết đường hay không? Những thứ bên ngoài sắp tràn lại đây rồi!” Hiên nhiên Y Vũ vô cùng vội vàng xao động, đang chất vấn một người khác.

Ngay sau đó truyền đến tiếng đặc biệt trong trẻo lạnh lùng của tán tu Tây Tịch Nguyệt kia: “Cầm miệng hoặc là biến, tự ngươi chọn.”

Tính tình Y Vũ không tốt, nhưng hiên nhiên tính tình Tây Tịch Nguyệt cũng không tốt, hơn nữa giọng nói lạnh như băng vô cùng có lực chấn nhiếp, ít nhất sau đó trừ tiếng bước chân cũng không vang lên tiếng nói chuyện nữa.

Tiếng bước chân rất nhanh đến đài tể trên đỉnh đầu, chỉ nghe Y Vũ thét chói tai một tiếng, tựa như bị cái gì đột nhiên làm sợ. Nhưng chỉ là một cái chớp mắt, rất nhanh bị ép xuống.

Mấy hơi ngắn ngủi sau đó, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng phiến đá ma sát, tựa hồ là khởi động cơ quan, rất nhanh, bên cạnh đàn tể lộ ra một lỗ thùng hình vuông, ánh lửa theo lỗ thùng chiếu vào, phía dưới là thang đu liên tiếp.

“Nhanh lên! Nhanh lên!” Y Vũ đột nhiên không ngừng thét chói tai. Lối vào cơ quan rất nhanh nhảy xuống hai bóng người, Y Vũ đằng sau thậm chí bởi vì quá gấp gáp thiếu chút nữa cắm đầu ngã vào hồ tể.

Trước khi lối vào khép lại, Long Tiểu Chi mơ hồ còn có thể trông thấy trên vách tường quăng xuống bóng dáng kì lạ, như là vật gì dây dưa bò gần lối vào, chắc hẳn Y Vũ chính là bị thứ đó kinh hãi.

Tây Tịch Nguyệt bước lên thêm đá thang đu đi vài bước thì dừng lại, thật sự là hồ tể này chỉ lớn như vậy đại, trên thang đu còn có chiếu sáng, rất dễ dàng đã thấy mấy người Nguyễn Thanh Tuyết.

Trên đầu Tây Tịch Nguyệt vẫn mang mũ trùm đầu mạng che mặt như cũ, khiến người ta thấy không rõ vẻ mặt của nàng, nhưng xem ra, nhìn thấy mấy người trong này chắc cũng hết sức kinh ngạc.

So với Tây Tịch Nguyệt, tâm trạng Y Vũ hết sức rõ ràng: “Là các người! Không nghĩ tới nhanh như vậy đã chạm mặt.”

Ánh mắt Y Vũ quét qua mấy người, cuối cùng ngừng lại trên người Mặc Lương, ánh mắt hơi kỳ lạ, thời khắc rơi vào thành cổ, nàng đột nhiên cảm giác được uy áp tối thượng mãnh liệt, mặc dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, lại tuyệt đối không sai.

Chỉ là Y Vũ không thể xác định, nguồn gốc uy áp kia có phải Cửu Cảnh Kim Liên hay không, nếu như không phải, vậy trong Kính Đàm còn có linh thực gì sao? Hiện thời đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, Y Vũ lập tức sinh lòng cảnh giác.

Bầu không khí đang lúng túng, thành cổ vốn yên tĩnh dường như đột nhiên sống lại, các loại tiếng động truyền đến từ bốn phương tám hướng thành cổ, tiếng kêu, tiếng kêu thảm thiết, tiếng đao kiếm chạm nhau hỗn loạn thành một đoàn, mặc dù tiếng động này qua tầng tầng cách trở đã nhỏ đi không ít, nhưng như cũ khiến lòng mấy người ta nhũn lại, thật sự là quá huyền ảo.

Ngay trên đỉnh đầu là đàn tể mà Tây Tịch Nguyệt và Y Vũ đi xuống, lúc này trên tể đài đột nhiên truyền đến vô số tiếng kêu thảm thiết bén nhọn mà âm lương của hải đồng, nữ có nam có, tiếng kêu tràn trề tuyệt vọng và bất lực.

Không biết Y Vũ nghĩ đến cái gì, sắc mặt hết sức khó coi thẳm nói: “Thành chủ này trước kia nhất định là tên biến thái, trên tể đài kia tất cả đều là thi thể trẻ con bị đốt troi, nói ít cũng có trên trăm cái, nhân loại đúng là sinh vật xấu xí.”

Dù là linh thực hay là linh thú, một khi biến hóa, phương thức tư duy sẽ đến gần nhân loại, giống như Y Vũ có thể không hề áp lực tâm lý thuần hóa bách hoa cho người ta ép buộc, biến hóa và chưa biến hóa, khai linh trí và chưa khai linh trí đều có bản chất khác nhau.

Cũng chính vì vậy, nhìn thấy thi thể nhân loại đốt tro, Y Vũ mới cảm thấy khó chịu. Đương nhiên, cũng không phải tất cả sinh linh đều là như thế, mỗi loại sinh linh có bản tính và hoàn cảnh lớn lên cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng với tính cách định hình.

Mọi người nghe Y Vũ nói thì thần sắc cũng trầm xuống, đường nhỏ bọn họ tiến vào hồ tế khác Y Vũ, bởi vậy cũng không thấy tình cảnh trên tế đài, nhưng thành này khắp nơi lộ ra quỷ dị, không nghĩ tới phía trên dĩ nhiên là dùng người sống hiến tế, xem ra xác thực như Y Vũ nói, thành chủ này cũng không phải là người lương thiện.

“Không phải như thế.” Mặc Lương im lặng rất lâu đột nhiên mở miệng phản bác.

Y Vũ nhướn mày nhìn đứa bé trai này, giọng nói mang theo vài phần khiêu khích vài phần thăm dò. “Người là đã lên đàn tế, hay là đã gặp thành chủ? Nhìn đáng vẻ của người sợ cũng không phải là loài người đi.”

“Ta xác thực không phải là loài người, nhưng ta đã lên đàn tế, cũng đã gặp thành chủ.” Sắc mặt Mặc Lương bình tĩnh, lời nói ra lại mui phần khiến người ta khiếp sợ. “Vị thành chủ kia các người cũng đã gặp, chính là nữ thi không đầu dưới cửa thành.”

“Nữ thi!” Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết kinh ngạc không thôi, lúc trước ở cửa thành, bởi vì quá mức quỷ dị, mấy người cũng không có tiến lên tra xét thi thể bị đâm thủng xương tỳ bà treo ngược dưới cửa thành kia, hơn nữa thi thể mặc khôi giáp, tự nhiên bị nhận sai là võ tướng, hiện thời ngẫm lại, thân hình cổ thi thể kia xác thực nhỏ hơn võ tướng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không có cánh và chân ngắn

“Ta sống trong thành này đã gần mười năm, nơi này mỗi ngày đều lặp lại hoàn cảnh lúc thành bị phá, không ngừng lặp lại, bắt đầu từ xế chiều, đến tảng sáng ngày hôm sau mới chấm dứt, những đứa bé trên tế đài không phải là bị cúng tế, mà là sau khi thành phá bị người ta bắt lại đốt chết.”

“Là ai phá thành? Những việc này làm sao người biết?” Y Vũ hơi hoài nghi hỏi.

“Sau khi Thành Cổ Mạch tàn phá hoàn toàn thì xuất hiện, sinh linh xông vào cổ thành sẽ bị công kích, những võ tướng kia không bị thương cũng không chết, chỉ có chờ tới tảng sáng ngày hôm sau mới quay về tường thành tiếp tục thủ thành. Trong lúc ta trốn tránh, thấy rất nhiều ảo cảnh đứt quãng, nhưng không nhìn thấy người phá thành, hình như tòa thành cổ này không thể tạo ra ảo ảnh của người phá thành, nhưng hẳn là có rất nhiều người.”

Giọng của Mặc Lương mang theo sự hãi rõ ràng, hiển nhiên có ấn tượng rất sâu với những ảo cảnh kia, nhưng mà hẳn không nói tí mị. “Sau đó ta phát hiện hồ tế này, trong lúc chiến loạn ta không đi ra ngoài đi loạn nữa, mấy năm nay ta luôn tìm kiếm biện pháp rời khỏi.”

“Không phải cửa thành vẫn mở sao? Chỉ cần chờ tảng sáng ngày mai là có thể rời khỏi tòa thành này rồi, thành này đúng là quá nguy hiểm, ta muốn mau chóng rời khỏi đây.” Y Vũ nói.

Cảm xúc Y Vũ có phần không ổn định, không biết có phải ảo giác không, Long Tiểu Chi cảm thấy tình hình Y Vũ vốn không nôn nóng như thế, nhưng kể từ lúc vào đây đêm, Y Vũ trở nên rất kỳ lạ, hình như đề phòng tất cả mọi người, gai nhọn toàn thân giương ra, căm thù mọi người.

“Mặc dù cửa thành mở ra, nhưng chỉ có thể đi vào chứ không thể đi ra, giống cát trắng ở dưới đáy đầm Kính Hà vậy, dù cửa thành đang ở trước mắt, nhưng không đi ra khỏi cửa thành được.” Lúc Mặc Lương nói chuyện, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng nổ vang dội, giống như có thứ gì vô cùng lớn đập trúng tế đài.

Thang đu bên hồ tế cũng rung theo, sau đó là hai tiếng nổ mạnh nữa, còn có tiếng vang chói tai lúc binh khí va chạm.

“Bên trên còn có người? Hay là Ngân Giao đuổi theo rồi?”

“Tiếp tục như vậy không được, thang đu này sẽ đứt.”

Va chạm và chấn động kịch liệt khiến mái vòm trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện vết rách, đá vụn thật nhỏ đã bắt đầu rơi xuống, bay là tả vào hồ tế sâu thẳm.

Mọi người rớt rít nắm chặt vũ khí trong tay, tùy thời chuẩn bị lui khỏi chỗ này, tiếng vang trên đỉnh đầu đã từ từ dời đi, tiếng vang từ từ chuyển tới phía bắc đài tế. Không đợi mọi người thở ra, Mặc Lương lại chợt đứng lên. “Phía bắc!”

Nói xong, lập tức chạy ra ngoài, tốc độ Mặc Lương rất nhanh, những người khác còn chưa ngăn trở kịp, hẳn đã nhanh nhẹn biến mất ở khúc quanh, sau đó còn truyền tới tiếng cơ quan mở ra.

Theo sát sau Mặc Lương, Tây Tịch Nguyệt vẫn im lặng đứng bên đám người cũng chột lao ra ngoài, chạy theo con đường mà Mặc Lương đi.

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết nhìn nhau mấy lần, cũng lập tức di chuyển, đi về phía lối ra, trong lúc nhất thời, chỉ còn lại Y Vũ đứng lại tại chỗ như cũ, Y Vũ cũng không nói chuyện, cứ lẳng lặng đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Long Tiểu Chi ngồi trên vai Hoa Vũ Lâu quay đầu lại nhìn Y Vũ một cái, cảm giác khó chịu đó ùa lên lần nữa, nhưng rất nhanh, tầm mắt Long Tiểu Chi đã bị tường đá cản lại.

Theo đường đi vào mà đi ra, mấy người rất nhanh đã đi tới lối vào dưới lòng đất, đề xuống cơ quan, tiếng đá nặng nề va chạm khiến trong lòng mọi người cũng nặng nề không dứt.

Lại một lần nữa bước lên mặt đất thành Cổ Mạch, tro bụi đầy trời phủ xuống, trên mặt đất là vết máu loang lổ, bốn phía đều là tiếng hô hào, Thành Cổ Mạch vốn trống vắng lúc này có vẻ đầy ắp người.

Dưới đất không có mặt trời, nhưng thông qua lớp cát trắng có thể phán đoán độ mạnh yếu của mặt trời, lúc này ngẩng đầu nhìn lại, ánh sáng của cát trắng đã âm đạm, chắc hẳn đã là lúc mặt trời lặn.

Khói lửa trong thành nổi lên bốn phía, chiếu cả thành sáng như ban ngày, ánh lửa kia lại có vẻ hết sức thê lương. Bóng người xung quanh lay động, đều là dân chúng chạy trốn tứ tán, không thấy rõ khuôn mặt những người đó, giống như mặt mũi đã bị thời gian làm mờ, thế nhưng loại hoảng sợ và tuyệt vọng đó lại được giữ lại hoàn mỹ.

“Cẩn thận, những võ tướng kia tới, chúng ta rút về phía bắc.” Nguyễn Thanh Tuyết lên tiếng nhắc nhở mọi người. Mấy người nhanh chóng đi về phía bắc, trong lúc đó còn cẩn thận tránh dân chúng mù quáng chạy tứ tán, nhưng bọn họ phát hiện rất nhanh, những dân chúng kia cũng chỉ là ảo ảnh, cũng không phải là người thật.

Ngược lại là những võ tướng kia, là tồn tại thực sự, trong thành có cấm chế phi hành, nhưng không có hiệu quả với võ tướng, động tác mấy người mặc dù nhanh nhẹn, cũng kém những võ tướng ngự không mà đi kia, hơn nữa không ổn là, có thể Ngự Không phi hành, vậy thì đồng nghĩa với, tu vi những võ tướng này ít nhất là Trúc Cơ kỳ.

“Trên tế đài có thứ gì theo tới kia!” Long Tiểu Chi không cần tự mình chạy trốn, tự giác quan sát bốn phía, phòng bị đột biến và tìm kiếm bóng dáng của Mặc Lương, Tây Tịch Nguyệt. Vì vậy vừa có dị động, Long Tiểu Chi đã phát hiện rất nhanh.

Giữa một đám dân chúng mặc cổ trang, thật thể đen thùi lù này thực sự quá rõ ràng, hơn nữa động tác của chúng cũng hết sức nhanh chóng, Long Tiểu Chi nhìn kỹ, lông mao lập tức dựng đứng, thiếu chút nữa đâm đầu vào trốn trong cổ áo Hoa Vũ Lâu.

Thứ đuổi theo từ trên tế đài có hình thể rất nhỏ, giống như Y Vũ nói, đều là đứa bé, nhưng từng đứa một bị lửa thiêu nám đen, có đứa thậm chí bởi vì dầu trơn kết thành mặt ngoài bóng loáng, có đứa thì bị cháy sạch, tay chân không còn trọn vẹn, vẫn còn đang rơi xuống bãi vụn màu đen.

Cảm thấy Hoa Vũ Lâu muốn quay đầu, Long Tiểu Chi lập tức hô to vào tai của hắn. “Đừng quay đầu! Chạy nhanh một chút, phía bắc có cái gì? Có cung điện đó! Đi nhanh!”

Long Tiểu Chi không có phát hiện bóng dáng của Mặc Lương và Tây Tịch Nguyệt, lại thấy phía sau lưng các to lớn lóe lên bóng người, động tác bóng người quá nhanh, Long Tiểu Chi còn chưa xác định là người nào, nhưng người đang đánh với người đó thì rất dễ nhận ra, chính là nữ thi không đầu dưới cửa thành.

Sơ ngộ Mặc Lương, chắc hẳn tất cả mọi người mang phòng bị và hoài nghi, trước đó Mặc Lương dẫn mọi người về hồ tế, nói là tránh né nguy hiểm, nhưng có khả năng là dùng mọi người dẫn chủ ý lực đây không? Trong hồ tế có gì đặc biệt mà có thể tránh khỏi lực soát của võ tướng? Đài tế là chỗ thần thánh, đi vào cần có cấp bậc hạn chế nghiêm khắc, cung điện thì sao?

Suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Long Tiểu Chi, nàng chưa chân chính dung nhập vào qua nhân loại xã hội, sự hiểu biết với đẳng cấp chỉ giới hạn trong truyền thừa, phỏng đoán này có lẽ cũng không chính xác, nhưng trước mắt chỉ có thể thử xem.

Được Long Tiểu Chi nhắc nhở, mấy người tự nhiên cũng cảm thấy có thể được, số lượng võ tướng phía sau cùng đồng thi nám đen oán hận đầy cõi lòng đều không ít, giờ chỉ có thể đi về phía bắc, Cổ Thành tuy lớn, thế nhưng cung điện lại hết sức bất mắt.

Hành động mấy người nhanh chóng, nhón mũi chân, chỉ nhảy mấy cái đã qua một ngõ hẻm, phía trước lại đột nhiên truyền tới một tiếng nổ, giống như tiếng cảm nhận được lúc ở hồ tế vậy.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ thi không đầu cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, đánh nhau với một người, tu sĩ kia rõ ràng đang ở thế yếu, hơi không cẩn thận, sẽ bị nữ thi lực lượng khổng lồ đánh bại.

Lúc này đã không rảnh đi bận tâm tu sĩ và nữ thi kia, võ tướng đã dồn đến sau lưng, mấy người không thể không vừa nghênh chiến vừa rút lui. Kể từ lúc đó, tốc độ lập tức chậm lại, những tiêu thi đen thùi lù kia cũng chậm chậm đuổi theo.

Tu vi Hoa Vũ Lâu thấp nhất trong mấy người, Nguyễn Thanh Tuyết không thể không phân tâm bảo vệ hắn, thế nhưng tu vi võ tướng ở Trúc Cơ đến Kim Đan kỳ, thậm chí còn có Nguyên Anh kỳ hỗn tạp trong đó, thật sự làm cho người ta đếm không xuể.

Phạm Tâm và Mặc Thanh Hàn đều là Kim Đan Hậu Kỳ, hơn nữa có lá bài tẩy riêng, công kích của Phạm Tâm có tác dụng khắc chế nhất định với Vong Linh, Mặc Thanh Hàn tể ra Cửu U nghiệp hỏa, hai người chia ra ngăn lại một võ tướng Nguyên Anh, mặc dù thuộc tính tương khắc, nhưng dù sao cách một cảnh giới lớn, chiến đấu cũng là cố hết sức.

Vừa đánh vừa lui như thế qua hai con đường, lại gần Vương Cung thêm một chút, nhưng võ tướng và tiêu thi chạy tới cũng càng ngày càng nhiều. Vong Linh này quả nhiên như Mặc Lương từng nói, không bị thương không đau đớn, không chết không thôi.

“Tiểu Chi!” Bên trong hỗn chiến đột nhiên truyền ra tiếng kêu hoảng sợ của Hoa Vũ Lâu, thì ra là Hoa Vũ Lâu bị Phương Thiên Họa Kích nhắm trúng, tránh né hết sức khó khăn lại bị tiêu thi quán lấy, chỉ có thể cứng chọi cứng chịu một kích của võ tướng, lùi lại mấy thước, mà Long Tiểu Chi trên vai hắn là bởi vì chấn động mạnh mà ngã ra ngoài.

Cổ thành này có sức hút cực lớn, Long Tiểu Chi có cánh cũng không bay lên nổi, sau khi bị ngã ra ngoài thì ngã ầm ầm trên đất, còn bởi vì quán tính lộn mà hai vòng.

Long Tiểu Chi hoa mắt, kém chút bị võ tướng một cước dẫm lên, cũng may nỗ lực lăn một vòng, tránh khỏi, nhưng hình thể nàng thật sự quá nhỏ, dù là đã tận lực nện bước chân ngăn, vẫn vô cùng nhếch nhác.

Hoa Vũ Lâu đã tự lo không xong, lại vẫn tận lực đến gần Long Tiểu Chi như cũ, muốn nhặt nàng lên. Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm đều bị thương, lúc này cũng đang nỗ lực nghênh chiến.

Long Tiểu Chi rất nhanh phát hiện, có lẽ hình thể mình quá nhỏ, những võ tướng kia xem như không thấy nàng, còn những tiêu thi trẻ con thì rất có hứng thú với nàng, rồi rít lao qua chỗ nàng, đây cũng không phải là tin tức tốt.

Tu vi những tiêu thi này yếu hơn võ tướng nhiều lắm, nhưng công phu bám người của bọn họ hết sức giỏi, chỉ cần bị bám lấy thì chúng sẽ không buông tay, điều này làm cho đám người vốn không thể ngờ không phi hành càng thêm khó khăn.

Nhìn những thứ kia võ tướng, mặc dù tu vi vẫn còn, nhưng dù sao không phải là người sống, sự linh hoạt và tư duy năng lực cũng giảm xuống, nếu không thì hai võ tướng Nguyên Anh kỳ cũng sẽ không bị Phạm Tâm và Mặc Thanh Hàn ngăn cản, nhưng bởi vì những tiêu thi này dây dưa, khiến tỉ lệ chính xác của võ tướng gia tăng thật lớn.

“Gặp ở Vương Cung!” Long Tiểu Chi thấy vậy chỉ kịp kêu một câu, đã chọn một con đường chạy vào, mà những tiêu thi bị nàng hấp dẫn kia quả nhiên rồi rít chạy vào trong ngõ phố.

“Tiểu Chi! Trở lại!” Tiếng Hoa Vũ Lâu vang lên sau lưng, Long Tiểu Chi cũng không dám quay đầu lại, thật sự là những tiêu thi quá đáng sợ, mỗi Long Tiểu Chi mím thật chặt môi, không biết mình quyết định như thế là đúng hay sai.

Long Tiểu Chi dẫn đi số lượng tiêu thi đông đảo, điều này khiến áp lực mấy người giảm nhiều, huynh đệ Dư thị Mặc Đan Môn không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm, lúc vừa đánh vừa lui, một người trong đó lại đột nhiên kinh hãi hô lên với Nguyễn Thanh Tuyết. “Nguyễn đạo hữu! Sư đệ của người không phải là sắp tiến giai chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hoa Yêu kì lạ

Nguyễn Thanh Tuyết đã phát hiện trạng thái Hoa Vũ Lâu không đúng, mặc dù tính tình Hoa Vũ Lâu lỗ mãng, nhưng đầu óc cũng thông minh, tiểu Chi cứu hắn hai lần ba lượt, lại vì hắn bảo vệ không tốt mà lâm vào hiểm cảnh, lần dẫn tiêu thi* này lại càng là hành động hết sức mạo hiểm, Hoa Vũ Lâu vốn đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn Luyện Khí kỳ, dưới kích thích liên tiếp, Hoa Vũ Lâu đang tính mạnh mẽ đột phá!

*xác chết

Trước tiên không nói lên cấp dưới Cổ Thành* có lời kiếp thể không, chỉ riêng việc gần chỗ này có đông đảo võ tướng và mấy người bọn họ, nếu như bị lời kiếp tính toán bên trong, uy lực lời kiếp như vậy sợ rằng Hoa Vũ Lâu không thể chịu nổi.

*cổ thành là tòa thành cổ xưa, lâu năm, tên của nó thì là thành Cổ Mạch.

Mà lúc này trên kính đầm, vẫn có một ít tu sĩ canh giữ, mặc dù không dám ở dừng lại bên bờ đầm Kính Hà, nhưng cũng không rời khỏi quá xa, đệ tử Mặc Đan Môn cũng nằm trong số đó.

“Đây là cái gì? Lôi Vân sao?” Trong bầu trời đêm đen nhánh, điện quang chớp lóe lóng lánh hết sức bắt mắt, Lôi Vân xuất hiện đã lập tức hấp dẫn lực chú ý của đám tu sĩ.

“Hình như là Lôi Vân lên cấp, nhìn phương hướng thì ở gần đầm Kính Hà, chẳng lẽ Ngân Giao này sắp hóa rồng sao !”

“Uy áp không đủ, không giống Lôi Vân hóa rồng, không phải là có người lên cấp chứ!”

Tu sĩ tu hành, không phải mỗi cảnh giới đều có lôi kiếp, Trúc Cơ ý nghĩa có thể Ngự Không phi hành, là một đường ranh giới đặc biệt, cũng là lôi kiếp đầu tiên mà tu sĩ phải trải qua.

Tu sĩ rồi rít suy đoán, đệ tử Mặc Đan Môn cũng không kích động, nhìn phương hướng, rõ ràng ở đầm Kính Hà, có người lên cấp tức là có người còn sống, ba đệ tử Mặc Đan Môn trả có hi vọng quay về.

Mặc Vân cũng là kích động không thôi, phải biết, trong ba người có cả đệ tử duy nhất của Môn chủ, là nhân vật thiên tài của Mặc Đan Môn, nếu như xảy ra điều ngoài ý muốn gì, hẳn cũng không biết bẩm báo cho Môn chủ thế nào.

Trong bầu trời đêm, Lôi Vân nhanh chóng ngưng tụ, từ từ ngưng tụ thành năng lượng khiến người ta kinh ngạc, tu sĩ nghi ngờ, lôi kiếp này tại sao ngày càng không đứng, càng tụ càng mạnh, chẳng lẽ đứng là lôi kiếp Ngân Giao hóa rồng?

Trong cổ thành dưới đất, mặc dù cách xa mặt đất rất xa, nhưng đã có thể cảm nhận được uy áp nồng đậm.

“Đi Vương Cung!” Không có tiêu thi vương chân vương tay, hành động của bọn họ nhanh hơn không ít, lúc này Vương Cung cũng gần trong gang tấc. Vương Cung làm chỗ quan trọng nhất Cổ Thành, nhất định có trận pháp phòng ngự, những võ tướng này dây dưa không dứt, căn bản không có cách nào tránh ra cho Hoa Vũ Lâu một mình Độ Kiếp, chỉ có thể hi vọng lôi kiếp không tính toán những võ tướng này bên trong.

Cửa chính Vương cung cũng như cửa thành lớn đã mở ra, đến gần Vương Cung, mấy người lại gặp được một trở ngại khác, nữ thi không đầu và tu sĩ đã đang ở gần Vương Cung, hơn nữa tu sĩ kia rõ ràng không địch lại, lúc này mấy người tới gần Vương Cung, nữ thi đôi mục tiêu, tay cầm Phương Thiên Họa Kích vọt lên.

Lần này đứng là tiến lùi đều khó, hôm nay đến gần, mọi người mới nhìn rõ dáng vẻ tu sĩ kia, rõ ràng là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ Lạc Phong Tử, một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng bị nữ thi đánh thành thê thảm như thế, huống chi người tiêu hao linh lực nghiêm trọng như bọn họ.

Giữa lúc tiến lùi đều khó, nữ thi kia lại đột nhiên chợt dừng lại, sau đó vọt tới phía bên phải Vương Cung, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta chắc lưỡi.

Sau khi bóng dáng của nữ thi biến mất, chỉ thấy trong góc cửa thành đột nhiên truyền tiếng vang, mấy người theo đề phòng bản năng, lại thấy một bóng người nhỏ bé quen thuộc xông ra rất nhanh, khuôn mặt bánh bao đáng yêu này không phải Long Tiểu Chi thì là ai.

“Vào Vương Cung trước!” Không kịp giải thích nhiều, Long Tiểu Chi đẩy gạch đá trước người ra, chạy về phía cửa cung.

Hoa Vũ Lâu nhìn thấy Long Tiểu Chi thì hết sức vui mừng, nhưng linh lực trong cơ thể đã không thể đề xuống nữa, lúc này cũng không phải là lúc nói chuyện, mấy người đi vào Vương Cung rất nhanh, trước khi vào cửa, chỗ nữ thi xông đến lúc này đột nhiên truyền tới tiếng Hoa yêu Mẫu Đơn hoảng sợ thét chói tai. “Nhan Như Liệt!”

Mấy người còn đến không kịp suy tư ba chữ Hoa Mẫu Đơn này kêu có ý gì, trên đỉnh đầu, một lôi kiếp đã xuyên qua cát trắng chợt bỏ xuống.

Sức mạnh khổng lồ của lôi kiếp khiến mảnh cát trắng hết sức rộng lớn trên đỉnh đầu cũng lấp lánh sáng lên, không gian dưới đất lập tức sáng ngời, rồi lại theo đà lôi kiếp rơi xuống mà từ từ âm đạm.

Trong vương cung, Hoa Vũ Lâu đã cảm kích mà đứng, Độ Kiếp quá đột ngột, hơn nữa nhìn xem ra đã tính cả võ tướng chỗ cửa cung và mấy người Nguyễn Thanh Tuyết bên trong, linh lực trong người Hoa Vũ Lâu đã khô kiệt hơn phân nửa, Độ Kiếp như thế, chỉ sợ Cửu Tử Nhất Sinh*.

*trong mười phần, có chín phần chết một phần sống

Trên trán Hoa Vũ Lâu đã thấm ra mồ hôi lạnh, đây là lần đầu tiên Độ Kiếp trên con đường tu hành của hắn, sao có thể không căng thẳng, mặc dù vừa nãy đã tận dụng thời gian dùng Hồi Linh đan, nhưng cho dù là Đan Dược Cực Phẩm cũng không thể khiến cho linh lực tiêu hao khôi phục trong nháy mắt.

“Khom lưng! Há mồm!” Long Tiểu Chi nhanh chóng nhảy lên dưới chân Hoa Vũ Lâu, chưa từng thấy có cánh là hữu dụng như thế.

Hoa Vũ Lâu nghe tiếng cúi đầu, phát hiện Long Tiểu Chi đang xoay quanh bên chân mình, muốn bảo nàng trốn xa một chút, vừa mới há mồm, không biết thứ gì thật nhỏ bay vào trong miệng. Ngay sau đó, linh lực cơ hồ khô kiệt trong cơ thể điên cuồng hồi phục, thậm chí vết thương lớn nhỏ cũng trong chớp mắt đã phục hồi như cũ.

Lôi kiếp trên đỉnh đầu rơi thẳng xuống, Hoa Vũ Lâu căn bản không còn kịp tỉ mỉ tra xét bản thân, càng không cách nào hỏi thăm Long Tiểu Chi cho mình ăn cái gì. Linh lực tràn đầy kiểm Chí Linh*, trong lòng lăm lăm kiểm quyết Vân Khuyết, không đợi lôi kiếp rơi xuống, đã nhảy lên, đánh tan đạo lôi kiếp thứ nhất.

*tên thanh kiếm của Hoa Vũ Lâu là Chí Linh

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đang tìm trận pháp phòng ngự gần đó, nhưng Cổ Thành đã có từ xa xưa, hơn nữa kết cấu phức tạp, trong thời gian ngắn cũng không có đầu mối.

Lôi kiếp trên đầu Hoa Vũ Lâu vừa rơi xuống, những phương vị khác cũng có tia sét lớn nhỏ rồi rớt rơi xuống, bởi vì người dính dáng vào lần Độ Kiếp này quá nhiều, phạm vi lôi kiếp cũng được mở rộng.

Mấy người đang tìm kiếm trận pháp phòng ngự cũng không thể không trốn vào vòng ngoài, ngược lại Hoa Vũ Lâu thoáng qua đã nhảy đến cửa cung, nơi đó còn tụ tập võ tướng di chuyển chậm chạp, nhưng bọn họ chỉ bồi hồi ở cửa cung, chứ không dám bước vào.

Võ tướng không có năng lực suy nghĩ, ý thức của bọn họ hình như chỉ còn dư lại mệnh lệnh tiêu diệt người xâm lăng, vì vậy không biết tránh né, lập tức bị lôi kiếp rơi xuống đập vừa vặn.

Lôi kiếp có sức mạnh cực lớn, hơn nữa có tác dụng khắc chế võ tướng, cho nên cho dù là võ tướng không bị thương không chết cũng lập tức bị đánh ngã xuống đất không thể động dậy.

Long Tiểu Chi đã sớm thừa dịp trước khi lôi kiếp bị tán ra chạy ra khỏi khu vực trung tâm lôi kiếp, nàng đứt cho Hoa Vũ Lâu một miếng bảo từ ba trăm năm, mặc dù bảo từ nhỏ, linh lực ẩn chứa trong đó có thể nói là khổng lồ, nếu không thì Từ Chi cũng sẽ không khiến người ta chạy theo như vịt như thế.

Lúc Long Tiểu Chi và Long Phong cùng đồng độ Hóa Hình Lôi Kiếp là độ Cửu Cửu Thiên Kiếp, chẳng những phạm vi cực kỳ rộng lớn, đến cuối cùng lôi kiếp đã biến thành màu tím, hôm nay lôi kiếp của Hoa Vũ Lâu mặc dù thoát nhìn rất kinh khủng, nhưng cũng chỉ là Tứ Cửu Thiên Kiếp, uy lực và phạm vi chỉ là có hạn.

Kiểm tu là tu sĩ có thể phách* kiên cố nhất trong những tu sĩ nhân loại, chỉ đứng sau thể tu, lại thêm vào văn khuyết kiếm quyết cùng Linh Chi bảo từ phụ trợ, Độ Kiếp mặc dù khó khăn, nhưng cũng sẽ không có nguy hiểm tánh mạng.

*thể phách: tinh thần và thể xác, hoặc thân thể và khí phách

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đứng bên ngoài lôi kiếp, hình như cũng phát hiện trạng thái Hoa Vũ Lâu rất tốt. Dư Thiên Tảo thậm chí thở dài: "Nguyễn đạo hữu, Sư đệ này của ngươi đúng là khó có được, lại còn đánh tan lôi kiếp, hơn nữa kiếm pháp cũng hết sức tuyệt diệu."

Nguyễn Thanh Tuyết liếc nhìn chung quanh, phát hiện Long Tiểu Chi đang lạch bà lạch bạch chạy về phía mình, áo choàng nhỏ màu tím cũng bởi vì động tác của nàng mà bay lên, vẻ mặt vẫn không có biểu cảm gì mới phục hồi chút dịu dàng.

Trong mấy giờ ngắn ngủi này, những chuyện đã xảy ra thật sự quá nhiều, Hoa Vũ Lâu mạnh mẽ đột phá, Long Tiểu Chi mất tích, Nguyễn Thanh Tuyết không cách nào không lo lắng. "Thành tựu kiếm pháp của Vũ Lâu mạnh hơn ta, sinh ra là thiên tài kiếm tu."

Nguyễn Thanh Tuyết nâng môi mỉm cười, trong mắt mang cười, thân thể khom xuống chuẩn bị đón Long Tiểu Chi đang chạy tới.

Nhưng không nghĩ tới, bên thành cung đột nhiên phát tới một nhánh dây leo màu xanh vô cùng mau lẹ, trực tiếp cuốn lấy Long Tiểu Chi, đồng thời vang lên tiếng nói tức giận đến khàn khàn của Y Vũ. "Từ Diệp đáng chết ! Dám ám toán ta!"

Long Tiểu Chi thầm nói không tốt, trước đó nàng dẫn những tiêu thi kia chạy vào ngõ phố, bởi vì đường nhỏ trong thành phức tạp, Long Tiểu Chi chỉ có thể dựa vào trực giác rời khỏi chỗ của mấy người Nguyễn Thanh Tuyết.

Mất đi giúp đỡ của cánh Từ Diệp, tốc độ Long Tiểu Chi không tính là nhanh, rất nhanh đã bị tiêu thi đuổi tới, Long Tiểu Chi dám dẫn những tiêu thi này đi, tự nhiên không phải muốn tìm chết, lúc suy nghĩ đến việc làm mới cho tiêu thi xuất hiện, Long Tiểu Chi đã có kế hoạch trong đầu.

Theo tốc độ của nàng, phải dẫn tiêu thi ra khoảng cách đủ xa, trong khoảng thời gian này nàng nhất định sẽ bị truy đuổi, nhưng trên người nàng mang theo vòng Phước Linh của Hiền Khâu Thiên Giác, có thể ngăn cản ba lượt công kích của Nguyên Anh trở xuống.

Sau đó sẽ tiến lên trước một đoạn, thừa dịp tiêu thi không đuổi theo thì đào vào trong ngõ phố lát gạch xanh [mọi người còn nhớ linh chi có móng vuốt sắc bén của Tầm Dược Thử chứ], gạch xanh của thành cổ này không biết làm bằng vật liệu gì mà hết sức cứng rắn, trong thời gian này có thể sẽ tiêu hao một lần phòng ngự của vòng Phước Linh.

Tình hình phát triển thuận lợi giống như Long Tiểu Chi suy nghĩ, thành công thoát khỏi những tiêu thi kia, Long Tiểu Chi phát hiện hình như đào mình vào trong đường ống thoát nước của thành cổ, thành cổ này lúc xây dựng nhất định hao phí số lượng tài nguyên và tâm huyết rất lớn, từ trên xuống dưới cơ hồ không có chỗ sơ hở.

Đường ống thoát nước mặc dù nhỏ hẹp lại thông đi bốn phương, Long Tiểu Chi thành công khiến mình lạc đường đến chóng mặt ở bên trong, đang muốn liều mạng đào đi ra, thì nghe thấy tiếng cười khẽ của Y Vũ.

Long Tiểu Chi vội vàng giơ lỗ tai nhỏ lên cẩn thận nghe, nhưng hiển nhiên Y Vũ không có tật xấu làm bầm lâu bầu, ngay cả mới tiếng cười vừa nãy cũng có ý đề thấp xuống, có vẻ hết sức cẩn thận, nếu như không phải là vừa vịn ở trên đầu Long Tiểu Chi, tiếng cười kia nhất định sẽ bị âm thanh chân động đình tại nhức óc che mất.

Long Tiểu Chi suy đoán phương hướng của mình với Y Vũ, cố ý chạy xa một chút mới đào về mặt đất. Phát hiện mình đang ở trong một cửa tiệm, trên giá gỗ còn bày linh khí phù triệu... dụng cụ tu chân, không kịp nhìn kỹ, Long Tiểu Chi tìm vị trí Y Vũ, len lén chạy qua.

Lịch thước cửa hàng không nhỏ, hơn nữa còn rất tốt, trận pháp phòng ngự xung quanh là trạng thái đã khởi động, chắc là do Y Vũ làm ra. Long Tiểu Chi lặng lẽ giấu trong khe cửa nhìn vào trong nhà.

Phát hiện Y Vũ thể nhưng ngồi trước bàn thấp khắc họa phù triện! Chuyện này thực sự quá mức kỳ lạ, nhờ thói quen Khắc Phù triện của Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi có chút hiểu rõ với phù triện, biết Khắc Phù triện nhất định phải Tĩnh Tâm, hơn nữa nguyên liệu phức tạp, còn tiêu hao linh lực rất lớn, cho dù là Nguyễn Thanh Tuyết Kim Đan kỳ, cũng không thể dễ dàng làm được.

Nghe nói thật lâu trước kia, phương thức khắc phù triện cũng là bí mật không dạy người ngoài, thậm chí có tông môn đặc biệt lấy việc Khắc Phù triện làm chủ, nhưng sau nhiều lần rung chuyển của Tu Chân Giới, tông môn phù triện dần dần xuống dốc, phương pháp khắc phù triện thay đổi, nhưng phần lớn đã thất truyền.

Hôm nay nhìn thủ pháp của Y Vũ, hình như cũng là bí pháp đặc biệt, trên bàn thấp các loại màu sắc của nghiêng mực, bút son, dao khắc tràn lan hơn phân nửa mặt bàn. Cạnh bàn thấp còn có mấy mảnh ngọc phù bị hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoàng cung

Trong lúc mọi người mệt mỏi, một hoa yêu Trúc cơ kỳ thể nhưng nhân nhả khắc phù triện, việc này rõ ràng không hợp với lẽ thường, bởi vì mấy người Nguyễn Thanh Tuyết một khi từ vong, dựa vào tu vi của Y Vũ mà muốn tự mình thoát ra ngoài thì khó có khả năng, trừ phi, nàng ta đã có nắm chắc về việc rời khỏi.

Bởi vì góc độ, nên Long Tiểu Chi thấy không rõ chỗ Y Vũ đang vẽ phù triện, đang suy tư có cần bỏ đến trên cửa sổ hay không, ngoài cửa chính lại truyền tới tiếng xô cửa bang bang, còn có tiếng tiêu thi thể lương kêu khóc.

Lần này, không chỉ mình Long Tiểu Chi sợ hết hồn, Y Vũ cũng chấn động. Nhưng mà khiến Long Tiểu Chi kinh ngạc là, phản ứng đầu tiên của Y Vũ không phải là chạy trốn hoặc là đi thăm dò tình huống, mà là cúi đầu kiểm tra tay mình, tay Y Vũ hình như bị thương, quấn một vòng một vòng băng vải.

“Từ điệp vô dụng!” Y Vũ cúi đầu oán hận, sau đó, trầm tư một trận, rồi bấm pháp quyết phức tạp, trong gian phòng xuất hiện một người giống Y Vũ như đúc, chỉ là vẻ mặt đại ra, hiển nhiên không có tư duy tự chủ, thật giống như một con rối □□, mà sắc mặt Y Vũ cũng trắng không ít.

Điều khiển con rối kia đi khỏi, hình như Y Vũ vẫn chưa yên tâm, cúi băng vải trên tay, nhỏ vài giọt máu trên người con rối. Gần như đồng thời, tiếng va chạm ngoài cửa càng thêm điên cuồng.

Y Vũ nhanh chóng dùng một viên đan dược, nhưng miệng vết thương chỉ chậm lại, lại chưa biến mất.

Con mắt Long Tiểu Chi lóe lóe, thừa dịp Y Vũ bận rộn, tìm chỗ hẻo lánh, nhanh chóng lấy ra một chén cam lộ, sau đó nhảy vào. Hành động của Y Vũ còn có câu oán hận kia, không thể không khiến Long Tiểu Chi hoài nghi, Y Vũ động tay chân trên người mình, mới khiến tiêu thiêu theo mình không buông.

Cam lộ có một chút tác dụng tinh lọc, Long Tiểu Chi lại nhanh chóng dùng linh lực kiểm tra một lần, phát hiện trong người quả thật có một hơi thở kỳ lạ đang từ từ biến mất, nhưng hơi thở này vô cùng cổ quái, như có như không, giống như chỉ là ảo giác.

Y Vũ nhanh chóng điều khiển con rối đi ra cửa sau, thừa dịp tiêu thi tự tập ở cửa trước, Y Vũ cửa sau của trận pháp phòng ngự, thả con rối ra ngoài, sau đó lại khởi động trận pháp lần hai.

Tiếng khóc kêu ngoài cửa cuối cùng yên lặng xuống, Y Vũ thở phào nhẹ nhõm, lập tức trở về phòng chế tạo phù triện.

Mà Long Tiểu Chi cũng không có rảnh rỗi, nhân lúc Y Vũ rời khỏi, nhanh chóng chạy vào trong phòng, nhảy lên bàn, rưới cam lộ mình vừa mới tắm rửa lên tài liệu Y Vũ dùng khắc phù.

Khắc phù triện càng phức tạp yêu cầu càng cao, chịu không được một chút tạp chất và sai lầm nào, nếu như chỉ là cam lộ đơn thuần có lẽ sự quấy nhiễu còn không quá rõ ràng, nhưng nếu Y Vũ thật sự thêm cái gì trên người mình, giờ sợ là sẽ gieo gió gặt bão.

Y Vũ về phòng rất nhanh, tiếp tục khắc họa phù triện. Long Tiểu Chi nhìn một hồi, phát hiện Y Vũ xác thực không phát giác linh mạch khác thường.

Sau một lúc lâu, đầu Y Vũ đã đầy mồ hôi, chắc là đến cực hạn, cũng may cuối cùng hoàn thành. Y Vũ như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, sau đó trên mặt lại hiện ra vui vẻ.

Y Vũ mang theo phù triện mở cửa phòng, không biết phía sau mình có một cái đuôi nhỏ đi theo.

Mục tiêu Y Vũ cũng là hoàng cung, hơn nữa cửa hàng nàng ta vốn đã ở gần hoàng cung. Long Tiểu Chi rất nhanh đã biết công hiệu phù triện kia, một đường đi tới, thông suốt, những võ tướng kia thể nhưng không đếm xỉa Y Vũ.

Mà khi đó, đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết cũng đã đến gần hoàng cung. Y Vũ ần núp, cũng không lập tức dựa vào gần cửa cung, mà là trốn sang bên phải, hình như kiêng kỵ điều gì.

Long Tiểu Chi nhìn thuận theo hướng nhìn của Y Vũ, liếc mắt thì thấy được nữ thi và tu sĩ đang giao đấu. Nàng mơ hồ đoán được Y Vũ đang chờ cái gì, nàng ta đang đợi mỗi, chờ đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết hấp dẫn sự chú ý của nữ thi, thừa dịp loạn tiến vào hoàng cung.

Long Tiểu Chi lần nữa đào xuống dưới đất, nhanh chóng dựa vào gần hoàng cung, lặng lẽ ần núp đến gần Y Vũ, chờ đợi thời cơ.

Sau đó ngay lúc nữ thi đánh về phía mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, nhanh chóng hất cam lộ mình tẩm rửa về phía Y Vũ.

Trong cam lộ chẳng những có hơi thở kỳ lạ kia, còn có một miếng vỏ linh chi mà Long Tiểu Chi cố hết sức bóp nát, số tuổi của vỏ linh chi còn thấp, lại ần chứa lượng linh lực cực lớn, nữ thi kia không có đầu, có khả năng rất lớn tìm kiếm mục tiêu công kích là thông qua linh lực trên người.

Y Vũ dù là phẩm chất hay là chủng tộc đều xa xa không kịp Long Tiểu Chi, căn bản không có phát giác được Long Tiểu Chi đang ở gần đó, mặc dù đẳng cấp tu vi cao hơn Long Tiểu Chi nhưng vẫn tránh né không kịp, có một nửa cam lộ dính lên người.

Trong cơn giận dữ kinh hãi, Y Vũ lập tức biến ảo ra dây leo quất tới Long Tiểu Chi, lại bị vòng Phước Linh trên người Long Tiểu Chi ngăn cản, Long Tiểu Chi nhân cơ hội chui vào lối thoát nước dưới đất hoàng cung.

Kết quả tự nhiên là nữ thi thay đổi mục tiêu công kích, Long Tiểu Chi không biết có phải là phù triệu Y Vũ đúng lúc mất hiệu lực hay không, hay là chén cam lộ kia có hiệu quả, tóm lại dưới sự nắm bắt thời cơ thích đáng như thế, đoàn người tạm thời thoát vòng vây.

Nhượng Long Tiểu Chi không nghĩ tới là, Y Vũ lại thoát khỏi nữ thi nhanh chóng như thế, dù sao nữ thi kia có thể hoàn toàn đè ép một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ.

Dây leo đã gần trong gang tấc, phòng ngự vòng Phước Linh đã dùng hết, Long Tiểu Chi đang hoảng loạn, Nguyễn Thanh Tuyết đã nhanh chóng dựa vào, nhắc tay ôm Long Tiểu Chi lên, tay kia không biết đánh ra pháp quyết gì.

Sau đó chỉ nghe Y Vũ hét thảm một tiếng, dây leo đang bay tới thế nhưng rạn nứt hết. Dây leo kia hình như là bản thể Y Vũ phân nhánh ra, hiện thời bị đánh trúng tự nhiên đau đớn khó nhịn.

Long Tiểu Chi nằm trên tay Nguyễn Thanh Tuyết nhìn sang, phát hiện bộ dáng hiện thời của Y Vũ quả là thê thảm, cánh tay phải Y Vũ đứt mất tận gốc, xem ra hẳn là bị phương thiên họa kích nữ thi kia chém đứt, hiện thời dây leo lần nữa rạn nứt, trên người lại lộ vẻ chật vật không chịu nổi.

“Hoa mẫu đơn này không thích hợp, tu vi không dừng lại ở trúc cơ, cả lão phu cũng nhìn không ra kia tu vi.” Lên tiếng nhắc nhở là Lạc Phong Tử bị trọng thương, hẳn đã là tu vi xuất khiếu hậu kỳ, cách lên cấp chỉ thiếu một chút nữa, lại bị nữ thi kia đè ép vững vàng, nếu như không phải có biến cố, chỉ sợ đã bị chém giết.

Vào lúc dây leo xuất hiện Nguyễn Thanh Tuyết đã phát hiện dị thường, nếu không lấy tu vi Y Vũ, tốc độ dây leo sẽ không nhanh như vậy, khiến hẳn không thể không sử dụng pháp bảo bản mạng, Nguyễn Thanh Tuyết không biến sắc cử động ngón tay, dùng Thiên Ti kiếp bày ra trận Thiên Ti rậm rạp xung quanh.

Vân Khuyết tông tuy là kiếm tông, nhưng nói cũng kỳ lạ, từ sư phó đến ba huynh đệ bọn họ, chỉ có pháp bảo bản mạng Hoa Vũ Lâu là linh kiếm, Nguyễn Thanh Tuyết trước kia đã nói thiên phú kiếm pháp Hoa Vũ Lâu cực cao cũng không phải nói giỡn.

“Thiên Ti kiếp? Thật sự là hiếm thấy, không thể tưởng được qua lâu như thế còn có thể lần nữa nhìn thấy, khó trách bề linh trúc...” Y Vũ một kích không thành, cũng không nóng lòng công kích, mà là vẻ mặt hứng thú nhìn chăm chăm Nguyễn Thanh Tuyết xem, lời nói cũng chỉ nói phân nửa, lại khiến cho người ta như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn nghe không hiểu.

Thần sắc Nguyễn Thanh Tuyết lập tức ngưng trọng không ít, cũng không phải là tất cả tu sĩ đều có duyên có thể luyện hóa ra pháp bảo bản mạng, pháp bảo hơn nửa bản mạng sinh từ cùng tồn tại với tu sĩ, cùng vĩnh cùng tồn*, trước khi luyện hóa chưa hoàn toàn triệt để, tu sĩ sẽ không dễ dàng vận dụng pháp bảo bản mạng, để tránh bị người có tâm âm toán.

*nhất vinh câu vinh nhất tồn câu tồn (一荣俱荣, 一损俱损): Vinh quang cùng hưởng, thất bại cùng chung; nôm na như có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu

Pháp bảo bản mạng của Nguyễn Thanh Tuyết rất ít người thấy qua, dù sao, phần lớn thời giờ hẳn sử dụng kiếm pháp công kích. Thiên Ti kiếp, có ần chứa sợi tơ rất nhỏ, tài liệu luyện chế lại hết sức khó tìm, điều kiện luyện hóa lại vô cùng hà khắc, trên cơ bản thuộc về bảo khí đã thất truyền.

Hiện thời tu sĩ nhìn thấy chỉ sợ cũng nhận không ra, không nghĩ tới hoa mẫu đơn này thế nhưng liếc một cái đã nhận ra.

Y Vũ không chủ động công kích, Nguyễn Thanh Tuyết cũng không dám thăm dò thực lực chân chính của nàng ta, gần cửa cung, lôi kiếp Hoa Vũ Lâu đã độ một nửa. Một cung điện ở chỗ sâu trong vương cung lại đột nhiên truyền ra một tiếng gầm thét, dường như đã thú gì bị chọc giận mà phát ra.

Nếu trong vương cung như còn có người, vậy nhất định là Mặc Lương và Tây Tịch Nguyệt đã mất tích, tiếng thét kia ở ngay chính giữa đại điện hoàng cung, cho dù đi qua năm tháng ần mòn, cung điện kia lại không giảm tuy nghi.

“Mạng nhỏ của ngươi, ta ghi nhớ trước!” Ánh mắt Y Vũ quay lại trên người Long Tiểu Chi, trong giọng nói chứa tàn nhẫn, hiển nhiên chuyện bị Long

Tiểu Chi ám toán khiến nàng ta rất khó chịu. Sau khi nói xong, động tác cực nhanh đi về đại điện trung ương kia.

Chính giữa đại điện hiển nhiên có dị động, hiện thời tình cảnh đoàn người bọn họ khó khăn, muốn rời khỏi tòa cổ thành này nhất định phải phá giải nó trước giải, sau đó tìm kiếm phương pháp rời khỏi ở trong đó, chỉ là tình huống bên trong không rõ, Hoa Vũ Lâu lại đang độ kiếp, tình huống quả thật không ổn.

Độ kiếp của Hoa Vũ Lâu dần dần kết thúc, mặc dù xem thì chật vật, lại hữu kinh vô hiểm, còn như nữ thi không đầu kia, thế nhưng cũng không đuổi theo vào hoàng cung, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Thanh Tuyết cúi đầu nhìn nhìn Long Tiểu Chi ngoan ngoãn ngồi trong lòng bàn tay mình, có lòng dạ dễ dàng, lại bị kia hai mắt to vô tội kia chặn đến nói không ra lời, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.”Tiểu Chi, đừng có lại chạy loạn.”

Long Tiểu Chi nghe vậy, lại nhún mày.”Nhưng hoa mẫu đơn kia rõ ràng không bình thường, lực lượng của nàng ta giống như liên tục gia tăng, hết sức quen thuộc thành cổ, nàng ta vào đại điện trước chúng ta một bước, nhất định hậu họa vô cùng.”

Long Tiểu Chi kể lại chuyện mình thoát khỏi tiêu thi, cũng gặp được Y Vũ một lần, điểm đáng hoài nghi trên người Y Vũ quá nhiều, cả người như là một câu hỏi khổng lồ. Long Tiểu Chi đang nói nghiêm túc, lại đột nhiên cảm thấy trên lưng căng thẳng, bị người ta bóp áo choàng nhỏ nâng lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là Hoa Vũ Lâu đã độ kiếp xong, Hoa Vũ Lâu vừa mới vượt qua lôi kiếp, trên người còn mang nồng đậm kiếm ý sắc bén, lúc này trên mặt cũng không có vui vẻ thường gặp, mày kiếm bay lên, sắc sảo hiển lộ rõ ràng.

“Nói tiếp? Sao không lên tiếng?” Hoa Vũ Lâu trầm giọng nói trên đỉnh đầu Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi vô thức che đầu, hậu tri hậu giác mình tự hành động hèn hạ là khiến Hoa Vũ Lâu rất tức giận, lập tức nghiêng đầu, cầu cứu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết, ai ngờ vẻ mặt Nguyễn Thanh Tuyết dịu dàng như cũ, không có ý ngăn cản.

Long Tiểu Chi lại xoay đầu nhỏ về phía Phàm Tâm, Phàm Tâm cũng là về mặt từ bi, trong miệng niệm ngã phạt từ bi, trong mắt lại ngậm hứng thú xem kịch vui.

Long Tiểu Chi “...” Đây nhất định là hòa thượng giả !

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.